

**ДЖАНЕТ ЕВАНОВИЧ
СТЕФАНИ ПЛЪМ И СЛУЧАЯТ
С ПЕНСИОНИРАНИЯ
МАФИОТ**

Част 7 от „Стефани Плъм“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

През по-голямата част от детството ми професионалните ми амбиции бяха съвсем прости — исках да стана междугалактическа принцеса. Не ми пукаше дали ще управлявам орди от извънземни, но исках да съм издокарана в пелерина и секси ботуши и да нося страхотно оръжие.

За съжаление, онова нещо с принцесата не се получи, затова се записах в колеж, а след като завърших, започнах работа като доставчик на бельо за верига магазини. От това също нищо не излезе, затова изнудих братовчед ми, който си изкарва хляба като поръчител на съдебни гаранции, да ме назначи при него като агентка за издирване на укриващи се от правосъдието лица. Странно как съдбата си прави шегички с нас. Не получих пелерината и секси ботушите, но най-последно се сдобих със страхотно оръжие. Е, добре де, малък пищов тридесет и осми калибър, който държи в кутия от бисквити, но все пак си е оръжие, нали?

В онези дни, когато кандидатствах за принцеса, от време на време имах сблъсъци с лошото хлапе в махалата. То беше две години по-голямо от мен. Името му беше Джо Морели. И означаваше проблеми.

Все още имам сблъсъци с Морели. И той все още означава проблеми... но сега от онзи тип, който жените обичат.

Ченге е и пищовът му е по-голям от моя, а и Джо не го държи в кутия от бисквити.

Преди една-две седмици, по време на тежка сексуална криза, Джо ми предложи. Разкопча джинсите ми, мушна ръка в отвора и ме привлече към себе си.

— Та за предложението, сладурче... — каза той.

— За кое предложение говорим?

— За предложението за брак.

— Ама ти сериозно ли?

— Отчаян съм. Това беше очевидно.

Истината е, че и аз бях отчаяна. Имах романтични помисли дори към електрическата си четка за зъби, но проблемът беше, че не знаех дали съм готова за брак. Бракът е страшно нещо. Трябва да споделяте обща баня. Какво ще кажете за това, а? Ами фантазиите? Какво ще стане, ако междугалактическата принцеса изскочи на повърхността и трябва да се отпрати на някоя мисия?

Морели поклати глава.

— Пак започна да мислиш — недоволно отбеляза той.

— Ами да, трябва да се обмислят доста неща.

— Позволи ми да ти покажа хубавите страни: сватбена торта, орален секс и дори ще получиш кредитната ми карта.

— Падам си по сватбената торта.

— И по другите неща си падаш — отвърна Морели.

— Нуждая се от време да помисля.

— Разбира се — съгласи се той. — Мисли колкото си искаш. Но защо не го направиш в спалнята?

Ръката му все още беше в джинсите ми и там ставаше ужасно горещо. Погледнах стълбите с копнеж.

Морели се ухили и ме придърпа по-близо до себе си.

— За сватбената торта ли си мислиш?

— Не — отговорих. — Но не мисля и за кредитната ти карта.

ГЛАВА 1

Знаех си, че нещо лошо ще стане, когато Вини ме повика в личния си кабинет. Вини е моят шеф и братовчед. Веднъж на вратата на един клозет прочетох, че Вини се чука като пор. Не съм сигурна какво точно означава това, но ми се стори логично, тъй като Вини прилича на пор. Пръстенът с рубин на кутрето му ми напомня за съкровищата от автоматите в лунапарк. Вини беше облечен в черна риза и вратовръзка, а оредяващата му черна коса беше пригладена назад като на мафиотски бос на казино. Изражението му показваше, че не е изпълнен с щастие.

Погледнах го над бюрото и се опитах да сдържа гримасата си.

— Сега пък какво? — попитах.

— Имам работа за теб — отговори Вини. — Искам да намериш оня плъх Еди Дечуч и да довлечеш кльощавия му задник тук. Пипнаха го, че внася контрабандно камион с цигари от Вирджиния, а той взе, че пропусна да се яви в съда.

Вдигнах очи толкова нагоре, че почти видях как косата ми расте.

— Няма да гоня Еди Дечуч. Той е стар, убива хора и на всичкото отгоре излиза с баба ми.

— Вече не убива хора — възрази Вини. — Има перде на окото. Последния път, когато се опита да застреля някого, изпразни цял пълнител в дъска за гладене.

Вини е собственик и управител на „Винсът Плъм — освобождаване под гаранция“ в Трентън, Ню Джърси.

Когато някой е обвинен в престъпление, Вини плаща гаранцията му в съда. Съдът освобождава обвиняемия до делото, а Вини се моли на Бога кретенът да се яви в съда. Ако негодникът реши да забрави какво удоволствие е съдебното дело, Вини губи доста мангизи, освен ако аз не намеря прегрешилия и не го върна на съдебната система. Името ми е Стефани Плъм и съм агентка по залавяне на обвиняеми. Приех тази работа, когато времената бяха тежки и дори фактът, че завърших като един от отличниците във випуска, не можеше да ми

осигури по-добра оферта. Оттогава икономическото положение се подобри и вече няма причина да продължавам да преследвам лошите, с изключение на това, че работата ми дразни мама, а и не трябва да нося чорапогащник, когато се трудя.

— Бих възложил задачата на Рейнджъра, но той е вън от страната — каза Вини. — Оставаш само ти.

Рейнджъра е нещо като наемник, който от време на време работи като агент по залавяне на обвиняеми. Много е добър... във всичко. И е ужасно страшен.

— Какво прави Рейнджъра вън от страната? И какво въобще означава вън от страната? Азия? Южна Америка? Маями?

— Отиде да ми свърши една работа в Пуерто Рико — отговори Вини и побутна някаква папка по бюрото. — Ето ти договора за гаранцията на Дечуч и пълномощното ти за залавянето му. Той ми струва петдесет хиляди... пет от тях ще са за теб. Иди в дома му и разбери защо е пропуснал делото си вчера. Кони звъня там, но никой не отговори. Господи, той може да лежи мъртъв на пода в кухнята. Ходенето с баба ти би убило всекиго.

Офисът на Вини е в Хамилтън, който на пръв поглед може да не изглежда идеалното място за фирма за съдебни гаранции. Повечето подобни фирми са точно срещу затвора. Разликата при Вини е, че много от хората, на които плаща гаранциите, са роднини или съседни и живеят в Бърг, точно до Хамилтън. Израснах в Бърг, а родителите ми още живеят там. Всъщност кварталът е съвсем безопасен, тъй като престъпниците от Бърг винаги вършат пъклените си дела някъде другаде. Е, добре де, Джими Пердето веднъж изведе Двупръстия Гарибалди от дома му по пижама и го закара на бунището... но пък самото убийство не стана в Бърг. А онези типове, които намериха погребани в мазето на сладкарницата на улица „Ферис“, не бяха от Бърг, така че не можем да ги броим като статистика.

Кони Розоли вдигна глава, когато излязох от кабинета на Вини. Кони е мениджър на офиса. Тя ръководи нещата, докато Вини освобождава злодеите от съда и или развратничи със селскостопански животни.

Косата на Кони беше сериозно тупирана и се издигаше почти три педи над главата ѝ. Беше облечена в розов пуловер, опънат от гърди,

които би трябвало да принадлежат на много по-едра жена, и къса черна пола, подходяща за много по-дребна жена.

Кони работеше при Вини още откак той бе започнал бизнеса си. Беше издържала толкова дълго, защото не се примиряваше с нищо, а в особено лоши дни се снабдяваше с мангизи от служебната каса.

Тя се намръщи, когато видя палката в ръката ми.

— Не възнамеряваш да издирваш Еди Дечуч, нали? — попита тя.

— Надявам се, че е мъртъв.

Лула се беше проснала на канапето от изкуствена кожа, където присядаха да почакаат престъпниците и нещастните им роднини. Лула и канапето бяха в почти един и същ нюанс на кафявото, с изключение на косата ѝ, която днес бе виненочервена.

Винаги се чувствам анемична, когато застава до Лула. Аз съм трето поколение американка от италиано-унгарски произход. Имам светлата кожа и сините очи на майка ми, както и добрия ѝ метаболизъм, който ми позволява да ям торта и все пак (почти винаги) да закопчая и най-горното копче на джинсите си. От баща си съм наследила гъстата кестенява коса и склонността към жестикულიрането. В добрите си дни, издокарана с десетсантиметрови токове и тонове спирала, мога да привлека внимание. Но до Лула приличам на белезникав тапет.

— Бих ти предложила помощта си да завлечем задника му до затвора — каза Лула. — Вероятно би ти била полезна едра мадама като мен. Но не обичам мъртъвци. Направо кожата ми настръхва от тях.

— Ама аз не знам дали е мъртъв — успокоих я.

— Това ми стига — ухили се Лула. — Пиши ме и мен. Ако е жив, мога да сригам мизерния му задник, а ако е мъртъв... просто изчезвам.

Лула се прави на много печена, но истината е, че и двете сме адски смотани, когато стане дума за ритане на задници. В миналото Лула си изкарвала хляба като проститутка, а сега се трудеше като деловодителка на Вини. И за двете работи не я биваше много.

— Може би трябва да навлечем бронезилетки — казах.

Лула извади чантата си от чекмеджето на кантонерката.

— Докарвай се както искаш, но аз няма да облека жилетка. Нямаме толкова голяма, а и ще съсипе модния ми вид.

Бях облечена с джинси и тениска и въобще нямах моден вид, затова си взех жилетка от задната стаичка.

— Я чакай малко — извика Лула, когато излязохме на улицата.
— Какво е това?

— Купих си нова кола.

— Браво, момиче, страхотно си се справила. Колата е велика.

Беше черна хонда CR-V и изплащането на вноските ме убиваше. Трябваше да избира между яденето и тузарския вид. Разбира се, тузарският вид спечели. Е, какво пък, по дяволите? Всяко нещо си има цена, нали?

— Къде отиваме? — попита Лула, като се настани до мен. — Къде живее той тип?

— Отиваме в Бърг. Еди Дечуч живее на три пресечки от къщата на нашите.

— Наистина ли излиза с баба ти?

— Срецнали се на едно опело преди три седмици в погребалния дом на Стива. После отишли да ядат пица.

— А мърсували ли са?

Едва не се метнах с колата на тротоара.

— Не! Ама че гадост!

— Само питам — поясни Лула.

Дечуч живееше в малка тухлена къща близнак. Седемдесетгодишната Анджела Маргучи и деветдесетгодишната ѝ майка обитаваха едната половина на къщата, а Дечуч — другата. Паркирах пред половинката на Дечуч и двете с Лула тръгнахме към предната врата. Аз носех бронезилетка, а тя бе облечена в плътно прилепнала фланелка, щампирана с диви животни, и жълт клин. Лула е мощна мадама и има склонността да изпробва издръжливостта на ликрата.

— Ти мини напред и виж дали е мъртъв — каза тя. — Ако се окаже, че не е, викни ме и ще дойда да сритам задника му.

— Да бе!

— К'во? — изсумтя тя и издаде долната си устна напред. — Мислиш, че не мога да го направя ли?

— Я по-добре застани встрани от вратата — казах. — За всеки случай.

— Добра идея — кимна Лула и отстъпи настрани. — Не се страхувам от нищо, но не искам да изцапам с кръв красивата си блуза.

Звъннах и зачаках. Никакъв отговор. Звъннах втори път.

— Господин Дечуч? — извиках силно.

Анджела Маргучи промуши глава през откренатата си врата. Беше половин глава по-ниска от мен, с бяла коса и крехки като на птичка кости. В тънките ѝ устни бе затъкната цигара, а очите ѝ бяха присвити от дима и старостта.

— Каква е тая гюрултия? — сопна се тя.

— Търся Еди.

Анджела ме огледа внимателно и настроението ѝ се подобри, когато ме позна.

— Стефани Плъм. Мили Боже, не съм те виждала доста време. Чух, че си бременна от онова ченге, Джо Морели.

— Злобни клюки.

— Ами Дечуч? — попита Лула. — Появявал ли се е тъдява?

— В къщата си е — отговори Анджела. — Вече не излиза никъде. Изпаднал е в депресия и даже не иска да говори.

— Не отваря вратата.

— Не вдига и телефона. Влезте вътре. Той оставя вратата отключена. Казва, че чакал някой да дойде, да го застреля и да го изкара от окаяното му състояние.

— Е, това няма да сме ние — вдигна рамене Лула. — Разбира се, ако е готов да си плати, може да се намери човек...

Отворих вратата на Еди предпазливо и влязох в антрето.

— Господин Дечуч?

— Разкарай се.

Гласът идваше от всекидневната вдясно от мен. Завесите бяха спуснати и стаята беше тъмна. Присвих очи в посока на гласа.

— Аз съм Стефани Плъм, господин Дечуч. Пропуснал сте датата си за явяване в съда. Вини се тревожи за вас.

— Няма да ходя в съда — процеди Дечуч. — Няма да ходя никъде.

Влязох по-навътре в стаята и го видях. Седеше на стол в ъгъла. Беше жилав дребосък с бяла, рошава коса, облечен в долна фланелка и боксерки, черни чорапи и черни обувки.

— За какво са обувките? — попита Лула.

Дечуч сведе очи надолу.

— Краката ми изстинаха.

— Защо не се облечете, а ние ще ви заведем в съда, за да определим нова дата за делото — предложих му.

— Ти какво? Да не си глуха? Казах ти вече, няма да ходя никъде. Я ме виж. В депресия съм.

— Може би си в депресия, защото не си си обул панталона — предположи Лула. — И аз щях да съм по-щастлива, ако не ми се налагаше да гледам спаруженото нещо, което виси от боксерките ти.

— Вие не разбирате нищо — промърмори Дечуч. — Не знаете какво е да си стар и да не можеш вече да свършиш нищо като хората.

— Да, вярно е, че не го знаем — съгласи се Лула.

Но пък ние двете знаем какво е да си млад и пак да не можеш да свършиш нищо като хората. Ние с Лула никога не правим нищо добре.

— С какво си облечена? — стрелна ме с поглед Дечуч. — Господи, това е бронезилетка! Е, това вече е адски обидно. Все едно искаш да ми кажеш, че не съм достатъчно умен, за да те застрелям в главата.

— Тя просто реши, че трябва да е по-внимателна, след като чу за простреляната дъска за гладене — отвърна Лула.

— Дъската за гладене! Все това слушам. Човек допуска една грешка и всички говорят само за това — изсумтя той, после махна с ръка. — О, по дяволите, кого се опитвам да залъжа. Вече съм една кръгла нула. Знаете ли за какво ме арестуваха? Пренасях незаконно цигари от Вирджиния. Вече не мога да се справя дори с контрабанда на цигари — изхленчи Дечуч и наведе глава. — Аз съм пълен загубеняк. Шибан загубеняк. Би трябвало да се застрелям.

— Може просто да си имал кофти късмет — утеши го Лула. — Обзалагам се, че следващия път, когато опиташ да внесеш нещо нелегално, ще успееш.

— Имам скапана простата — оплака се Дечуч. — Трябваше да спра, за да се изпикая. И заради това ме пипнаха... на мястото за почивка.

— Не ми изглежда справедливо — отбеляза Лула.

— Животът не е справедлив. Няма нищичко честно в шибания живот. През всички изминали години съм работил усърдно и имах толкова много... постижения. А сега съм стар и какво става? Арестуват ме, задето съм спрял да се изпикая. Срамна работа!

Къщата му беше обзаведена без определен стил. Вероятно старецът беше трупал в нея всичко изпаднало от камиона му през годините. Госпожа Дечуч бе починала преди няколко години, а доколкото знаех никога не бе имало малки Дечучета.

— Няма да е лошо да се облечете — казах учтиво. — Наистина трябва да отидем до центъра.

— Защо не? — отвърна Дечуч. — За мен няма значение къде седя. И в съда мога да си седя като тук.

Той стана, въздъхна тежко и се повлече отпуснато към стълбите. Там се обърна и ни погледна.

— Дайте ми една минута.

Къщата приличаше много на тази на родителите ми. Всекидневна отпред, трапезария в средата и кухня, която гледа към тесния заден двор. Горестигурно имаше три малки спални и баня.

Двете с Лула седяхме в тихото и тъмно помещение и слушахме как Дечуч се разхожда над нас в спалнята си.

— Трябвало е да се занимава с контрабанда на прозак^[1], а не на цигари — обади се Лула. — Можеше да глътне няколко таблетки.

— Нямаше да е лошо да си оправи и очите — добавих. — Леля ми Роуз я оперираха от перде на окото и сега вижда добре.

— Да, ако му оправят очите, вероятно ще може да застреля още няколко души. Обзалагам се, че това би го поразвеселило.

Добре де, може би Дечуч не трябваше да си лекува очите.

Лула хвърли поглед към стълбите.

— Какво още се мотае горе? Колко време е нужно, за да обуеш един панталон?

— Вероятно не може да си намери панталона.

— Мислиш ли, че е чак толкова къорав?

Свих рамене.

— Всъщност като се замисля, вече не го чувам да се движи — каза Лула. — Може да е заспал. На старците често им се случва.

Отидох до стълбите и извиках:

— Господин Дечуч, добре ли сте? Никакъв отговор.

Изкрещях отново.

— Ох, Боже — изстена Лула.

Взех стълбите по две наведнъж. Вратата на спалнята беше затворена. Фраснах я с всичка сила.

— Господин Дечуч? Отново никакъв отговор.

Отворих вратата и надникнах вътре. Празно. И банята беше празна. В другите две спални положението беше същото. Никаква следа от Дечуч.

Мамка му!

— Какво става? — извика Лула.

— Дечуч не е тук.

— Какво?

Двете с Лула претърсихме къщата. Проверихме гардеробите и под леглата. Надникнахме в мазето и гаража. Гардеробите на Дечуч бяха пълни с дрехи. Четката му за зъби си беше в банята. Колата му спеше в гаража.

— Странна работа — отбеляза Лула. — Как е успял да се промъкне покрай нас? Седяхме в предната стая. Би трябвало да го видим как се измъква.

Стояхме в задния двор. Вдигнах очи нагоре. Прозорецът на банята беше точно над козирката, която заслоняваше задната врата, водеща от кухнята към двора. Също като в къщата на родителите ми. Когато бях в гимназията, нощем често излизах от този прозорец, за да се забавлявам с приятелите си. Сестра ми, Валери, идеалната дъщеря, никога не правеше подобни неща.

— Сигурно е излязъл през прозореца — предположих. — Не му се е налагало да скача от високо, тъй като кофите му за боклук са залепени до къщата.

— Ама че нагла твар! Прави се на дърт, безпомощен и депресиран, а веднага щом ни видя гърбовете, скочи и се метна през прозореца. Казвам ти, вече на никого не можеш да имаш вяра.

— Измами ни мръснишки.

— Проклет дъртак.

Влязох в къщата, претърсих кухнята и без много усилия намерих халка с ключове. Опитах единия на предната врата. Прилягаше идеално. Заключих къщата и прибрах ключовете. Знаех, че рано или късно всеки се връща у дома. А когато Дечуч се прибереше, можеше да реши да се заключи вътре и да не отвори на никого.

Почуках на вратата на Анджела и я попитах дали случайно не крие Еди Дечуч. Отвърна ми, че не го е виждала цял ден, затова й

оставих визитната си картичка и я инструктирах да ми звънне, ако Еди се появи.

Двете с Лула се качихме в хондата. Завъртях ключа и пред очите ми се появи връзката с ключове на Дечуч. Ключ от къщата, от колата и трети ключ. Извадих ключовете от чантата и се вторачих в тях.

— Според теб за къде е третият ключ? — обърнах се към Лула.

— За една от онези ключалки „Йейл“, които слагат на шкафчетата в съблекалните или на градинските бараки.

— Спомняш ли си барака в двора на Дечуч?

— Не знам. Предполагам, че просто не съм обърнала внимание. Мислиш ли, че се крие в бараката зад електрическата косачка и пръскачката?

Загасих двигателя, излязохме от колата и се върнахме в задния двор.

— Не виждам барака — каза Лула. — Виждам кофи за боклук и гараж.

Надникнахме в тъмния гараж за втори път.

— Тук няма нищо, освен колата — отбеляза Лула.

Заобиколихме гаража и намерихме бараката.

— Да, ама е заключена с катинар — заяви Лула. — Дъртакът трябва да е истински Худини, за да влезе вътре и после да се заключи отвън. На всичкото отгоре тая барака вони кошмарно.

Пъхнах ключа в ключалката, завъртях го и тя изщрака.

— Чакай — извика Лула. — Гласувам да оставим бараката заключена. Не искам да знам какво точно мирише така.

Натиснах дръжката, вратата се отвори широко и Лорета Ричи се вторачи в нас с отворена уста, невиждащи очи и пет дупки от куршуми в средата на гърдите. Лорета седеше на мръсния под, облегната на ръждясалата метална стена, а косата ѝ бе побеляла от солидното количество вар върху нея, която обаче не можеше да спре унищожението, следващо смъртта.

— Мамка му, това не е дъска за гладене — изхленчи Лула.

Затръшнах вратата, заключих я и бързо оставих сериозно разстояние между себе си и бараката. Обещах си, че няма да се издрайфам, и задишах дълбоко.

— Права беше — признах на Лула. — Не трябваше да отварям бараката.

— Никога не ме слушаш. Виж сега в какво се набутахме. Само защото беше дяволски любопитна. А и знам какво предстои. Ще се обадиш в полицията и ще ни затрият целия ден. Ако имаше поне малко разум, щеше да се престориш, че не си видяла нищо, а после щяхме да отидем да хапнем малко пържени картофи с кола.

Подадох ѝ ключовете за колата.

— Купи си малко храна, но се върни до половин час.

Кълна ти се, че ако ме зарежеш, ще пратя ченгетата по следите ти.

— Господи, това е обидно. Зарязвала ли съм те някога?

— Непрекъснато.

— Хм — изсумтя Лула.

Извадих мобифона и звъннах в полицията. След минути чух патрулната кола да спира пред къщата. Появиха се Карл Констанца и партньорът му — Едрото куче.

— Когато ни се обадиха, веднага разбрах, че ще те видя тук — каза ми Карл. — Мина почти месец откак намери последния си труп. Знаех си, че ти е време за нов.

— Не намирам чак толкова много трупове!

— Хей — намеси се Едрото куче. — Бронежилетка ли си навлякла?

— И то чисто нова — завистливо отбеляза Констанца. — Няма дори дупки от куршуми по нея.

Ченгетата в Трентън са върхът, но бюджетът им не е като в Бевърли Хилс. Ако си ченге от Трентън, се надяваш, че Дядо Коледа ще ти донесе бронежилетка, защото те обикновено се купуват с парите от дарения, а не идват автоматично с полицейската значка.

Бях свалила ключа от къщата на Дечуч от халката и го бях пъкнала в джоба си. Дадох останалите два ключа на Констанца.

— Лорета Ричи е в бараката. И не изглежда особено добре.

Познавах Лорета Ричи бегло. Живееше в Бърг и беше вдовица. Бих определила възрастта ѝ към шестдесет и пет. Понякога я срещах в месарницата на Джовичини, където пазаруваше.

Вини се наведе напред и вторачи гневния си поглед в мен и Лула.

— Какво искате да кажете с това, че сте изгубили Дечуч?

— Не сме виновни — отговори Лула. — Беше ужасно подъл.

— Мамка му — разсърди се Вини. — Сигурно греша, когато очаквам от вас да заловите някой подлец.

— Хм — изсумтя Лула. — Начукай си го отзад.

— Залагам долар срещу поничка, че е в клуба си — каза Вини.

Навремето имаше много богати светски клубове в Бърг. Бяха богати, защото в тях се приемаха комарджийски залози. После Джърси легализира хазарта и скоро клубовете отидоха на кино. Останаха само няколко, където членовете седят, четат „Модерно остаряване“ и си сравняват пейсмейкърите.

— Не мисля, че Дечуч е в светския клуб — възразих. — Намерихме Лорета Ричи мъртва в бараката му и според мен Дечуч е преполовил пътя до Рио.

По липса на по-добро занимание се прибрах у дома. Небето беше надвиснало и започваше да ръми. Беше късен следобед, а аз се чувствах доста потисната заради Лорета Ричи. Паркирах, бутнах стъклената врата, която водеше към малкото фойе, и взех асансьора до втория етаж.

Влязох в апартамента си и се отправих към мигащата червена лампичка на телефонния секретар.

Първото съобщение беше от Джо Морели.

— Обади ми се.

Не звучеше много дружелюбно.

Второто съобщение беше от приятеля ми Откаченяка.

— Хей, маце. Откаченяка е.

Това беше всичко.

Третото съобщение беше от майка ми.

— Защо все на мен? — тъжно питаше тя. — Защо трябва дъщеря ми да намира трупове? Къде сгреших? Дъщерята на Емили Бибър никога не намира трупове. Дъщерята на Джоан Малиноски също никога не намира трупове. Защо все на мен!

Новините в Бърг пътуват доста бързо.

Четвъртото и последно съобщение бе също от майка ми.

— Правя печено пиле за вечеря и чудесна торта с ананас за десерт. Ще сложа още една чиния на масата, в случай че нямаш други планове.

Майка ми се надяваше да ме изкуши с тортата. Хамстерът ми, Рекс, спеше в консервената кутия от супа в клетката си. Почуках на клетката и извиках *здрaсти*, но Рекс не отговори. Искаше да си навакса съня, след като цяла нощ бе тичал в колелото си.

Зачудих се дали да звънна на Морели, но реших да не го правя. Последния път, когато се чухме, си крещяхме прекалено много. А след прекарания в компанията на госпожа Ричи следобед няха енергия да крещя.

Завлякох се в спалнята и се проснах на леглото да помисля. Мисленето ми често наподобява дрямка, макар да не възнамерявам да спя. Бях по средата на дълбокото мислене, когато телефонът звънна. Докато се изтръгна от мислите си и стигна до него, от другата страна вече нямаше никой, само още едно съобщение от Откачения.

— Гадория — гласеше то.

Нямаше нищо повече.

Откачения беше известен с експериментите си с продукти на фармацевтичната промишленост и през по-голямата част от съществуването си се изразяваше, най-меко казано, нелогично. Обикновено бе най-разумно да не му обръщаш внимание.

Отворих хладилника и открих буркан с маслини, разкапана кафява маруля, самотна бутилка бира и портокал, по който пълзеше син мъх. Не се виждаше торта с ананас.

А само на няколко километра оттук, в дома на родителите ми, имаше такава торта. Проверих колана на джинсите си. Нямаше свободно място. Май по-добре да мина без торта.

Изпих бирата и изядох няколко маслини. Не бяха лоши, но не можеха да се сравняват с тортата. Въздъхнах примирено. Щях да се предам. Ужасно исках торта.

Мама и баба стояха до вратата, когато спрях до тротоара пред къщата им. Баба Мазур се бе нанесла при родителите ми малко след като дядо Мазур отнесе кошничката си с жетони до голямата ротативка на небето. Миналия месец баба най-последно изкара шофьорския изпит и си купи червен корвет. Нужни й бяха само пет дни, за да събере достатъчно глоби и актове и да загуби книжката си.

— Пилето е на масата — каза майка ми. — Тъкмо се канехме да сядаме.

— Имаш късмет, че вечерята закъсня — отбеляза баба. — Телефонът се скъса да звъни. Лорета Ричи е страхотна новина.

Тя седна, оправи салфетката си и продължи:

— Не че бях особено изненадана. Отдавна си знаех, че Лорета направо си търси неприятностите. Много беше смахната. Подивя след смъртта на Доминик. Откачи на тема мъже.

Баща ми седеше начело на масата и имаше вид на човек, който иска да се самоубие.

— Прехвърчаше от мъж на мъж на пенсионерските сбирки — сви устни баба. — И чух, че била доста дащна.

Месото винаги бе слагано пред баща ми, за да може да си избере първи. Според мен мама смяташе, че ако той се залови бързо с яденето, няма да е толкова склонен да скочи и да удуши баба.

— Как е пиленето? — поинтересува се мама. — Мислите ли, че е прекалено сухо?

Уверихме я, че пиленето е идеално.

— Миналата седмица гледах по телевизията едно шоу за жена като Лорета — не преставаше баба. — Но онази беше наистина секси. Оказа се, че един от мъжете, с които флиртувала, бил извънземен. От космоса. И извънземният завел жената на космическия си кораб и ѝ направил какви ли не неща.

Баща ми се сгърби над чинията си и промърмори нещо неразбираемо, като изключим думите „смахнат дърт прилеп“.

— Ами Лорета и Еди Дечуч? — попитах. — Мислиш ли, че са били гаджета?

— Доколкото знам, не — отговори баба. — Лорета обичаше страстни мъже, а Еди не можеше да го вдигне. Излязох с него няколко пъти, но оная му работа висеше като умряла. Каквото и да правех, не му ставаше.

Баща ми се вторачи в баба и парче месо падна от устата му.

Мама седеше със зачервено лице в другия край на масата. Пое си дълбоко въздух и се прекръсти.

— Света Богородице — изстена тя.

Заиграх се с вилицата.

— Ако си тръгна сега, сигурно няма да получа торта с ананас, нали?

— Няма да получиш и до края на живота си — отговори мама.

— Е, как изглеждаше Лорета? — попита баба любопитно. — С какво беше облечена? Как беше направена косата ѝ? Дорис Съч ми каза, че видяла Лорета в магазина вчера следобед, значи когато си я намерила, още не е била покрита с червеи и разложена.

Баща ми се протегна към ножа за хляб, но мама го смрази с леден поглед, който казваше: „Дори не си и помисляй!“

Баща ми се пенсионира като пощенски служител. Сега кара такси от време на време, купува си само американски коли и пуши пури скрит зад гаража, когато мама не си е у дома. Не вярвам, че би наръгал баба ми с нож, но съм убедена, че ако тя се задави с пилешка кост, ще е наистина щастлив.

— Търся Еди Дечуч — казах на баба. — Не се е явил в съда. Имаш ли представа къде може да се крие?

— Най-близките му приятели са Зиги Гарви и Бени Колучи. Има и един племенник Роналд.

— Мислиш ли, че би напуснал страната?

— Искаш да кажеш, дали ще избяга, защото е надупчил гърдите на Лорета? Не мисля така. И преди са го обвинявали в убийство, но никога не е напуснал страната. Поне аз не знам такова нещо.

— Мразя това — обади се майка ми. — Неприятно ми е дъщеря ми да преследва убийци. Какво му става на Вини, че ти възлага такива задачи? — запита тя и се втренчи гневно в баща ми. — Франк, Вини е от твоя род. Трябва да поговориш с него. А ти не можеш ли да бъдеш като сестра си Валери? — обърна се мама към мен. — Щастливо омъжена и с две прекрасни деца. Тя не преследва убийци и не намира трупове.

— Стефани е почти щастливо омъжена — намеси се баба. — Сгоди се миналия месец.

— Виждаш ли годежен пръстен на ръката ѝ? — попита мама.

Всички се вторачиха в голата ми ръка.

— Не искам да говоря за това — казах.

— Мисля, че Стефани си пада по друг мъж — усмихна се баба. — Пада си по онзи тип, Рейнджъра.

Баща ми застина с протегнатата към картофите вилица.

— Ловецът на обвиняеми? Онзи черният?

Баща ми не е тесногръд фанатик, изпълнен с предразсъдъци. Не рисува свастики по църковните стени и не дискриминира

малцинствата. Просто за него, ако не си италианец, значи не отговаряш на стандартите му. Прави изключение единствено за мама.

— Той е американец от кубински произход — казах.

Майка ми отново се прекръсти.

[1] Лекарство против депресии и психични разстройства. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 2

Беше вече тъмно, когато си тръгнах от нашите. Не очаквах Еди Дечуч да си е у дома, но за всеки случай минах покрай къщата му. В половината на Маргучи светеше, но у Дечуч нямаше и следа от живот. Забелязах, че жълтите ленти за ограждане на местопрестъпления не са свалени от задния двор.

Трябваше да задам няколко въпроса на госпожа Маргучи, но това можеше да почака. Не исках да я притеснявам тази вечер. Денят ѝ беше достатъчно неприятен. Ще я хвана утре, а на път към нея ще се отбия в офиса и ще взема адресите на Гарви и Колучи.

Продължих напред към авеню „Хамилтън“. Блокът ми се намира на няколко километра от Бърг. Солидна триетажна маса от тухли и хоросан, построена през седемдесетте, когато най-важното бяха икономистите. Сградата не е луксозна, но има портиер, който би направил всичко за пет бири, асансьорът работи почти винаги, а и наемът е разумен.

Паркирах отпред и вдигнах очи нагоре. В апартамента ми светеше. Някой си беше у дома, но това определено не бях аз. Вероятно Морели ме чакаше. Той имаше ключ. Почувствах вълнение при мисълта, че ще го видя, но то бързо бе заменено от неприятно свиване на стомаха. Двамата с Морели се познавахме от деца и отношенията ни никога не са били прости.

Поех по стълбите, като се чудех какъв вид да си дам. Накрая се спрях на щастлива усмивка. В действителност и двамата с Морели сме сигурни, че се обичаме. Но не сме сигурни, че можем да изтърпим едно съвместно съществуване до края на живота си. Нямам огромно желание да се омъжа за ченге, а Морели не иска да се жени за агентка по залавяне на обвиняеми. Освен това съществува и Рейнджъра.

Отворих вратата на апартамента си и намерих двама старци, седнали на канапето ми, които гледаха мача по телевизията. Морели не беше наоколо. Старците скочиха на крака и се усмигнаха, когато влязох в стаята.

— Ти сигурно си Стефани Плъм — каза единият. — Позволи ни да се представим. Аз съм Бени Колучи, а това е моят приятел и колега Зиги Гарви.

— Как влязохте тук?

— Вратата беше отворена.

— Не е вярно.

Усмивката стана още по-широка.

— Зиги го направи. Много го бива с ключалките.

Зиги кимна и зашава с пръсти.

— Може да съм дърт глупак, но пръстите ми още вършат работа.

— Не си падам по хора, които влизат с взлом в дома ми — намръщих се.

Бени кимна тържествено.

— Разбирам те, но решихме, че в този случай няма да има проблем, тъй като трябва да обсъдим сериозен въпрос.

— И спешен — добави Зиги. — Въпросът определено е спешен.

Двамата се спогледаха и си кимнаха в съгласие. Въпросът беше неотложен.

— Освен това — продължи Зиги — съседите ти са прекалено любопитни. Чакахме те в коридора, но една дама непрестанно отваряше вратата си и ни гледаше. Почувствахме се неудобно.

— Мисля, че тя се интересуваше от нас, ако разбираш какво имам предвид. Но ние не правим такива неща. Женени сме.

— Е, може би, когато бяхме по-млади — усмихна се Зиги.

— И какъв е този неотложен въпрос?

— Двамата със Зиги сме добри приятели на Еди Дечуч — отговори Бени. — Всъщност тримата сме близки от много години. Та ние със Зиги се тревожим заради внезапното изчезване на Еди. Притесняваме се, че може да си има неприятности.

— Имате предвид неприятности, защото е убил Лорета Ричи?

— Не, не смятаме, че е така. Хората вечно обвиняват Еди, че е убил някого.

Зиги се наведе и прошепна тайнствено:

— Но това са само слухове.

Разбира се.

— Тревожим се, защото смятаме, че Еди не разсъждава трезво — каза Бени. — Изпаднал е в депресия. Отиваме да се видим с него, а той

не иска да говори с нас. Никога не е бил такъв.

— Това не е нормално — обади се Зиги.

— Както и да е, знаем, че го търсиш, а не искаме Еди да пострада. Разбираш ни, нали?

— Не искате да го застрелям.

— Точно така.

— Почти никога не стрелям по хората.

— Понякога се случва, но се молим на Бога да не се случи с Чучи — каза Бени. — Опитваме се да предотвратим убийството на Чучи и...

— Хей — прекъснах го. — Ако Еди бъде застрелян, няма да е с мой куршум.

— Има и още нещо — добави Бени. — Опитваме се да намерим Чучи, за да му помогнем.

Зиги кимна.

— Според нас той трябва да отиде на лекар. Май се нуждае от психиатър. Решихме, че можем да действаме заедно с теб, тъй като и ти го търсиш.

— Разбира се — отговорих. — Ако го намеря, веднага ще ви уведомя.

След като го доставя в съда и го тикнат зад решетките.

— Чудехме се дали имаш някакви следи.

— Не. Абсолютно никакви.

— Мамка му, разчитахме, че знаеш нещо. Чухме, че си доста добра.

— Всъщност не съм толкова добра. Просто понякога имам късмет.

Нова размяна на погледи.

— Е, мислиш ли, че и сега ще имаш късмет? — попита Бени.

Трудно ми е да се чувствам късметлийка, когато току-що един старец се е изплъзнал от ръцете ми, намерила съм убита жена в бараката му и съм седяла цяла вечер с родителите си.

— Е, прекалено рано е да се каже.

В коридора се чу шум, после вратата се отвори и Откаченяка нахлу в стаята. Беше облечен в лилав ластичен гащеризон с качулка, а на гърдите му беше избродирано огромно сребърно **О**.

— Здравсти, маце — поздрави Откаченяка. — Опитах се да ти звънна, но въобще не се прибираш у дома. Искрах да ти покажа новия си костюм на Супероткаченяк.

— Мамка му — изохка Бени. — Прилича на смахнат педал.

— Аз съм супергерой, пич — обясни Откаченяка.

— Суперпедал е по-вероятно. В този костюм ли бродиш по цял ден?

— В никакъв случай, пич. Това е тайният ми костюм. Нося го само когато изпълнявам специални мисии, но исках мацето да ме види в целия ми блясък, затова се издокарах в коридора.

— Можеш ли да летиш като Супермен? — попита Бени.

— Не, но мога да летя наум, пич. Нося се из космоса.

— Олеле, майко — изохка Бени.

Зиги си погледна часовника.

— Трябва да вървим. Ако научиш нещо за Чучи, ще ни се обадиш, нали?

— Разбира се.

Да бе!

Загледах ги докато излизаха. Приличаха на стара семейна двойка. Бени имаше поне двадесет килограма наднормено тегло и двойната му брадичка се стелеше над яката му. Зиги пък приличаше на скелет на пуйка. Допуснах, че и двамата живеят в Бърг и членуват в клуба на Дечуч, но не бях сигурна. Другото ми предположение беше, че и за двамата имаше данни в офиса на Винсънт Плъм, тъй като не си бяха направили труда да ми дадат телефоните си.

— Е, какво мислиш за костюма? — попита Откаченяка, когато Бени и Зиги си тръгнаха. — Двамата с Дуги намерихме цял кашон с такива. Мисля, че са за плувци или спринтьори, или нещо такова. Ние с Дуги не познаваме плувци, които могат да ги използват, затова решихме да си направим костюми на супергерои. Нали разбираш, можеш да ги носиш като бельо, а после, когато трябва да влезеш в ролята на герой, само си сваляш дрехите и си готов. Единственият проблем е, че нямаме пелерини. Сигурно заради това старците не разбраха, че съм супергерой. Нямам си пелерина.

— Не се мислиш наистина за супергерой, нали?

— Имаш предвид в истинския живот ли?

— Да.

Откаченяка ме изгледа втрещено.

— Супергероите са измислица, маце. Никога ли не си чувала това?

— Просто проверявах.

Бях ходила на училище с Уолтър Дъмфи Откаченяка и Дуги Крупър Прекупвача.

Откаченяка живее с още двама кретени в тясна къщичка на улица „Грант“. Тримата заедно образуват Легиона на загубеняците. Мислят само за марихуана и прелитат от една скапана работа на друга, живеейки ден за ден. Освен това са кротки и безобидни, и дори милички. Е, Откаченяка не ми е първа дружка, но поддържа връзка, а когато пътищата ни се пресекат, той събужда у мен майчински чувства. Прилича ми на смахнато улично коте, което от време на време идва да го нахраниш.

Дуги живее няколко номера по-надолу в същата редица къщички. В гимназията Дуги беше смотанякът, облечен в закопчана догоре риза, докато всички други носеха тениски. Оценките му не бяха добри, не се изявяваше в спорта, не свиреше на музикален инструмент и нямаше готина кола. Единственото му умение беше да всмукне желе в носа си през сламка.

След като завършихме, се понесе слух, че Дуги заминал за Арканзас и умрял там. След няколко месеца обаче той се появи в Бърг съвсем жив и здрав. Миналия месец го закопчаха, задето продаваше крадени стоки в дома си. По времето преди ареста търговията му напомняше повече на дейността на социална служба, отколкото на престъпление, тъй като Дуги бе идеалният източник на евтин метамуцил и за първи път от години стомасите на старците в Бърг бяха редовни.

— Мислех, че Дуги е приключил с търговията — казах на Откаченяка.

— Така е, човече. Казвам ти, ние наистина намерихме костюмите. Бяха в един кашон на тавана. Разчиствахме къщата и ги намерихме съвсем случайно.

Бях почти сигурна, че мога да му повярвам.

— Е, какво мислиш? — попита ме той. — Страхотно, нали?

Костюмът беше от лека, стегната ликра и обвиваше мършавата му фигура идеално, без нито една гънка... и това включваше района

около члена му и не оставяше много на въображението. Ако костюмът бе върху Рейнджъра, нямаше да се оплаквам, но няхах никакво желание да проучвам анатомията на Откаченияка.

— Костюмът е страхотен.

— Двамата с Дуги решихме, че след като имаме такива жестоки костюми, трябва да се посветим на борбата с престъпността. Също като Батман.

Батман звучеше като добра промяна. Обикновено Откаченияка и Дуги се превъплъщаваха в капитан Кърк и господин Спок.

Откаченияка свали стегнатата качулка от главата си и дългата му кестенява коса се разпиля по раменете му.

— Щяхме да се опълчим срещу престъпността тази вечер. Проблемът обаче е, че Дуги изчезна.

— Изчезна? Какво искаш да кажеш с това?

— Ами изчезна бе, маце. Обади ми се във вторник и ми каза, че трябвало да свърши някаква работа, но ме покани да гледаме кеча у тях. Щяхме да го гледаме на новия широк екран на Дуги. Това е страхотно събитие, маце. Но Дуги въобще не се появи. Не би пропуснал кеча, освен ако не е станало нещо ужасно. Носи поне четири пейджъра в себе си, но не отговаря на нито един от тях. Не знам какво да мисля.

— Ходи ли да го търсиш? Възможно ли е да е в дома на някой приятел?

— Казвам ти, той никога не би пропуснал кеча. Никой не пропуска кеча, маце. Дуги беше адски развълнуван. Мисля, че е станало нещо гадно.

— Какво например?

— Не знам. Но имам лошо предчувствие.

И двамата се вцепенихме, когато телефонът звънна, сякаш бяхме предизвикали бедствие с подозренията си.

— Той е тук — прошепна баба в слушалката.

— Кой? Къде?

— Еди Дечуч. След като ти си тръгна, Мейбъл мина да ме вземе, за да поднесем почитанията си на Антъни Варга. Изложен е в погребалния дом на Стива, който е свършил чудесна работа. Не знам как Стива успява да се справи с подобни неща. Антъни Варга не е изглеждал толкова добре от двадесет и пет години. Трябваше да отиде

при Стива още докато беше жив. Както и да е, ние още сме тук, а Еди Дечуч току-що влезе.

— Веднага идвам.

Независимо дали страда от депресия, или го издирват за убийство, всеки в Бърг се чувства задължен да поднесе съболезнования на семейството на починалия.

Грабнах чантата си от кухнята и избутах Откаченяка от апартамента си.

— Трябва да изчезвам. Ще звънна няколко телефона и ще ти се обадя. А междувременно се прибери у дома. Може пък Дуги да се появи.

— В кой дом да се прибера, маце? В моята къща или в дома на Дуги?

— В твоята къща. А от време на време проверявай дома на Дуги.

Това, че Откаченяка се тревожеше за Дуги, ме притесняваше, но не беше от първостепенна важност. Но пък Дуги наистина бе пропуснал кеча. И Откаченяка беше прав — никой не пропускаше кеч. Поне никой в Джърси.

Затичах се по коридора и надолу по стълбите. Профучах през фойето и външната врата и се метнах в колата.

Погребалният дом на Стива беше няколко километра по-надолу на авеню „Хамилтън“. Направих светкавична инвентаризация наум. Спрей със сълзотворен газ и белезници в чантата ми. Електрошоковата палка вероятно също бе там, но не бе заредена. Пищовът ми си седеше в кутията от бисквити у дома. Но пък имах пила за нокти, в случай че нещо се объркаше.

Погребалният дом на Стива се помещаваше в бяла дървена постройка, която навремето била частен дом. Стива беше добавил гаражи за различните видове погребални коли и зали за различните видове мъртъвци. Имаше и малък паркинг. Прозорците бяха закрити с черни капаци, а широката предна веранда бе покрита със зелен мокет.

Паркирах отпред и се втурнах към входа. На верандата стояха група мъже, които пушеха пури и се надлъгваха. Бяха хора от работническата класа, облечени в невзрачни костюми. Шкембетата и оределите им коси показваха напредналите им години. Минах покрай тях и влязох във фойето. Антъни Варга беше в стая за сън номер едно.

Керълайн Борчек се намираше в стая за сън номер две. Баба Мазур се криеше зад изкуствен фикус във фоайето.

— Той е вътре при Антъни — съобщи ми тя. — Говори с вдовицата. Вероятно ѝ взима мярката и си търси нова мадама, която да застреля и скъта в бараката си.

В залата, където бе изложен Варга, имаше около двадесет души. Повечето седяха. Неколцина стояха до ковчега. Еди Дечуч бе сред тях. Можех да вляза, да застана до него тихо и да му щракна белезниците. Вероятно това бе най-лесният начин да свърша работата. За съжаление, щеше да стане страхотна сцена, която да разстрои опечалените. А и госпожа Варга сигурно щеше да звънне на майка ми и да ѝ разкаже подробно зловещата случка. Другата ми възможност бе да се доближа до ковчега и да помоля Еди да излезе навън с мен. Или да изчакам да си тръгне и да го хвана на паркинга или на предната веранда.

— Какво ще правим сега? — попита баба. — Няма ли да нахлуем вътре и да го закопчаме?

Чух как някой зад мен си поема въздух. Беше сестрата на Лорета Ричи, Мадлин. Току-що беше влязла и бе забелязала Дечуч.

— Убиец! — изкрещя му тя. — Ти уби сестра ми!

Дечуч пребледня, отстъпи назад, изгуби равновесие и се стовари върху госпожа Варга. И тя, и Дечуч сграбчиха ковчега за опора и той се наклони опасно. Чу се колективно ахване, когато Антъни Варга се търколи настрани и фрасна главата си в сатенената облицовка.

Мадлин пхна ръка в чантата си. Един старец изкрещя, че тя вади пистолет, и всички се панираха. Някои се проснаха на пода, а други се втурнаха по пътеката към фоайето.

Помощникът на Стива, Харълд Барони, се хвърли върху Мадлин, метна я върху баба и мен и се стоварихме на купчина на пода.

— Не стреляй! — изкрещя той на Мадлин. — Овладей се!

— Вадех си носната кърпа, глупако — изохка Мадлин. — Разкарай се от мен.

— И от мен също — обади се баба. — Стара съм и костите ми могат да се строшат като съчки.

Изправих се и се огледах. Еди Дечуч го нямаше. Изтичах на верандата, където стояха мъжете.

— Някой видя ли Еди Дечуч?

— Да — отговори един от мъжете. — Еди току-що си тръгна.

— Накъде отиде?

— Към паркинга.

Полетях надолу по стълбите и стигнах до паркинга тъкмо когато Еди изчезваше от него в бял кадилак. Изругах енергично, метнах се в колата и отпраших подире му. Дечуч беше на около една пресечка пред мен, караше по осевата линия и не спираше на стоповете. Зави към Бърг и се зачудих дали не възнамеряваше да се прибере у дома. Последвах го по авеню „Роблинг“. Подминахме улицата, която щеше да го отведе до тях. Бяхме единствените коли по „Роблинг“ и знаех, че съм разкрита. Дечуч не беше толкова сляп, че да не види фаровете ми в огледалото си.

Той продължи да лъкатуши из Бърг. Профучахме по „Вашингтон“ и „Либърти“, после се върнахме на „Диви“. Представих си как преследвам Еди, докато на някой от двамата ни му свърши бензинът. Ами тогава? Нямах пистолет, нито бронезилетка. Нямах и подкрепление. Трябваше да разчитам само на способностите си да убеждавам.

Дечуч спря на ъгъла на „Дивижън“ и „Емъри“. Заковах на около десет метра зад него. Беше тъмен ъгъл без улично осветление, но виждах ясно кадилака на светлината на фаровете. Дечуч отвори вратата си, излезе и приклезна. Вторачи се в мен, като заслоняваше с ръка очите си, заслепени от фаровете ми. После небрежно вдигна ръка и стреля три пъти. Бам. Бам. Бам. Два куршума се размазаха в асфалта до колата ми, а третият уцели бронята ми.

Мамка му! Нямахше начин да го убедя. Дадох на заден и натиснах газта. Завих по улица „Морис“ и излетях от Бърг.

Почти бях спряла да треперя, когато спрях на паркинга пред блока. Уверих се, че не съм се подмокрила и се изпълних с гордост. Бронята ми беше доста пострадала. Е, можеше да е и по-зле. Дупката можеше да е в главата ми. Опитвах се да оправдая Еди поне до известна степен, тъй като беше стар и депресиран, но истината бе, че започвах да го ненавиждам.

Дрехите на Откачения бяха все още в коридора, когато излязох от асансьора. Събрах ги и ги понесох към апартамента си. Спрях пред вратата и се заслушах. Телевизорът работеше. Май предаваха бокс. Бях

почти сигурна, че бях изключила телевизора, преди да изляза. Облегнах глава на вратата. А сега какво?

Все още стоях там с притиснато към вратата чело, когато вратата се отвори и Морели ми се ухили.

— Кофти ден, а?

Огледах се наоколо.

— Сам ли си?

— Очакваш ли и някой друг?

— Да. Батман, Джак Изкормвача, духът на отминалите Коледи.

Пуснах дрехите на Откачения на пода в антрето.

— Леко съм притеснена. Току-що влязох в престрелка с Еди Дечуч. Само дето той беше единственият с оръжие.

Разказах всички зловещи подробности на Морели. Телефонът звънна, когато стигнах до обяснението, че не съм се подмокрила.

— Добре ли си? — попита майка ми. — Баба ти се прибра преди малко и каза, че си се втурнала след Еди Дечуч.

— Добре съм, но загубих Дечуч.

— Мира Зилаги ми каза, че имало свободни места във фабриката за копчета. Давали и премии. Вероятно можеш да си намериш добра работа на конвейера. Или дори в офиса.

Морели се беше отпуснал на канапето и гледаше бокс, когато най-после затворих телефона. Беше облечен в черна тениска и бежов пуловер над джинсите си. Беше слаб и стегнат, с твърди мускули и мургава средиземноморска хубост. Беше добро ченге. Зърната ми щръкваха само като го видех. А и беше почитател на „Ню Йорк Рейнджърс“. Беше направо идеален... с изключение на това, че бе ченге.

Кучето Боб седеше на канапето до Морели. Боб е кръстоска между златен ритрийвър и чубака. Отначало дойде да живее при мен, но после реши, че предпочита къщата на Морели. Предполагах, че е нещо като мъжка солидарност. Сега Боб живее най-вече при Морели. Нямам нищо против, тъй като Боб яде всичко. Ако човек го забрави сам за известно време, от къщата ще останат само пирони и няколко плочки. А след като често поема солидни количества груба храна, като мебели, обувки и растения от саксиите, Боб също така често се освобождава от планини кучешки акита.

Боб ми се усмихна и размаха опашка, после отново насочи внимание към телевизора.

— Предполагам, че познаваш сладура, който си е оставил дрехите в коридора — каза Морели.

— Откаченяка. Искаше да ми покаже бельото си.

— Звучи ми напълно в неговия стил.

— Той ми каза, че Дуги изчезнал. Излязъл вчера сутрин и не се прибрал повече.

Морели отлепи очи от екрана.

— Дуги не трябваше ли да се яви в съда?

— Да, но Откаченяка не смята, че Дуги се е покрил. Страхува се, че нещо кофти му се е случило.

— Мозъкът на Откаченяка върши не повече работа от пържено яйце. Не бих заложил на мислите му.

Подадох телефона на Морели.

— Можеш да звънеш няколко телефона. Нали разбираш, да провериш болниците.

А и моргата. Като ченге Морели има по-свободен достъп до тези места от мен.

Петнадесет минути по-късно Морели бе изчерпил списъка. Никой с описанието на Дуги не бе постъпил в „Сейнт Франсис“, „Хелън Фулд“ или моргата. Обадих се на Откаченяка и му съобщих резултатите от разследването ни.

— Ей, маце — каза той, — става страшно. Не говоря само за Дуги. Сега пък дрехите ми изчезнаха.

— Не се тревожи за дрехите си. При мен са.

— Леле, жестока си — извика Откаченяка. — Наистина си страхотна.

Завъртях очи и затворих. Морели потупа мястото до себе си.

— Сядай. Хайде да си поговорим за Еди Дечуч.

— Какво за него?

— Не е готин тип.

Тежка въздишка се изплъзна от устните ми. Морели не ѝ обърна внимание.

— Констанца ми каза, че си говорила с Дечуч, преди да изчезне.

— Дечуч е в депресия.

— Предполагам, че не ти е споменал нищо за Лорета Ричи?

— Не. Нито дума за Лорета. Открих я съвсем самичка.

— Том Бел е натоварен със случая. Мернах го след работа и ми спомена, че Лорета вече била мъртва, когато са стреляли по нея.

— Какво?

— Причината за смъртта няма да стане известна, преди да приключат с аутопсията.

— Защо някой би застрелял мъртвец?

Морели вдигна ръце в знак, че се предава. Страхотно!

— Можеш ли да ми дадеш още нещо? — попитах.

Морели ме погледна и се ухили.

— Освен това — казах бързо.

Спах и се задушавах насън. Гърдите ми бяха притиснати от ужасна тежест и не можех да дишам. Обикновено не сънувам, че се задушавам. В кошмарите ми асансьори излитат от покривите на сгради, а аз съм заклещена в тях. Или пък побеснели бикове ме гонят по улицата. Сънувам и че съм забравила да се облека и отивам на пазар гола. Но никога не сънувам, че се задушавам. Е, поне досега. Насилих се да се събудя и отворих очи. Боб спеше до мен, положил огромната си глава и предни лапи на гърдите ми. Останалата част от леглото беше празна. Морели беше изчезнал. Явно се бе измъкнал на пръсти призори и бе оставил Боб при мен.

— Добре, сладурче — казах. — Ако се разкараш от мен, ще те нахраня.

Боб може да не разбира всички думи, но никога не обърква смисъла, когато става въпрос за ядене. Ушите му щръкнаха и очите му засияха. След секунда вече бе скочил от леглото и танцуваше весело из стаята.

Сипах му голяма купа кучешка храна и напразно затърсих човешка. Нямахме кифлички или бисквити, нито овесени ядки. Майка ми винаги ме изпраща с голяма торба храна, но снощи, когато си тръгнах от дома ѝ, мислите ми бяха заети с Лорета Ричи и забравих торбата на кухненската маса.

— Погледни само — казах на Боб. — Пълен провал съм като домакиня.

Боб ми отвърна с поглед, който можеше да означава: „Е, скъпа, не може да си толкова лоша, след като успя да ме нахраниш.“

Нахлузих джинсите и ботушите, метнах дънково яке над пижамата и сложих каишката на Боб. После го повлякох надолу по стълбите и към колата, за да го заведа до къщата на най-върлия си враг, Джойс Бърнхард, където да се изака. Това ме отърваваше от събирането на лайната с лопатка и ми доказваше, че все пак съм постигнала нещо. Преди години бях хванала Джойс да се чука със съпруга ми (вече бивш) на масата в собствената ми трапезария и от време на време обичам да се отплащам за любезността ѝ.

Джойс живее на половин километър от мен, но разстоянието е достатъчно голямо, за да си помислиш, че си попаднал в друг свят. Джойс получи доста щедри издръжки от бившите си съпрузи. Всъщност съпруг номер три беше изпълнен с такова нетърпение да я разкара от живота си, че ѝ остави цялата си къща. А тя е солидна постройка, разположена в квартал с преуспяващи професионалисти. Къщата е от червени тухли с елегантни бели колони, които поддържат покрива над предната врата. Напомня слабо на Партенона. В квартала има строги закони за събирането на кучешки екскременти, затова ние с Боб посещаваме Джойс само под прикритието на тъмнината. Или, както в този случай, рано сутрин преди улицата да се събуди.

Паркирах една пресечка преди дома на Джойс. Дватамата с Боб се промъкнахме тихичко в предния ѝ двор, той си свърши работата, върнахме се в колата и отпратихме към „Макдоналдс“. Добрите дела трябва да се възнаграждават. Хапнах едно кексче с кафе, а Боб получи кексче и ванилов шейк.

След всичките тези дейности се почувствахме изтощени, затова се прибрахме у дома. Боб подремна, а аз взех душ. Сложих си малко гел на косата и я стиснах, така че се получиха доста къдрици. После се заех със спиралата и очната линия и свърших с гланц за устни. Можеше и да не разреши никакви проблеми днес, но поне изглеждах дяволски добре.

След половин час дватамата с Боб влетяхме в офиса на Вини, готови за работа.

— Охо, Боб е на работа — каза Лула и се наведе да го почеше по главата. — Здравсти, Боб, к'во става?

— Още издирваме Еди Дечуч — отговорих. — Някой да знае къде живее племенникът му Роналд?

Кони написа няколко адреса и ми подаде листа.

— Роналд има къща на улица „Чери“, но ще извадиш повече късмет, ако го потърсиш в работата по това време на деня. Ръководи компания за асфалтиране, наречена „Асовете на асфалта“. Намира се на улица „Фронт“, до реката.

Сложих адресите в джоба си, наведох се към Кони и сниших глас.

— Из улиците чува ли се нещо за Дуги Крупър?

— Какво например? — попита Кони.

— Ами това, че е изчезнал.

Вратата на кабинета на Вини се отвори и той подаде глава.

— Какво искаш да кажеш с това, че е изчезнал?

Погледнах Вини.

— Как пък чу това? Шепнех, а вратата ти беше затворена.

— Имам уши и в задника — отговори Вини. — Чувам всичко.

Кони прокара пръсти по ръба на бюрото.

— Дяволите да те вземат — наруга го тя. — Пак си сложил някъде бръмбар.

Обърна чашата с химикалки, прерови чекмеджетата си и изпразни съдържанието на чантата си на бюрото.

— Къде е бръмбарът, червей такъв? — обърна се тя към Вини.

— Няма бръмбари — отговори Вини. — Казвам ти, че имам добър слух. Истински радар съм.

Кони намери бръмбара, залепен за долната част на телефона ѝ. Откъсна го и го размаза с приклада на пистолета си. После прибра оръжието в чантата си и изхвърли микрофона в боклука.

— Ей — извика Вини, — това е собственост на компанията!

— Какво става с Дуги? — попита Лула. — Няма ли да се яви в съда?

— Откаченяка каза, че двамата планирали да гледат кеча заедно на големия екран на Дуги, но той въобще не се появил. Откаченяка се страхува, че на Дуги му се е случило нещо лошо.

— За нищо на света не бих пропуснала да погледам на голям екран онези мъжаги, издокарани в прилепнали клинчета — каза Лула.

Ние с Кони се съгласихме. Едно момиче трябваше да е лудо, за да пропусне подобна съблазнителна гледка на голям екран.

— Не съм чувала абсолютно нищо за Дуги — обади се Кони, — но ще поразпитам наоколо.

Предната врата на офиса се отвори широко и Джойс Бърнхард влетя вътре. Червената ѝ коса беше тупирана и стърчеше като кула. Беше облечена във военен панталон и риза. Панталонът бе опънат по задника ѝ, а ризата, разкопчана до гърдната ѝ кост, откриваше черен сутиен и големи цици. На гърба на ризата с бели букви бе написано „Ловци на престъпници“. Очите ѝ бяха очертани с черно, а миглите ѝ покрити с дебел слой спирала.

Боб се скри под бюрото на Кони, а Вини се мушна в кабинета си и заключи вратата. Преди известно време, след консултация с долната си глава, Вини се бе съгласил да наеме Джойс като агентка за залавяне на обвиняеми. Малкият лош Вини бе още доволен от решението, но останалата част от братовчед ми не знаеше как да се справи с Джойс.

— Вини, увиснал хуй такъв, видях, че се скри в кабинета. Веднага излез оттам — изрева Джойс.

— Радвам се да те видя в такова добро настроение — каза Лула.

— Някакво гадно псе отново се изкенза на моравата ми. Това е вторият път тази седмица.

— Е, би трябвало да очакваш подобно нещо, след като си намираш гаджета в приюта за животни — отбеляза Лула.

— Не ме дразни, дебелано.

Лула присви очи.

— Кого наричаш дебелана? Кажи ми го още веднъж и ще ти сменя физиономията.

— Дебелана, тлъст задник, мазна свиня...

Лула се хвърли върху Джойс и двете се проснаха на пода, като се дращеа и скубеа. Боб благоразумно остана под бюрото. Вини продължаваше да се крие в кабинета си. А Кони пристъпи към тях и като изчака подходяща възможност, прасна Джойс по задника с електрошоковата палка. Джойс изпищя и застина.

— За първи път използвам едно от тези неща — каза Кони. — Много са забавни.

Боб изпълзя изпод бюрото и отиде да подуши Джойс.

— Откога се грижиш за Боб? — попита ме Лула, като се надигна от пода.

— Прекара нощта с мен.

— Дали Боб не се е изакал на моравата на Джойс?

— Всичко е възможно.

— Колко възможно? Десет процента? Петдесет процента?

Вторачихме се в Джойс. Тя помръдна леко, затова Кони отново я зашемети с палката.

— Просто мразя да използвам лопатката — обясних скромно.

— Ха! — излая Лула. — Знаех си!

Кони подаде на Боб поничка и го потупа.

— Добро момче!

ГЛАВА 3

— Тъй като Боб се прояви като чудесно куче, а аз съм в добро настроение, ще ти помогна да намериш Еди Дечуч — предложи Лула.

Косата ѝ стърчеше право нагоре на мястото, където Джойс я беше оскубала, а едно от копчетата на ризата ѝ липсваше. Ако я вземех със себе си, вероятно щях да си осигуря безопасността, защото изглеждаше наистина смахната и опасна.

Джойс все още лежеше на пода, но едното ѝ око бе отворено, а пръстите ѝ мърдаха. Най-разумно щеше да е ние с Лула и Боб да изчезнем, преди да е отворила и другото си око.

— Е, какво мислиш? — поинтересува се Лула, когато се настанихме в колата и поехме към улица „Фронт“. — Наистина ли съм тлъста?

Лула не изглеждаше тлъста, а просто солидна. Солидна като шпеков салам. Но като огромно количество шпеков салам.

— Не точно тлъста — отговорих. — По-скоро си едра.

— Нямам и целулит.

Това беше вярно. Шпековият салам не можеше да има целулит.

Подкарах на запад по „Хамилтън“ към реката и улица „Фронт“. Лула седеше до мен, а Боб се возеше отзад подал глава през прозореца. Очите му бяха присвити, а ушите му плющяха от вятъра. Слънцето грееше и въздухът бе пролетен. Ако не беше Лорета Ричи, щях да зарежа издирването на Еди Дечуч и да потегля към плажа. Фактът, че трябваше да си платя вноската на колата, ми даде допълнителен стимул да насоча хондата към „Асовете на асфалта“.

„Асовете на асфалта“ асфалтираха пътища и не бе трудно да ги откриеш. Офисът им беше малък, а гаражът — огромен. Гигантски валяк стоеше зад телената ограда до гаража, придружен от разни други почернели от катран машини.

Паркирах на улицата, заключих Боб в колата и двете с Лула замарширувахме към офиса. Очаквах да видя потънал в бумацина управител, но открих Роналд Дечуч да играе карти с други трима

мъже. Всички бяха на около четиридесет, облечени в обикновени панталони и ризи от трико с три копчета. Не приличаха нито на директори, нито на работници. По-скоро напомняха мафиотите по телевизията. Хубаво нещо беше телевизията — вече всички в Ню Джърси знаеха как да се облекат.

Мъжете играеха карти на паянтова масичка и седяха на сгъваеми метални столове. На масата имаше купчина пари и никой не изглеждаше щастлив да види Лула или мен.

Дечуч беше по-млада и по-висока версия на чичо си, с около тридесет наднормени килограма, разпределени равномерно. Той остави картите си на масата и се надигна.

— Мога ли да ви помогна, дами?

Представих се и им обясних, че търся Еди. Всички около масата се усмихнаха.

— Този Дечуч е страхотен — каза един от мъжете. — Чух, че ви оставил да седите в хола, а той отишъл и скочил от прозореца на спалнята.

Думите му предизвикаха бурен смях.

— Ако познавахте Чучи, щяхте да наблюдавате прозорците внимателно — обади се Роналд. — Скачал е през доста прозорци. Веднъж го хванали в спалнята на Флоранс Зелцър. Съпругът на Фло, Джо Парцала, се прибрал неочаквано и спипал Чучи, който тъкмо излизал през прозореца. Прострелял го в... как се наричаше това? Глутеус максимус^[1]? Абе направо в задника.

Едър тип с огромно шкембе се залюля на стола си.

— Джо изчезна след това.

— Така ли? — попита Лула. — Какво му се случи?

Мъжът сви рамене.

— Никой не знае. Просто едно от онези неща.

Ясно. Вероятно Джо е бил сполетян от съдбата на Джими Хофа.

— Е, някой от вас виждал ли е Чучи? Някой да знае къде е? — попитах.

— Опитайте в клуба му — отговори Роналд.

Всички знаехме, че Дечуч нямаше да отиде в клуба. Оставих визитната си картичка на масата.

— В случай че се сетите за нещо.

Роналд се усмихна гадничко.

— Вече се сецам за нещо.

Пфу!

— Този Роналд е гнусен червей — рече Лула, когато се качихме в колата. — И те гледаше сякаш си закуската му.

Потръпнах неволно и подкарах. Може би майка ми и Морели бяха прави. Може би трябваше да си намеря друга работа. Или пък въобще да не работя. Може би трябваше да се омъжа за Морели и да съм домакиня като идеалната си сестра, Валери. Можех да имам едно-две деца и да си уплътнявам деня с оцветяване на книжки и четене на приказки за малки мечета и парни локомотиви.

— Може и да е забавно — казах на Лула. — Обичам парни локомотиви.

— Разбира се — отговори тя. — За какво, по дяволите, говориш?

— Детски книжки. Не помниш ли книжката за парния локомотив?

— Нямах книги, когато бях дете. А ако имах книга, тя нямаше да е за парен локомотив, а за лъжичка за крек.

Пресякох улица „Броуд“ и поех към Бърг. Исках да поговоря с Анджела Маргучи и евентуално да надникна в къщата на Еди. Обикновено можех да разчитам на приятели или роднини на беглеца да ми помогнат в издирването. Но приятелите и роднините на Еди надали имаха психиката на доносници.

Паркирах пред дома на Анджела и обещах на Боб, че няма да се забавя повече от минута. Двете с Лула бяхме на половината път до вратата, когато Боб залая. Не обичаше да остава сам. А и знаеше, че го лъжа за минутата.

— Леле, тоя Боб наистина може да лае — изхленчи Лула. — Главата ме заболя от него.

Анджела подаде глава през вратата.

— Какъв е този шум?

— Боб е виновен — отговори Лула. — Не обича да го оставяме в колата.

Лицето на Анджела засия.

— Куче! О, толкова е сладък! Обичам кучета.

Лула отвори вратата на колата и Боб изскочи навън. Втурна се към Анджела, сложи лапи на гърдите ѝ и я събори на пода.

— Не счупи нищо, нали? — попита Лула, докато я вдигаше.

— Не мисля така — отговори Анджела. — Имам пейсмейкър, който поддържа сърцето ми, и колена и тазобедрени кости от неръждаема стомана и тефлон. Единственото, за което трябва да внимавам, е да не ме удари гръм и да не ме пъкнат в микровълнова печка.

Мисълта за Анджела, напъкана в микровълнова печка, ми припомни Хензел и Гретел, които били заплашени от подобен ужас. Това пък ме накара да си помисля за ненадеждността на трохите като следи. А това доведе до потискащото осъзнаване, че бях в по-гадно положение от Хензел и Гретел, тъй като Еди Дечуч не ми оставяше дори следи от трохи.

— Предполагам, че не си виждала Еди, нали? — попитах Анджела. — Не се ли е прибирал у дома? Не ти ли е звънял да те помоли да се погрижиш за цветята му?

— Не. Не съм се чувала с Еди. Вероятно той е единственият в целия Бърг, с когото не съм се чувала. Телефонът ми звъни като луд. Всички искат да научат нещо за горката Лорета.

— Еди имаше ли много посетители?

— Само неколцина приятели. Зиги Гарви и Бени Колучи. И още един-двама.

— А някой, който да шофира бял кадилак?

— Еди шофираше бял кадилак. Колата му се развали и той взе кадилака назаем от някого. Не знам от кого. Паркираше го в алеята зад гаража.

— Лорета Ричи често ли го посещаваше?

— Доколкото знам, това е първият път, когато е посетила Еди. Лорета работеше като доброволка в благотворителната програма за старци „Храна на колела“. Видях я да влиза в къщата му с кутия в ръка надвечер. Реших, че някой ѝ е казал, че Еди е депресиран и не се храни добре. Или пък Еди сам се е записал в програмата, макар да не мога да си го представя да върши нещо подобно.

— Видя ли Лорета да си тръгва?

— Не я видях да си тръгва, но забелязах, че колата ѝ я нямаше. Сигурно бе останала при Еди някъде около час.

— Ами изстрелите? — намеси се Лула. — Чу ли как я очистват? Или пък писъците ѝ?

— Не чух никакви писъци — отговори Анджела. — Мама е глуха като пън и след като пусне телевизора, тук не може да се чуе абсолютно нищо. А телевизорът работи от шест до единадесет. Искате ли малко кекс с кафе? Имам и чудесни бадемови сладки от пекарната.

Благодарих на Анджела за предложението и ѝ обясних, че ние с Лула и Боб трябва да си свършим работата.

Излязохме от дома на Маргучи и пристъпихме към половината на Дечуч. Достъпът до нея, разбира се, бе забранен, тъй като разследването още не бе свършило. Но пък никакви ченгета не вардеха къщата или бараката, затова реших, че вчера са се потрудили усърдно, за да приключат със събирането на веществени доказателства.

— Май не трябва да влизаме там. Жълтите ленти още са си на мястото — отбеляза Лула.

Съгласих се.

— Да, полицията няма да остане доволна, ако влезем.

— Разбира се, ние бяхме там вчера и вероятно сме оставили отпечатъци из цялата къща.

— Значи според теб няма да има значение, ако влезем и днес?

— Няма да има, ако никой не разбере за това — отговори Лула.

— А пък аз имам ключ, следователно няма да влезем с взлом.

Е, проблемът бе, че аз май откраднах ключа.

Като агентка по залавяне на обвиняеми имам право да влизам в дома на беглеца, ако имам причини да подозирам, че той е там. А ако положението станеше напечено, със сигурност щях да измисля основателна причина. Може и да ми липсват някои умения на ловците на бегълци, но пък мога да надлъжа повечето от тях.

— Първо трябва да се уверим, че този ключ е от къщата на Еди — каза Лула. — Нали разбираш, да го проверим.

Завъртях ключа в ключалката и вратата се отвори.

— Мамка му! — извика Лула. — Виж какво стана сега. Вратата се отвори.

Мушнахме се тъмното антре и заключих вратата зад нас.

— Ти ще наблюдаваш — казах на Лула. — Не искам да ме изненадат ченгетата или Еди.

— Можеш да разчиташ на мен — усмихна се тя. — Наблюдател е малкото ми име.

Започнах от кухнята. Прерових чекмеджетата и шкафовете, прелистих вестниците на плота. Действах като Хензел и Гретел и търсех малката трохичка, която да ме насочи към някаква следа. Надявах се да открия телефонен номер, надраскан на салфетка, или пък карта с голяма оранжева стрелка, сочеща към местен мотел. Намерих обаче само обичайните боклуци, които се натрупват във всяка кухня. Еди имаше вилици, лъжици, чинии и купи, очевидно купени от госпожа Дечуч и използвани по време на брака. В мивката не се виждаха мръсни прибори — всичко бе спретнато подредено по шкафовете. В хладилника нямаше много храна, но бе по-добре зареден от моя. Малка кутия с мляко, яйца, пуешки гърди от месарницата на Джовичини, пакетче масло и подправки.

Обиколих всичко на долния етаж — всекидневната, трапезарията и малката тоалетна. Надникнах в гардероба и претърсих джобовете на палтата и саката, докато Лула наблюдаваше улицата през пролуката в завесите.

Качих се горе и претърсих спалнята, като все още се надявах да намеря трохичка. Леглата бяха оправени. На нощното шкафче лежеше книжка с кръстословици. Никакви трохи. Влязох в банята. Чиста мивка. Чиста вана. Шкафче, натъпкано до пръсване с аспириин, седемнадесет различни вида хапчета против киселини, приспивателни, буркан с мехлем за нос, препарат за почистване на ченета, крем за хемороиди.

Прозорецът над ваната беше отворен. Покатерих се на ваната и погледнах навън. Бягството на Дечуч изглеждаше съвсем възможно. Излязох от банята, заставах в коридора и се замислих за Лорета Ричи. Нямаше и следа от нея в къщата. Никакви кървави петна. Никакви следи от борба. Къщата беше необикновено чиста и спретната. Забелязах го и вчера, когато обикалях и търсех Дечуч.

В тефтерчето до телефона нямаше бележки. По плота в кухнята не се валяха рекламни кибрити от заведения. По пода нямаше чорапи. Нито пране в панера в банята. Е, какво ли разбирах? Може би депресираните старци се увеличаха по чистенето. Или пък Дечуч бе прекарал цяла нощ в почистване на кръвта от пода, а после бе изпрал всичко. Важното бе, че нямаше никакви трохи.

Върнах се във всекидневната и положих доста усилия да не се намръщя. Оставаше само едно място за претърсване. Мазето. Мамка

му! Мазетата в подобни къщи винаги са тъмни и зловещи, пълни с паяжини и стари котлета за отопление.

— Е, предполагам, че сега би трябвало да огледам мазето — споделих с Лула.

— Добре — кимна тя. — Хоризонтът е чист засега.

Отворих вратата на мазето и запалих лампата. Очукани дървени стълби, сив циментов под, паяжини и призрачни звуци. Опасенията се оправдаваха.

— Нещо не е наред ли? — попита Лула.

— Страшно е.

— Аха.

— Не искам да слизам долу.

— Това е само едно обикновено мазе — насърчи ме Лула.

— А защо ти не слезеш?

— Не и аз. Мразя мазетата. Зловещи са.

— Имаш ли пищов?

— А мечките кензат ли в гората?

Взех пищова на Лула и заслизах бавно по стълбите.

Не знаех какво щях да правя с оръжието. Вероятно да застрелям някой паяк.

В мазето видях пералня и сушилня. Работна маса с инструменти... отвертки, гаечни ключове, чукове. Менгеме. Никой от инструментите не изглеждаше използван наскоро. В единия ъгъл бяха подредени няколко кашона. Бяха затворени, но не запечатани. Лепенките им лежах на пода. Надникнах в няколко от тях. Коледни играчки, книги, тенджери. Отново никакви трохи.

Качих се горе и затворих вратата. Лула още гледеше през прозореца.

— Олеле! — извика внезапно.

— Какво става? — Мразя това „олеле“.

— Току-що отпред спря патрулна кола.

— Мамка му!

Сграбчих каишката на Боб и тримата побягнахме към задната врата. Излязохме и притичахме до балкона на Анджела. Лула отвори вратата на кухнята и всички се втурнахме вътре.

Анджела и майка й седяха до масата и ядяха кекс с кафе.

— Помощ! Полиция! — изпищя майката на Анджела, когато нахлухме.

— Това е Стефани — изкрещя Анджела в ухото на майка си. — Не помниш ли Стефани?

— Кой?

— Стефани!

— Какво иска?

— Променихме си решението за кекса — отговорих, като придърпах стол и седнах.

— Какво? — извика майката на Анджела. — Какво?

— Кекс — изврещя Анджела в отговор. — Искат кекс.

— Тогава дай им малко, за Бога, преди да са ни застреляли.

Двете с Лула се вторачихме в пистолета в ръката ми.

— Май трябва да го прибереш — каза Лула. — Не искаме старата дама да намокри гащите.

Дадох оръжието на Лула и си взех парче кекс.

— Не се тревожете — извиках. — Пистолетът не е истински.

— Изглежда ми съвсем истински — възрази майката на Анджела. — Прилича на „Глок“ четиридесети калибър. Можеш да пробиеш чудесна дупка в нечия глава с него. Аз самата имах такъв, но го замених с пушка, когато зрението започна да ми изневерява.

Карл Констанца потропа на вратата и всички подскочихме.

— Патрулираме и видяхме колата ти отвън — каза ми той, като грабна кекса от ръката ми. — Искахме да се уверим, че не се занимаваш с нищо незаконно... например проникване на местопрестъпление.

— Кой? Аз?

Констанца ми се ухили и си тръгна с кекса ми. Обърнахме се към масата, където сега стоеше празна чиния.

— Мили Боже! — изохка Анджела. — Тук имаше цял кекс. Какво, за Бога, може да му се е случило?

Двете с Лула се спогледахме. Муцуната на Боб беше оплескана с бяла захарна глазура.

— Ние бездруго трябва да си тръгваме — казах бързо и повлякох Боб към предната врата. — Обади ми се, ако се чуеш с Еди.

— Не свършихме много работа — рече Лула, когато излязохме на улицата. — Не открихме нищо за Еди Дечуч.

— Не е вярно, купува си пуешки гърди от месарницата на Джовичини — възразих.

— И какво от това? Да не си решила да закачим пуешки гърди на въдицата?

— Не. Искам да кажа, че Еди е човек, който е прекарал целия си живот в Бърг и няма да отиде никъде другаде. Той си е тук и се мотае наоколо в белия кадилак. Просто трябва да го намерим.

Е, щеше да е по-лесно, ако бях успяла да запиша регистрационния номер на кадилака. Помолих моята приятелка Норма да провери в отдела за превозни средства за бели кадилаци, но те бяха прекалено много и не стигнахме доникъде.

Оставих Лула в офиса и тръгнах да търся Откаченяка. Той и Дуги прекарват дните си най-вече в гледане на телевизия и ядене на чипс. Живеят от полузаконни сделки. Подозирам, че в скоро време запасите им ще се изчерпят и двамата ще заживеят не толкова луксозно.

Паркирах пред къщата на Откаченяка и двамата с Боб измарширувахме до вратата и почукахме. Хюи Коза ми отвори и се ухили широко. Хюи Коза и Зиро Барта са двамата съквартиранти на Откаченяка. Готини типове, но, също като Откаченяка, живеят в друго измерение.

— Маце — каза Хюи.

— Търся Откаченяка.

— В къщата на Дуги е. Трябваше да изпере някои неща, а Дъгстър има пералня. Дъгстър си има всичко.

Метнах се на колата, изминах краткото разстояние до дома на Дуги и паркирах. Можех да отида и пеша, но никой в Джърси не постъпва по този начин.

— Ей, маце — поздрави ме Откаченяка, когато потропах на вратата на Дуги. — Радвам се да видя и теб, и Боб. *Mi casa su casa*^[2]. Е, всъщност това е казата на Дуги, но не знам как да го кажа.

Откаченяка отново беше облечен в суперкостюм. Този път зелен и без избродирани на гърдите инициали. Приличаше повече на краставица, отколкото на супергерой.

— Света ли спасяваш? — попитах.

— Не. Пера.

— Чу ли се с Дуги?

— Не, маце. Хич.

Предната врата водеше към всекидневна, обзаведена спартански с канапе, кресло, лампион и телевизор с огромен екран. На екрана Лари, Дарил и Дарил предлагаха торба с прегазени животни на Боб Нюхарт.

— Има ретроспектива на Боб Нюхарт — съобщи ми Откаченяка.
— Показват всички класически филми. Истинско злато.

— Е, добре — казах, като се огледах наоколо. — Дуги никога ли не е изчезвал по този начин?

— Никога откак го познавам.

— Има ли си приятелка?

Откаченяка ме изгледа тъпо, сякаш въпросът ми бе прекалено сложен.

— Приятелка — накрая повтори той. — Ух! Никога не съм смятал, че Дуги може да си има приятелка. Никога не съм го виждал с момиче.

— Ами приятел?

— Не мисля, че има такъв. Смятам, че Дуги е... хм... ами справя се сам.

— Добре, да опитаме нещо друго. Къде отиваше Дуги, когато изчезна?

— Не ми каза.

— Шофираше ли?

— Да. Взе батмобила.

— Как точно изглежда батмобилът?

— Като черен корвет. Обиколих наоколо, за да го потърся, но не го видях никъде.

— Вероятно трябва да се обадиш в полицията.

— В никакъв случай! Дъгстър ще го закъса с гаранцията.

Усетих кофти вибрации. Откаченяка изглеждаше нервен, а това бе необичайно за темперамента му. Обикновено Откаченяка е господин Спокойствие.

— Тук става още нещо — отбелязах. — Какво не ми казваш?

— Нищо, маце. Кълна се.

Наречете ме луда, но харесвах Дуги. Наистина беше смотаняк и мошеник, но готин смотаняк и мошеник. А сега беше изчезнал и ме тормозеше неприятно усещане в стомаха.

— Ами семейството на Дуги? Говори ли с някой от тях? — попитах.

— Не, маце. Те всичките са някъде в Арканзас. Дъгстър не говори много за тях.

— Дуги има ли тефтерче с телефони?

— Никога не съм виждал такава. Но предполагам, че може да откриеш нещо в стаята му.

— Остани тук с Боб и внимавай да не изяде нещо. Аз ще проверя в стаята на Дуги.

На горния етаж имаше три малки спални. И преди бях идвала в къщата, затова знаех коя е стаята на Дуги. Също така знаех какво да очаквам по отношение на интериора. Дуги не си губеше времето с дреболии като домакинство. Подът в стаята му беше осеян с дрехи, леглото — неоправено, а тоалетката — засипана с хартии, модел на космическия кораб „Ентърпрайз“, списания с голи мадами и мръсни чинии и чаши.

На нощното шкафче имаше телефон, но не и тефтерче. На пода до леглото се въргаляше лист жълта хартия. На него без никакъв ред бяха надраскани имена и телефони, някои от които полети с кафе. Прегледах листа набързо и открих няколко Купъровци, регистрирани в Арканзас. Нито един в Джърси. Разрових бъркотията по тоалетката, а после за всеки случай надникнах и в гардероба.

Никакви следи.

Нямах основателни причини да проверявам и другите спални, но съм си любопитна по природа. Втората спалня беше спартански обзаведена стая за гости. Леглото не беше оправено. Предположих, че Откаченяка спи тук от време на време. А третата бе пълна от пода до тавана с крадена стока. Кашони с тостери, телефони, будилници, купчини с тениски и господ знае какво още. Дуги отново се беше захванал за работа.

— Откаченяк! — изревах с пълна сила. — Качи се горе! Веднага!

— Уха — възкликна Откаченяка, когато ме видя пред вратата на третата спалня. — Откъде се взеха всички тия неща?

— Мислех, че Дуги се е отказал от сделките.

— Не можа да се удържи, маце. Кълна ти се, че опита, но това е в кръвта му, разбираш ли? Ами той направо е бил роден, за да търгува.

Сега вече имах по-ясна представа за причината за нервността на Откаченика. Дуги все още бе замесен с лоши хора. Лошите хора не са проблем, когато всичко върви добре. Но започват да те тревожат, когато приятелят ти изчезне.

— Знаеш ли откъде са кашоните? Имаш ли представа с кого работеше Дуги?

— Въобще нямам идея. Звъннаха му по телефона, а после на улицата се появи някакъв камион и получихме всичкия този инвентар. Не обърнах голямо внимание. Даваха Роки и Бизона по телевизията, а знаеш колко е трудно да се откъснеш от стария Роки.

— Дуги дължеше ли пари? Имаше ли нещо странно в сделката?

— Не ми се стори така. Дуги изглеждаше щастлив. Каза, че стоката щяла да се продаде адски бързо. С изключение на тостерите. Ей, искаш ли тостер?

— По колко вървят?

— Десетак.

— Взимам го.

Отбих се набързо в месарницата на Джовичини, за да купя малко храна, после двамата с Боб потеглихме към къщи за обяд. Държах тостера в едната си ръка, а торбата с покупките в другата, когато излязох от колата.

Бени и Зиги внезапно се материализираха от небитието.

— Позволи ми да ти помогна с торбата — любезно предложи Зиги. — Дама като теб не трябва сама да си носи торбите.

— А това какво е? Тостер? — попита Бени, като ме освободи от товара и погледна кутията. — Добър е. Достатъчно широк, за да препичаш и английски кексчета.

— Нямам нужда от помощ — казах, но те вече държаха торбата и тостера и влизаха в блока.

— Решихме да се отбием и да проверим как вървят нещата — обясни Бени, като натисна копчето за асансьора. — Имаш ли късмет с Еди?

— Видях го в погребалното бюро на Стива, но ми избяга.

— Да, чухме за това. Такъв срам!

Отворих вратата, а те ми подадоха торбата и тостера и надникнаха в апартамента ми.

— Не си скрила Еди тук, нали? — попита Зиги.

— Не, разбира се!

Зиги сви рамене.

— Е, заслужаваше си да проверим.

— Ако не опиташ, няма да спечелиш — каза Бени.

После си тръгнаха.

— Не е задължително да изкараш тест за интелигентност, за да станеш член на мафията — обясних на Боб.

Включих новия тостер и пъгнах вътре две филии. Направих на Боб сандвич с фъстъчено масло и не препечен хляб, а аз взех препечения. Ядохме в кухнята, като се наслаждавахме на всяка хапка.

— Май не е много трудно да си домакия — доверих на Боб, — стига, разбира се, да имаш фъстъчено масло и хляб.

Обадих се на Норма в отдела за превозни средства и научих номера на корвета на Дуги. После звъннах на Морели, за да видя дали е чул нещо ново.

— Докладът от аутопсията на Лорета Ричи още не е пристигнал — съобщи ми той. — Никой не е виждал Дечуч, а Крупър не е доплувал с прилива. Топката е в твои ръце, сладурче.

О, страхотно!

— Е, ще се видим довечера — каза Морели. — Ще мина да взема Боб и теб в пет и половина.

— Разбира се. Нещо специално ли има?

Мълчание.

— Мислех, че сме канени в дома на родителите ти на вечеря.

— Ох, мамка му! По дяволите!

— Беше забравила, а?

— Бях там и вчера.

— Това означава ли, че не трябва да ходим?

— Де да беше толкова лесно.

— Добре, ще те взема в пет и половина — повтори Морели и затвори.

Обичам родителите си. Наистина ги обичам. Но ме подлудяват. Първо, заради сестра ми Валери и двете ѝ идеални деца. За щастие, те живеят в Ел Ей, така че съвършенството им е донякъде поносимо поради далечното разстояние. След това идва тревожното ми семейно положение, което майка ми се чувства длъжна да оправи. Да не

споменаваме и работата, дрехите ми, навиците ми за хранене, ходенето ми на църква (или по-скоро липсата на ходене).

— Добре, Боб — казах, — време е да се връщаме на работа. Отиваме да пообиколим.

Възнамерявах да прекарам следобеда в търсене на коли. Трябваше да намеря белия кадилак и батмобила. Реших да започна с Бърг, а после да разширя района. Направих си наум списък с ресторантите и заведенията за бързо хранене, където сервираха ранна вечеря за възрастните клиенти.

Пуснах парче хляб в клетката на Рекс и му обещах, че ще се прибера до пет часа. Хванах каишката на Боб и тъкмо се канех да изляза, когато на вратата се почука. Беше момчето от цветарница „Стейтлайн“.

— Честит рожден ден — пожела ми хлапето, връчи ми ваза с цветя и изчезна.

Това ми се стори малко странно, тъй като рожденият ми ден е през октомври, а сега бе едва април. Оставих цветята на плота в кухнята и прочетох картичката.

*Червени рози, теменужки сини.
От теб ми става като на млади години.*

Беше подписана от Роналд Дечуч. Достатъчно неприятен бе фактът, че сутринта успя да ме притесни, а сега пък ми изпращаше цветя.

[1] Големият седалищен мускул. — Б. пр. ↑

[2] Моята къща е и твоя къща (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Пфу! Гадория!

Грабнах цветята и се опитах да ги изхвърля, но не можах да се насиля да го направя. Адски трудно ми е да изхвърлям увехнали цветя, а какво остава за свежи и красиви. Метнах картичката на пода и заподскачах отгоре ѝ. После я съдрах на малки парченца и ги пуснах в боклука. Цветята още стояха на плота. Бяха пъстри и жизнерадостни, но ме накараха да настръхна. Взех ги и ги оставих в коридора. Върнах се в апартамента и затворих вратата. Застанах неподвижно за секунда, за да проверя как се чувствам.

— Е, добре, мога да го преживея — споделих с Боб.

Той очевидно нямаше мнение по въпроса.

Грабнах сакото си от закачалката в антрето. Двамата с Боб излязохме от апартамента, профучахме покрай цветята в коридора, после заслизахме спокойно по стълбите и се отправихме към колата.

След като обикаляхме из Бърг половин час, реших, че издирването на кадилака е тъпа идея. Паркирах на улица „Роблинг“, извадих мобифона и набрах номера на Кони.

— Има ли нещо ново? — попитах.

Кони има роднински връзки с половината мафия в Джърси.

— Доди Кармайн си е направила огромни цици.

Страхотна клюка, но не беше това, от което се интересувах.

— Нещо друго?

— Не си единствената, която търси Дечуч. Обади ми се чичо Бинго, чудеше се дали знаем нещо. След това говорих с леля Фло. Тя ми каза, че нещо се объркало в Ричмънд, когато Дечуч отишъл там за цигарите. Но не знаеше нищо повече.

— В полицейския протокол пише, че Дечуч е бил сам, когато са го арестували. Трудно ми е да повярвам, че не е имал партньор.

— Доколкото знам, е бил сам. Той уредил сделката, наел камиона и отишъл до Ричмънд.

— Сляп дъртак шофира до Ричмънд, за да гепи малко цигари?

— Точно така.

От касетофона в колата с пълна сила виеше „Металика“. Боб се взе до мен и се кефеше на барабаните на Ларс. Из Бърг се въртеше бизнес зад затворени врати. Внезапно ме осени тревожна мисъл.

— Дечуч е бил арестуван между Бърг и Ню Йорк, нали?

— Да, на мястото за почивка в Едисън.

— Мислиш ли, че може да е оставил малко от цигарите в Бърг?

Последва кратко мълчание.

— Мислиш за Дуги Крупър, нали? — попита ме Кони.

Затворих телефона и подкарах колата към къщата на Дуги. Въобще не си направих труда да чукам, когато стигнахме там, а двамата с Боб нахлухме вътре.

— Ей — извика Откаченяка, като се показва от кухнята с лъжица в едната ръка и отворена консерва в другата. — Аз обядвам. Искате ли малко от това оранжево и кафяво нещо в кутията? Имам адски много от него. „Покупки и опаковки“ имаха разпродажба на консерви без етикети.

Вече бях изкачила половината стълби.

— Не, благодаря. Искам отново да огледам инвентара на Дуги. Получавал ли е нещо друго, освен тази пратка?

— Да. Някакъв дъртак остави няколко кашона преди няколко дни. Не беше кой знае какво. Само няколко кашона.

— Знаеш ли какво имаше в кашоните?

— Първо качество цигарки. Искаш ли малко?

Разрових се из стоката в третата спалня и намерих кашоните с цигари. По дяволите!

— Лоша работа — казах на Откаченяка.

— Знам. Направо те убива, маце. По-добре е човек да си кара на трева.

— Супергероите не пушат трева.

— Айде бе!

— Вярно е. Не можеш да си супергерой, ако взимаш дрога.

— После сигурно ще ми кажеш, че не пият и бира.

Труден въпрос.

— Всъщност за бирата не знам.

— Мамка му!

Опитах се да си представя Откаченяка не надрусан, но не успях. Дали внезапно щеше да облече елегантен костюм с жилетка? Или пък да стане републиканец?

— Трябва да се отървеш от тези неща — казах.

— Имаш предвид да ги продам ли?

— Не. Разкарай ги. Ако ченгетата се появят, ще те обвинят в притежание на откраднато имущество.

— Ченгетата са вечно тук, маце. Те са сред най-добрите клиенти на Дуги.

— Имам предвид официално. Ако започнат да разследват изчезването на Дуги.

— Аха — дълбокомислено изрече Откаченяка.

Боб се вторачи в консервата в ръката на Откаченяка. Бълвочът вътре приличаше на кучешка храна. Разбира се, когато имаш куче като Боб, всичко е кучешка храна. Изтиках псето вън от стаята и всички слязохме долу.

— Трябва да звънна няколко телефона — казах. — Ще ти се обадя, ако науча нещо.

— Добре де, ами аз? — попита Откаченяка. — Какво да правя? Би трябвало да помогна.

— Разкарай стоката от третата спалня!

Цветята бяха все още в коридора, когато двамата с Боб излязохме от асансьора. Кучето ги подуши подозрително и изяде една роза. Вкарах го в апартамента и първо отидох да си проверя телефонните съобщения. И двете бяха от Роналд.

— Надявам се, че си харесала цветята — гласеше първото. — Изпуках доста мангизи за тях.

Второто му послание ми предлагаше да се срещнем, защото според Роналд между нас се появило нещо много силно.

Пфу!

Направих си още един сандвич с фъстъчено масло, за да прогоня Роналд от мислите си. После приготвих един и за Боб. Занесох телефона до масата в трапезарията и звъннах на всички Крупъровци от жълтия лист. Представих се като приятелка на Дуги, която го издирва. Съобщиха ми адреса му в Бърг, а аз се престорих на изненадана, че се е върнал в Джърси. Нямаше смисъл да тревожа роднините му.

— Нищо не постигнахме с тъпия телефон — оплаках се на Боб.
— А сега какво?

Можех да взема снимката на Дуги и да пообиколя наоколо, но вероятността някой да си го спомни беше почти несъществуваща. На мен ми беше трудно да го запомня дори когато стоях срещу него. Проверих кредита му и открих, че Дуги има „Мастъркард“. Кредитното му досие се простираше дотам.

Е, добре, сега навлизах в мъглява територия. Бях елиминирала приятели, роднини и сметки. Това изчерпи арсенала ми. А най-неприятното бе, че чувствах стомаха си празен и свит. Определено имах лоши предчувствия. Не ми се искаше Дуги да е мъртъв, но не можех да открия никакви доказателства, че е жив.

Казах си, че това е тъпо. Дуги е пълен идиот и само Бог знае с какво се занимава в момента. Можеше да е тръгнал на поклонение в Грейсленд. Или пък да играе на рулетка в Атлантик Сити. Или в момента да се прощава с девствеността си, опънат от касиерката на местния „Седем-единадесет“^[1].

Може би пък неприятното усещане в стомаха ми бе предизвикано от глад. Разбира се! Точно така! Добре, че минах през магазина на Джовичини. Извадих сладкишите и връчих на Боб кексче с кокосова глазура. Аз ометох целия пакет с карамелени кексчета.

— Е, какво мислиш? — попитах Боб. — По-добре ли си сега?

Аз поне се почувствах по-добре. Кексчетата винаги ми оправят настроението. Всъщност се почувствах толкова добре, че реших отново да изляза да търся Еди Дечуч. Но този път в друг квартал. Сега щях да проверя махалата на Роналд. Приятната мисъл, че Роналд не си е у дома, бе допълнителен стимул.

Двамата с Боб потеглихме към улица „Чери“. Тя е част от жилищния квартал на североизточния ъгъл на Трентън, който се състои от двуфамилни къщи и много напомня на Бърг. Беше късен следобед. Училището беше свършило. Във всекидневни и кухни гърмяха телевизори и къкреха тенджери.

Минах бавно покрай дома на Роналд, като се оглеждах за белия кадилак и Еди Дечуч. Къщата на Роналд беше еднофамилна, с фасада от червени тухли. Не дотам претенциозна като дома на Джойс с ужасните му колони, но не и особено изискана. Вратата на гаража беше затворена. Пред него стоеше малък бус. Миниатюрната предна

морава беше безукорно подстригана, а в средата ѝ стърчеше шейсетсантиметрова синьо-бяла статуя на Света Богородица, която изглеждаше спокойна и доволна в пластмасовото си светилище. Е, това беше повече, отколкото можеш да кажеш за себе си, макар и настанена удобно в хонда от фибростъкло.

Двамата с Боб се движехме бавно по улицата, като надничаме към къщите и се мъчехме да видим неясните фигури, които се движеха зад прозрачните завеси. Обиколихме улицата два пъти, а после започнахме да проучваме и останалата част от квартала. Видяхме много големи стари коли, но нито един бял кадилак. Не видяхме и Еди Дечуч.

— Е, преобърнахме всички камъни — казах на Боб в опит да се оправдая за изгубеното време.

Боб ме погледна небрежно и не отговори. Беше подал глава през прозореца и търсеше с поглед някое сладко пуделче.

Завих по авеню „Олдън“ и потеглих към къщи. Тъкмо се канех да пресека „Грийнуд“, когато Еди Дечуч мина покрай нас в белия си кадилак. Отиваше точно в обратната посока.

Завих по средата на кръстовището. Беше час пик и на улицата имаше доста коли. Поне десетина шофьори натиснаха клаксоните си и ми направиха неприлични знаци с ръце. Успях да се влея в движението и се опитах да не изгубя Еди. Бях на около десет коли зад него. Видях го да завива по улица „Стейт“ в посока центъра. Докато взема завоя, той вече се беше изгубил.

Прибрах се около пет минути преди Джо да се появи.

— Какви са тия цветя в коридора? — попита ме той.

— Роналд Дечуч ми ги изпрати. Не искам да говоря за това.

Морели се вторачи в мен за момент.

— Трябва ли да го застрелям?

— Той живее с илюзията, че между двама ни има силно привличане.

— Много от нас живеят с тази илюзия.

Боб се втурна към Морели и се блъсна в него, за да привлече вниманието му. Морели го прегърна и го погали по цялото тяло. Щастливо куче.

— Днес видях Еди Дечуч — казах след малко.

— И?

— Отново го изгубих.

Морели се ухили.

— Прочут ловец на обвиняеми изгубва немощен старец... два пъти.

Всъщност бяха цели три!

Морели скъси разстоянието между нас и плъзна ръце по тялото ми.

— Имаш ли нужда от утешаване? — попита той.

— Какво имаш предвид?

— С колко време разполагаме?

Въздъгнах.

— Недостатъчно.

Господ да ми е на помощ, ако закъснея и с пет минути за вечеря. Спагетите ще са преварени. Печеното ще е прекалено сухо. И за всичко ще съм виновна само аз. Отново аз ще съм съсипала вечерята. Отново вината ще е само моя. А най-ужасното бе, че идеалната ми сестра Валери никога не бе проваляла вечеря. Сестра ми прояви благодарумието да се премести на хиляди километри отук. Ето колко съвършена е тя.

Майка ми ни отвори вратата. Боб се втурна вътре с блеснали очи.

— Адски е готин — каза баба. — Страхотен сладур е.

— Сложи тортата на хладилника — нареди майка ми. — А къде е печеното? Не му позволявай да се приближи до него.

Баща ми вече седеше до масата и държеше печеното под око.

— Е, какво става със сватбата? — попита баба, когато всички седнахме и нападнахме храната. — Следобед бях във фризьорския салон и момичетата искаха да узнаят датата. Освен това ме питаха дали сме наели зала. Мерилия Биаджи се опитала да наеме залата на пожарната за сватбеното тържество на дъщеря си, но всичко било резервирано до края на годината.

Мама хвърли бърз поглед към пръста ми. На него все още нямаше годежен пръстен. Също като вчера. Мама сви устни и нарязва месото си на миниатюрни парченца.

— Мислим по въпроса — отговорих, — но още не сме се спрели на определена дата.

На лъжата краката са къси, но човек трябва да се защити. Никога не бяхме обсъждали датата. Всъщност бягахме от обсъждането като от

чума.

Морели ме прегърна нежно.

— Стеф предложи да пропуснем сватбата и да заживеем заедно, но не знам дали това е добра идея — рече той.

Морели също го биваше в лъжите, а понякога чувството му за хумор бе направо гадно.

Майка ми си пое въздух и набучи месото си с такава сила, че вилицата ѝ изтрака по чинията.

— Чувам, че сега така е модерно — каза баба. — И не виждам нищо лошо в това. Ако исках да заживея с някой мъж, веднага щях да го направя. Бездруго какво ли означава една тъпа хартийка? Всъщност бих заживяла и с Еди Дечуч, ама пенисът му не върши работа.

— Исусе Христе! — изстена баща ми.

— Не че се интересувам от един мъж само заради пениса му — добави баба. — Но между нас с Еди имаше само физическо привличане. Нямахме какво да си кажем.

Майка ми правеше енергични движения с ръка, сякаш искаше да се прободее в сърцето.

— Убийте ме! — извика тя. — Така ще е по-лесно.

— Това е от критическата — прошепна баба към Джо и мен.

— Не е от критическата! — изрева майка ми. — А от теб! Ти ме подлудяваш!

После размаха пръст към баща ми.

— И ти ме подлудяваш! А и ти също — вторачи се тя в мен. — Всички вие ме подлудявате. Бих искала поне веднъж да вечерям, без да се говори за гениталии, извънземни и престрелки. Искам внуци около масата. Искам ги тук догодина, и то законни. Да не мислите, че ще живея вечно? Скоро ще умра и тогава всички ще съжалявате.

Всички застинахме като вцепенени с широко отворени усти. В продължение на шестдесет секунди никой не посмя да проговори.

— Ще се женим през август — издрънках нервно. — Третата седмица на август. Искахме да ви изненадаме.

Лицето на мама се проясни.

— Наистина ли? Третата седмица на август?

Не. Това си беше долна лъжа. Дори не знам откъде се появи. Просто ми изскочи от устата. Истината е, че годежът ми беше съвсем небрежен. Предложението бе направено по време, когато бе трудно да

различиш желанието да прекараме остатъка от живота си заедно от желанието да правим секс редовно. А тъй като дори моят сексуален апетит бледнее пред този на Морели, обикновено той си пада по идеята за брак повече от мен. Предполагам, най-точно е да се каже, че сме се разбрали да се сгодим. А това е твърде удобно, защото ни освобождава от сериозно обсъждане на бъдещия ни брак. Сериозното обсъждане винаги води до много крясъци и затръшване на врати.

— Започна ли вече да си търсиш рокля? — попита баба. — До август няма много време. Имаш нужда от рокля. А и цветята. И приемът. Трябва да резервирате и час в църквата. Ходихте ли вече дотам? — Тя скочи от стола и добави: — Трябва да звънна на Бети Шазак и Марджъри Суифт, за да им кажа новината.

— Не, почакай! — извиках. — Не е официално.

— Какво искаш да кажеш с това *не е официално*? — попита майка ми.

— Много малко хора знаят — отговорих тъпо.

Джо например беше един от тях.

— Ами бабата на Джо? — попита баба. — Тя знае ли? Не бих искала да я ядосам. Тя може да урочаса цялата работа.

— Никой нищо не може да урочаса — тросна се майка ми. — Няма такова нещо като уроки.

Още докато изричаше това богохулство, забелязах, че едва се съдържа да не се прекръсти.

— Освен това не искам голяма сватба с дълга рокля и всичко друго — казах. — Предпочитам... барбекю.

Не можах да повярвам на собствените си уши. Достатъчно лошо бе, че съобщих датата на сватбата, а сега излизаше и че съм планирала всичко. Барбекю! Господи! Май не можех да контролирам устата си.

Погледнах Джо и безмълвно го помолих за помощ.

Той отново ме прегърна и се ухили. Очевидно искаше да ми каже, че трябва да се оправям сама.

— Е, ще почувствам истинско облекчение, когато се омъжиш — въздъхна мама. — И двете ми дъщери... щастливо омъжени.

— А, това ми напомни нещо — обади се баба. — Валери звънна снощи, когато ти беше в магазина. Спомена нещо за пътуване, но не можах да разбера какво казва, защото зад нея се чуваха ужасни викове.

— Кой викаше?

— Сигурно телевизорът. Валери и Стивън никога не крещят. Те са идеалната двойка. А и момиченцата са идеални млади дами.

Ама че лигава гадост!

— Трябваше ли да ѝ се обадя? — попита майка ми.

— Не ми каза. Стана нещо и ни прекъснаха.

Баба седна по-изправена на стола си. През прозореца срещу нея лицата се виждаше ясно и нещо бе приковало вниманието ѝ.

— Пред къщата спира такси — съобщи баба. Всички проточихме вратове, за да видим таксито. В Бърг подобна гледка е голямо забавление.

— Мили Боже! — извика баба. — Кълна се, че Валери излезе от таксито.

Всички скочихме и се втурнахме към вратата. След секунда сестра ми и двете ѝ хлапета влязоха вкъщи.

Валери е две години по-голяма от мен и три сантиметра по-ниска. И двете имаме къдрава кестенява коса, но тя бе изрусила своята и я бе подстригала късо като Мег Райън. Предполагам, че така постъпват с косите в Калифорния.

Когато бяхме деца, Валери имаше отлични оценки и чисти бели маратонки. Аз се извинявах, че кучето ми е изяло домашното и коленете ми бяха вечно изранени.

Валери се омъжи веднага след колежа и незабавно забременя. Истината е, че ѝ завиждам. Аз се омъжих и незабавно се разведох. Разбира се, аз се омъжих за похотлив кретен, а Валери за истински готин тип. Можете да разчитате на Валери да си намери идеалния съпруг.

Племенничките ми напомнят Валери по времето, когато още не приличаше на Мег Райън. Къдрава кестенява коса, големи кафяви очи, кожа един нюанс по-италианска от моята. В гените на Валери няма много унгарска кръв, а в тези на дъщерите ѝ — още по-малко. Анджи е на девет, но изглежда четиринадесетгодишна, а Мери Алис се мисли за кон.

Майка ми, зачервена и с насълзени очи, прегръщаше децата и целуваше Валери.

— Не мога да повярвам — повтаряше тя. — Не мога да повярвам! Такава изненада. Нямах представа, че ще ни дойдеш на гости.

— Обадох се вчера — смотолеви Валери. — Баба не ти ли каза?

— Не чух какво ми каза — оправда се баба. — Шумът беше ужасен, а после ни прекъснаха.

— Е, вече съм тук — отвърна Валери.

— Точно навреме за вечеря — отбеляза мама. — Имаме чудесно печено и торта за десерт.

Раздвижихме се, за да донесем столове и допълнителни чинии и чаши. После седнахме и започнахме да си подаваме печеното, картофите и зеления фасул. Вечерята бързо се превърна в купон, а къщата се изпълни с празнично настроение.

— Колко време ще останеш тук? — попита мама.

— Докато успея да спестя достатъчно пари, за да си купя къща — отговори Валери.

Лицето на баща ми преbledня. Майка ми засия.

— Значи се връщате в Ню Джърси?

Валери си избра тънко парченце телешко.

— Това ми се вижда най-доброто.

— В друг офис ли прехвърлят Стив? — попита мама.

— Стив няма да дойде — отговори Валери, като отрязва с прецизността на хирург малката тлъстинка, залепнала за месото ѝ. — Стив ме напусна.

Дотук с празничното настроение.

Морели беше единственият, който не изпусна вилицата си. Погледнах го и реших, че полага огромни усилия да сдържи усмивката си.

— Ама че идиотска работа — каза баба.

— Напусна те — повтори мама. — Какво искаш да кажеш? Вие със Стив сте идеалната двойка.

— И аз така си мислех. Не знам какво се обърка. Смятах, че всичко между нас е чудесно, а после — пуф и той изчезна.

— Пуф? — учуди се баба.

— Точно така — отвърна Валери. — Пуф.

Тя прехапа долната си устна, за да спре треперенето ѝ.

Мама, татко, баба и аз се паникьосахме при вида на треперещата устна. Ние не проявяваме чувствата си по този начин. Можем да сме саркастични и заядливи, но всички други емоции бяха непозната територия. И определено не знаехме как да се справим с чувствата на

Валери. Тя е ледената кралица, да не споменаваме, че животът ѝ винаги е бил идеален. Такива неща въобще не се случваха с Валери.

Очите на сестра ми се зачервиха и насълзиха.

— Би ли ми подала соса? — помоли тя баба.

Майка ми скочи от стола си.

— Ще ти донеса горещ сос от кухнята. Кухненската врата се отвори и затвори зад мама. Чу се силен вик и трясък от разбита в стената чиния. Автоматично потърсих с поглед Боб, но той спеше кротко под масата. Кухненската врата се отвори и мама излезе спокойно с купата със сос в ръка.

— Убедена съм, че това е само временно — рече тя. — Сигурна съм, че Стив ще се осъзнае.

— Мислех, че имаме добър брак. Готвех хубави неща. Поддържах къщата в отличен вид. Спортувах, за да изглеждам привлекателна. Дори се подстригах като Мег Райън. Не разбирам какво се обърка.

Досега единственият член на семейството ни, който можеше да се изрази смислено, бе Валери. Тя винаги се владееше идеално. Приятелите ѝ я наричаха Света Валери, защото винаги изглеждаше спокойна... като статуята на Богородица в двора на Роналд Дечуч. Сега светът ѝ се рушеше около нея и не беше съвсем спокойна, но не беше и бясна. Изглеждаше най-вече тъжна и объркана.

От моя гледна точка това бе малко странно, тъй като, когато бракът ми се разпадна, крясъците ми се чуваха поне на пет километра от къщи. А после ми казаха, че докато двамата с Дики сме били в съда, главата ми се въртяла като на хлапето от „Заклинателят“. Ние с Дики нямахме хубав брак, но поне разводът ни си заслужаваше парите.

Присъединих се към всеобщата мъка и метнах на Морели мрачен поглед, с който исках да му покажа, че всички мъже са долни копелета.

Очите му потъмняха и устата му се изкриви в лека усмивка. Той прокара нежно пръст по врата ми. Обля ме гореща вълна.

— Господи — изохках.

Усмивката му се разшири.

— Е, поне ще си материално осигурена — казах. — Според калифорнийския закон ще получиш половината от всичко.

— Половината от нищо е нищо — отвърна Валери. — Къщата е ипотекирана няколко пъти. А в банковата сметка няма нищо, тъй като

Стив е изпратил всичките ни пари на Каймановите острови. Той е толкова добър бизнесмен. Всички твърдят това. А и аз самата намирах тази му черта изключително привлекателна.

Валери си пое дълбоко дъх и нарязва месото на Анджи, после и това на Мери Алис.

— Издръжка за децата — сетих се. — Какво ще стане с издръжката за децата?

— На теория би трябвало да ми помага, но той просто изчезна. Мисля, че е на Каймановите острови заедно с всичките ни пари.

— Това е ужасно!

— Истината е, че Стив избяга с детегледачката ни.

Всички ахнахме.

— Тя навърши осемнадесет миналия месец — продължи Валери. — Подарих ѝ зайче за рождения ден.

Мери Алис захленчи.

— Искам овес. Конете не ядат месо. Конете трябва да ядат овес.

— О, това е жестоко — обади се баба. — Мери Алис още се мисли за кон.

— Аз съм мъжки кон — поясни Мери Алис.

— Не бъди мъжки кон, скъпа — помоли я Валери. — Мъжете са боклуци.

— Някои мъже са свестни — възрази баба.

— Всички мъже са боклуци — повтори Валери. — С изключение на татко, разбира се.

Сестра ми забрави да спомене Джо сред изключенията от боклуците.

— Мъжките коне галопират по-бързо от женските — каза Мери Алис и метна няколко смачкани картофа върху сестра си.

Картофите прелетяха покрай Анджи и се приземиха на пода. Боб излетя изпод масата и ги изяде. Валери намръщено изгледа дъщеря си.

— Не е възпитано да замеряш хората с картофи.

— Да — потвърди баба. — Малките дами не мятат картофи по сестрите си.

— Аз не съм малка дама — каза Мери Алис. — Колко пъти трябва да ви повтарям? Аз съм кон! — извика тя и този път замери баба с картофите.

Баба присви очи и метна малко зелен фасул върху главата на Мери Алис.

— Баба ме удари с фасула! — извреця Мери Алис. — Удари ме с фасула! Накарайте я да спре да ме замерва с ядене!

Дотук с идеалните малки дами. Боб бързо изяде и фасула.

— Престанете да храните кучето — обади се баща ми.

— Надявам се, че нямате нищо против да се върна у дома — каза Валери. — Ще останем тук само докато си намеря работа.

— Имаме само една баня — напомни ѝ баща ми. — Първата ми работа сутрин е да използвам банята. Седем часът е моето време за банята.

— Чудесно ще бъде ти и момичетата да сте в къщата — насърчи я майка ми. — А и ще можеш да помогнеш за сватбата на Стефани. Те двамата с Джо току-що определиха датата.

Валери се задави леко, но успя да каже:

— Поздравления.

— Сватбената церемония на племето туци продължава седем дни и завършва с ритуално пробиване на химена — каза Анджи. — А после булката отива да живее при семейството на мъжа си.

— Гледах предаване по телевизията за извънземните — обади се баба. — Те нямат химени. Въобще нямат никакви чаркове там долу.

— Конете имат ли химени? — попита Мери Алис.

— Не и мъжките — отговори баба.

— Чудесно е, че ще се жените — изрече Валери, после избухна в сълзи.

И то не с нежни дамски сълзички, а захлипа шумно, изливайки енергично мъката си. Двете малки дами също се разреваха с широко отворени усти както могат само децата. После заплака и майка ми и заподсмърча в салфетката си. А Боб зави с пълна сила. Аууууууу! Ауууууууу!

— Никога вече няма да се омъжа — изхлипа Валери. — Никога, никога, никога. Бракът е дяволско дело. Мъжете са антихристи. Ще стана лесбийка.

— Как точно става това? — поинтересува се баба. — Винаги съм искала да знам. Трябва ли да носиш изкуствен пенис? Гледах едно предаване по телевизията и там жените носеха онези неща, направени от черна кожа и оформени като огромни...

— Убийте ме! — изрева майка ми. — Убийте ме! Искам да умра.

Сестра ми и Боб се върнаха към хлипането и воя. Мери Алис заквича пронизително, а Анджи покри с ръце ушите си, за да не чува.

— Ла, ла, ла — запя тя фалшиво.

Баща ми опразни чинията си и се огледа наоколо стреснато. Къде му беше кафето? Къде му беше тортата?

— Дължиш ми адски много за тази вечер — прошепна Морели в ухото ми. — Тази нощ ще се чукаме на задна прашка.

— Получих главоболие — оплака се баба. — Не мога да търпя този шум. Някой да направи нещо. Включете телевизора. Извадете пиячката. Направете нещо!

Надигнах се от стола, влязох в кухнята и взех тортата. Веднага щом я сложих на масата плачът спря. Ако семейството ни обръща внимание на нещо, това определено е десертът.

Морели, Боб и аз потеглихме към къщи мълчаливо. Никой не знаеше какво да каже. Морели спря на паркинга, загаси двигателя и се обърна към мен.

— Август? — попита той с по-висок от обичайното глас, без да успее да сдържи учудването си. — Искаш да се оженим през август?

— Просто ми изскочи от устата! Заради ония дивотии с умирането на майка ми.

— Твоите хора приличат на семейство Адамс.

— Майтапиш ли се? Твоята баба е смахната. И урочасва хората.

— Това е италианско нещо.

— Преди всичко е смахнато.

Някаква кола отби на паркинга, спря рязко, вратата се отвори и Откаченяка се изтърколи на асфалта. Джо и аз изскочихме от колата едновременно. Когато стигнахме до Откаченяка, той беше успял да седне. Държеше главата си, а между пръстите му се стичаше кръв.

— Ей, маце — изохка Откаченяка. — Простреляха ме. Гледах си телевизия и чух странен звук на предната веранда. Обърнах се и през прозореца ме гледаше едно адски страшно лице. Една зловеца стара дама с опасни очи. Беше тъмно, но я видях през стъклото. А след това тя извади пищов и ме застреля. И счупи прозореца на Дуги. Трябва да има закон срещу тези неща, маце.

Откаченяка живее на две пресечки от болница „Сейнт Франсис“, но я беше подминал и бе дошъл да търси помощ от мен.

— Защо все на мен? — запитах, после осъзнах, че дрънкам като майка ми и се плеснах по главата.

Натоварихме Откаченяка обратно в колата му. Джо подкара към болницата, а аз го последвах в пикапа му. След два часа всички медицински и полицейски формалности бяха зад нас, а Откаченяка имаше голяма лепенка на челото си. Куршумът го бе одраскал над веждата и после се бе забил в стената на Дуги.

Стояхме във всекидневната на Дуги и оглеждахме дупката в прозореца.

— Трябваше да си облека суперкостюма, маце — затюхка се Откаченяка. — Това щеше да ги смути.

Ние с Джо се спогледахме. Да ги смути. Да бе!

— Мислиш ли, че за него е безопасно да остане в тази къща? — попитах Джо.

— Трудно ми е да кажа какво е безопасно за Откаченяка — отговори той.

— Амин — обади се Откаченяка. — Безопасността лети на крилата на пеперудата.

— Какво, по дяволите, означава това? — полюбопитства Джо.

— Означава, че безопасността е неуловима.

Морели ме дръпна настрани.

— Може би е по-добре да го заведем в рехабилитационна клиника.

— Чух това, пич — извика Откаченяка. — Гадна идея. Онези хора в клиниката са странни. Пълни смотаняци. И всичките са наркомани.

— Боже Господи, не бих искал да те набутам сред пасмина наркомани — отстъпи Джо.

Откаченяка кимна.

— Адски си прав, пич.

— Предполагам, че би могъл да остане няколко дни при мен — намесих се.

Съжалих за думите си още докато ги изричах. Какво ми ставаше днес? Имах чувството, че устата не е свързана с мозъка ми.

— Уха! Ще направиш това за Откаченяка? Жестока си! — извика Откаченяка и ме прегърна. — Няма да съжаляваш. Ще бъда чудесен съквартирант.

Джо не изглеждаше толкова щастлив. Имаше си планове за вечерта. Та нали още на масата у нашите бе подхвърлил, че му дължа секс в кучешки стил. Може и да се е шегувал, но надали. Не е лесно да си сигурен с мъжете. Може би пък най-добре беше да приема Откаченяка.

Направих физиономия на Джо, с която исках да му покажа, че нямах избор.

— Добре — съгласи се Морели. — Хайде да заключим и да се махаме оттук. Вземи Откаченяка, а аз ще взема Боб.

Двамата с Откаченяка застанахме в коридора пред апартамента ми. Той държеше малък сак. Предположих, че сакът съдържа малко дрехи и богат асортимент от дрога.

— Добре — казах. — Ето каква е работата. Добре дошъл си в дома ми, но нямаш право да взимаш дрога.

— Маце — изхленчи Откаченяка.

— Има ли наркотици в сака?

— Хей, на какво ти приличам?

— Приличаш на вкаменен.

— Да бе, ама това е защото ме познаваш.

— Изпразни сака на пода.

Откаченяка изсипа съдържанието на багажа си. Върнах дрехите му в сака и конфискувах всичко останало. Лули и хартийки, и сериозно количество забранени вещества. Влязохме в апартамента и аз изхвърлих съдържанието на найлоновите пликчета в тоалетната, после метнах приборите му в боклука.

— Никаква дрога докато живееш тук — наредих с твърд глас.

— Ей, това е страхотно — отвърна Откаченяка. — Откаченяка не се нуждае от дрога. Откаченяка я взима само за удоволствие.

Да бе!

Дадох му одеяло и възглавница и си легнах. В четири сутринта ме събуди телевизорът, който гърмеше във всекидневната. Излязох от спалнята по тениска и боксерки и изгледах намръщено Откаченяка.

— Какво става? Защо не спиш? — попитах.

— Обикновено спя като пън. Не знам какво ми става сега. Мисля, че ми дойде прекалено много. Чувствам се скапан, човече. Нали разбираш какво искам да кажа? Изнервен съм.

— Ясно. Май имаш нужда от малко трева.

— С медицинска цел, маце. В Калифорния ти дават лекарска рецепта, с която да си купиш трева.

— Забрави.

Върнах се в спалнята, заключих вратата и пъгнах глава под възглавницата.

Следващият път, когато се събудих, бе седем. Откаченяка спеше на пода, а телевизорът предаваше анимационни филмчета. Заредих кафе машината, дадох на Рекс прясна вода и храна и пъгнах филийка в новия тостер. Ароматът на кафе изправи Откаченяка на крака.

— Ей — каза той. — Какво има за закуска?

— Препечени филии и кафе.

— Баба ти щеше да ми направи палачинки.

— Баба ми не е тук.

— Опитваш се да ми вгорчиш живота, маце. Сигурно досега си се тъпкала с понички, а единственото, което аз ще получа, са препечени филии. Трябва да защитя правата си.

Откаченяка не крещеше, но не говореше и много тихо.

— Аз съм човешко същество и имам права.

— За какви права говориш? Правото да получиш палачинки? Или правото да ядеш понички?

— Не помня. Ох, Боже!

Той се просна на канапето.

— Този апартамент е потискащ. Изнервя ме. Как издържаш да живееш тук?

— Искаш ли кафе или не?

— Да! Искам кафе и го искам веднага!

Гласът му се повиши леко. Откаченяка вече крещеше.

— Не можеш да искаш от мен вечно да чакам това кафе!

Тръснах една чаша на плота, сипах кафе в нея и я подадох на Откаченяка. После набрах телефона на Морели.

— Имам нужда от лекарства — казах му. — Трябва да ми намериш малко лекарства.

— Антибиотици ли имаш предвид?

— Не. Марихуана. Снощи пуснах всичката дрога на Откаченяка в кенефа и сега го мразя. Напълно е откачил.

— Мислех, че планът е да го излекуваме.

— Не си струва. Харесвам го повече, когато е надрусан.

— Добре, стой там — каза Морели и затвори.

— Това кафе е гадно, маце — изхленчи Откаченяка. — Имам нужда от кафе с мляко.

— Добре! Отиваме да купим кафе с мляко. — Грабнах си чантата и ключовете и избутах Откаченяка през вратата.

— Ей, имам нужда от обувки, човече — спря ме той с нещастен вид.

Завъртях очи и въздъгнах тежко. Откаченяка се набута обратно в апартамента ми, за да си вземе обувките. Страхотно! Вече и аз треперех от нерви.

[1] Верига денонощни магазини. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 5

Седенето в лъскаво кафене и ленивото отпиване на кафе с мляко не влизаха в сутрешното ми разписание, затова се отправих към „Макдоналдс“, където менюто за закуска включваше френско капучино с ванилия и палачинки. Е, палачинките не бяха от калибъра на тези на баба, но не бяха лоши, а и човек можеше да се снабди с тях много по-лесно.

Небето беше надвиснало и предвещаваше дъжд. Не беше изненадващо. Дъждът е нещо задължително за Джърси през април. Непрестанно сиво и гадно ръмене, което е причина за лошите коси в щата и всеобщия мързел. В училище ни учеха, че априлските дъждове носят майските цветя. Априлските дъждове също така водят до гигантски задръствания из улиците и възпалени, пълни с гной синуси. Положителната страна е, че често си купуваме нови коли, а и ни разпознават из целия свят по характерната ни носова версия на английския език.

— Как ти е главата? — попитах Откаченяка на път за вкъщи.

— Пълна с кафе. Спокойна, маце.

— Не, имах предвид как са дванадесетте шева на главата ти?

Откаченяка опипа лепенката си.

— Чувствам се добре.

Той се облегна назад и се замисли задълбочено, като мърдаше леко с устни. Най-последно някаква светлинка проблесна в ума му.

— О, да — каза той. — Бях прострелян от онази страшна стара дама.

Това е предимството да пушиш трева цял живот — нямаш спомени. Случва ти се нещо ужасно, а десет минути по-късно не помниш нищо.

Разбира се, това е и недостатъкът на пушенето на трева. Сполетява те бедствие, като например изчезването на приятеля ти, но всички важни събития или съобщения се губят някъде из мъглата в мозъка ти. Освен това съществува възможността да халюцинираш и да

си представиш зловещо лице до прозореца, когато всъщност някой е стрелял от минаваща кола.

При Откаченяка всичко бе възможно.

Минах покрай къщата на Дуги, за да се уверя, че не е изгоряла, докато сме спали.

— Всичко изглежда наред — отбелязах.

— Изглежда самотно — поправи ме Откаченяка.

Когато се върнахме в апартамента ми, Зиги Гарви и Бени Колучи стояха в кухнята. Всеки от тях държеше чаша кафе и препечена филийка.

— Надявам се, че нямаш нищо против — каза Зиги. — Бяхме любопитни как работи новият ти тостер.

Бени размаха филията си.

— Чудесен тостер. Виж колко равномерно е препечена филията. Никъде няма изгоряло. Хрупкава и вкусна.

— Трябва да си купиш конфитюр — посъветва ме Зиги. — Малко ягодов конфитюр е чудесна комбинация с препечените филийки.

— Пак сте влезли с взлом в апартамента ми! Това ми е адски неприятно.

— Нямахте те — обясни Зиги. — Не искахме хората да си помислят, че се мотаем из коридора ти.

— Да, не искахме да съсипем репутацията ти — добави Бени. — Не смятаме, че си такова момиче. Макар че в последните години се говори доста за теб и Джо Морели. Трябва да внимаваш с него. Той има лоша репутация.

— Ей, виж — подсвирна Зиги. — Малкият педал. Къде ти е униформата, хлапе?

— И каква е тая лепенка? — обади се Бени. — Да не си паднал от високите си токчета?

Зиги и Бени се смушкаха с лакти и се заляха в смях, сякаш това бе шега, която само те двамата разбираха. В главата ми се оформя идея.

— Момчета, случайно да знаете нещо за тази лепенка?

— Не и аз — отговори Бени. — Зиги, знаеш ли нещо по въпроса?

— Абсолютно нищо — отрече Зиги.

Облегнах се на плота и скръстих ръце.

— Какво правите тук? — попитах ги строго.

— Решихме да се видим с теб — подхвана Зиги. — Мина доста време откак говорихме за последен път и искахме да проверим дали не се е появило нещо ново.

— Минали са по-малко от двадесет и четири часа — отбелязах.

— Да де, и аз това казах. Мина доста време.

— Нищо ново не се е появило.

— Боже, това е лошо — упрекна ме Бени. — А чухме такива препоръки за теб. Силно се надяхахме, че ще можеш да ни помогнеш.

Зиги допи кафето си, изми чашата и я сложи на сушилника.

— Е, ще си тръгваме — заяви той.

— Прасе — обади се Откаченяка.

Зиги и Бени спряха пред вратата.

— Това е обидно — каза Зиги. — Няма да обърнем внимание на грубостта ти, защото си приятел на госпожица Плъм.

— Точно така — добави Бени. — Няма да обърнем внимание, но би трябвало да порботиш върху маниерите си. Не е прилично да нагрубяваш така двама стари джентълмени.

— Нарекохте ме педал! — извика Откаченяка.

Зиги и Бени се спогледаха озадачено.

— Да — кимна Зиги. — И какво от това?

— Следващия път се мотайте в коридора и не влизайте тук — помолих ги кротко.

Затворих и заключих вратата след тях, после се обърнах към Откаченяка.

— Искам да помислиш — казах му. — Имаш ли представа защо някой е стрелял по теб? Сигурен ли си за лицето на старата жена до прозореца?

— Не знам, човече. Трудно ми е да мисля. Мозъкът ми дава заето.

— Имаше ли странни телефонни обаждания?

— Само едно, ама не беше чак толкова странно. Някаква жена се обади, докато бях у Дуги. Каза ми, че според нея у мен имало нещо, което не било мое. И аз отвърнах: „Да бе!“

— Тя каза ли нещо друго?

— Не. Попитах я дали иска тостер или костюм на супергерой, а тя ми затвори.

— Това ли е единствената стока, която ти остана? Какво стана с цигарите?

— Отървах се от тях. Познавам един страстен пушач, който...

Имах чувството, че за Откаченяка времето е спряло. Помнех го от гимназията, където изглеждаше по същия начин. Дълга кестенява коса, сресана на път и завързана на конска опашка. Бледа кожа, слаб, среден ръст. Беше облечен в хавайска риза и джинси, които вероятно са били донесени в дома на Дуги под прикритието на тъмнината. Откаченяка беше завършил гимназия, носейки се през предизвикана от тревата мъгла, кротък и спокоен. Говореше и се кикотеше в бюфета, където обядвахме, кимаше умно по време на часовете по английски. И сега все още се носеше в мъглата. Никаква работа. Никаква отговорност. Всъщност, като се замисли човек, не звучеше чак толкова лошо.

Кони обикновено работи в събота сутрин. Звъннах в офиса и зачаках да свърши другия си разговор.

— Говорех с леля Фло — съобщи ми тя. — Нали помниш, че ти казах за някакви неприятности в Ричмънд, когато Дечуч бил там? Според леля Фло били свързани с факта, че Луи Ди ритнал камбаната.

— Луи Ди. Бизнесмен, нали?

— Истински голям бизнесмен. Или поне беше. Умрял от инфаркт, когато Еди Дечуч прибирал товара.

— Може би куршум е причинил инфаркта.

— Не мисля така. Ако Луи Ди беше пречукан, досега щяхме да узнаем. Такива новини пътуват бързо. Особено след като сестра му живее тук.

— Коя е сестра му? Познавам ли я?

— Естел Колучи.

Съпругата на Бени Колучи. Мамка му!

— Малък свят — казах и затворих.

След секунда звънна майка ми.

— Трябва да отидем да изберем рокля за сватбата — заяви тя.

— Няма да нося рокля.

— Поне виж по магазините.

— Добре, ще погледна.

В никакъв случай.

— Кога?

— Не знам. В момента съм заета. Работя.

— Събота е — възрази майка ми. — Кой работи в събота? Трябва да си почиваш повече. Двете с баба ти ей сега ще дойдем.

— Не!

Прекалено късно. Вече беше затворила.

— Трябва да се махаме оттук — казах на Откаченяка. — И то спешно. Трябва веднага да тръгнем.

— Кое му е толкова спешното? Няма да ме застрелят отново, нали?

Взех мръсните чинии от плота и ги метнах в миялната. После грабнах одеялото и възглавницата на Откаченяка и се втурнах към спалнята с тях. Преди известно време баба ми живя за малко при мен и бях сигурна, че още има ключ от апартамента ми. Господ да ми е на помощ, ако майка ми влезеше тук и видеше в какъв хаос живея. Леглото не беше оправено, но нямах време да се занимавам с него. Събрах разпилените си дрехи и кърпи и ги хвърлих в панера за пране. Профучах през всекидневната към кухнята, грабнах си чантата и якето и изкрещях на Откаченяка да се раздвижи.

Срещнахме мама и баба във фойето на блока.

Мамка му!

— Нямаше нужда да ни чакате във фойето — трогна се мама. — Щяхме да се качим.

— Не ви чакаме — отвърнах. — Излизаме. Съжалявам, но трябва да поработя тази сутрин.

— С какво се занимаваш? — поиска да узнае баба. — Да не преследваш някой смахнат убиец?

— Търся Еди Дечуч.

— Почти уцелих — ухили се баба.

— Можеш да намериш Еди Дечуч друг път — каза мама. — Записала съм ти час в булчинския магазин на Тина.

— Да, и трябва да се явиш — добави баба. — Успяхме да те уредим само защото някой друг се отказал в последната минута. А и се нуждаехме от извинение да изчезнем от къщи. Всички ония крясъци, плачове и препускане и цвилене вече не се търпят.

— Не искам сватбена рокля — опитах да се измъкна. — Искам малка, скромна сватба.

Или въобще никаква.

— Да, но няма да ти навреди да погледнеш — настоя мама.

— Булчинският магазин на Тина е върхът — обади се Откаченяка.

Майка ми се завъртя към него.

— Това Уолтър Дънфи ли е? Господи, не съм те виждала от векове.

— Маце — ухили й се Откаченяка.

После двамата с баба изпълниха едно от онези сложни ръкувания, които никога не успявам да запомня.

— Е, да вървим — каза баба. — Не трябва да закъсняваме.

— Не искам рокля!

— Просто ще огледаме — успокои ме мама. — Ще прекараме половин час там, а после можеш да си вършиш работата.

— Добре. Половин час. Не повече. И само ще гледаме.

Булчинският магазин на Тина е в самото сърце на Бърг и заема половината от къща близнак от червени тухли. Тина живее в малкия апартамент горе и ръководи бизнеса си на долния етаж на къщата. Другата половина са апартаменти под наем, също собственост на Тина. Тя е прочута надлъж и нашир като най-проклетата кучка, която можеш да имаш за хазайка, и наемателите обикновено напускат веднага щом договорът им изтече. Но тъй като апартаментите под наем са като бели лястовици в Бърг, Тина винаги успява да си намери безпомощни жертви.

— Точно като за теб — каза Тина, като отстъпи назад и се вторачи в мен. — Идеална е. Зашеметяваща.

Бях издокарана в дълга до земята сатенена рокля. Корсажът беше набоден с карфици, за да ми прилегне, а кръглото деколте едва скриваше гърдите ми. Широката пола имаше еднометров шлейф.

— Чудесна е — примижа майка ми.

— Следващия път, когато се омъжа, ще си купя точно такава рокля — обади се баба. — Или пък ще отида във Вегас и ще се венчая в една от църквите на Елвис.

— Маце — намеси се и Откаченяка. — Взимай я.

Завъртях се леко, за да се видя по-добре в тройното огледало.

— Не мислите ли, че е прекалено... бяла? — попитах.

— Определено не — отговори Тина. — Това е кремаво. Кремавото е съвсем различно от бялото.

Наистина изглеждах добре в роклята. Приличах на Скарлет О'Хара, подготвяща се за величествена сватба в Тара. Раздвижих се с танцова стъпка.

— Подскочи няколко пъти, за да видим как ще изглеждаш, когато изпълняваш заешкия танц — посъветва ме баба.

— Красива е, но не искам рокля.

— Мога да поръчам нейния размер, без да плащате капаро — каза Тина.

— Без капаро — повтори баба. — Няма по-хубаво от това.

— Да, стига да няма капаро — съгласи се мама.

Изпитах силна нужда от шоколад. От много шоколад.

— О, Господи — простенах. — Вижте часа. Трябва да вървя.

— Жестоко — извика Откаченяка. — Започваме ли да се борим с престъпността? Знаеш ли, мислех си, че имам нужда от полицейски колан за моя суперкостюм. Мога да си сложа екипировката за борба с престъпността в него.

— За каква екипировка говориш?

— Не съм обмислил всичко внимателно, но мисля, че чифт антигравитационни чорапи ще ме улеснят да се катеря по калканите на сградите. Искам и спрей, който да ме прави невидим.

— Сигурен ли си, че главата ти е добре, след като те простреляха? Случайно да имаш главоболие или да се чувстваш замаян?

— Не. Чувствам се чудесно. Може би малко гладен.

Валеше лек дъжд, когато двамата с Откаченяка излязохме от магазина на Тина.

— Това беше страхотно преживяване — каза Откаченяка. — Почувствах се като шаферка.

Аз обаче не бях сигурна как точно се чувствам. Облякох булчинската роля и открих, че ми прилягаше особено добре. Не можех да повярвам, че бях позволила на майка ми да ме подлъже да пробвам сватбени рокли. Какво, по дяволите, мислех? Праснах се с ръка по челото и изсумтях.

— Маце — реагира Откаченяка.

Мамка му! Завъртях ключа в стартера и пъхнах диска на „Годсмак“ в уредбата. Не исках да говоря за сватбения провал, а хевиметълът е единственото, което може напълно да изпразни главата

ти от мисли. Подкарах към къщата на Откаченяка и докато стигнем до улица „Роблинг“, двамата с него вече куфеехме и размятахме коси.

Заради това куфеене и размятане едва не пропуснах белия кадилак. Беше паркиран пред къщата на отец Кароли точно до църквата. Отец Кароли е стар като земята и живее в Бърг откак се помня. Логично бе двамата с Еди Дечуч да са приятели и Еди да ходи да се съветва с него.

Помолих набързо Господ, Дечуч да е в къщата. Там можех да го заловя по-лесно. В църквата беше различно. Имаше олтари и разни други свети неща, за които да се тревожа. А ако майка ми откриеше, че съм нарушила светостта на църквата, щеше да превърне живота ми в истински ад.

Отидох до вратата на Кароли и почуках. Никакъв отговор.

Откаченяка се мушна през храстите и надникна през прозореца.

— Не виждам никой тук, маце.

И двамата погледнахме църквата. Мамка му! Вероятно Дечуч се изповядваше. „Прости ми, отче, задето очистих Лорета Ричи.“

— Е, добре — казах накрая. — Да опитаме в църквата.

— Май няма да е лошо да изтичам до вкъщи и да си облека суперкостюма.

— Не съм сигурна, че е подходящ за църква.

— Искаш да кажеш, че не е достатъчно елегантен ли?

Отворих вратата на църквата и се вторачих в мрачната ѝ вътрешност. В слънчеви дни мястото грее от светлината, която нахлува през рисуваните прозорци. В дъждовни дни обаче църквата изглежда мрачна и лишена от живот. Днес единствената топлинка идваше от няколкото обредни свещи, които пламтяха пред Света Богородица.

Църквата изглеждаше празна. Откъм изповедалните не се чуваше мърморене. Никой не се молеше. Просто горяха свещи и се носеше миризма на тамян.

Канех се да си тръгна, когато чух някой да се хили. Звукът идваше откъм олтара.

— Хей — извиках. — Има ли някой?

— Само ние, пиленцата.

Звучеше като гласа на Дечуч.

Двамата с Откаченяка тръгнахме предпазливо по пътеката и надникнахме зад олтара. Дечуч и Кароли седяха на пода, облегли

гърбове на олтара, и дружески споделяха бутилка червено вино. На половин метър от тях на пода лежеше празна бутилка.

Откаченяка ги поздрави със знака на мира.

— Пичове — каза той.

Отец Кароли му отвърна със същия знак и повтори мантрата.

— Пич.

— Какво искаш? — попита Дечуч. — Не виждаш ли, че съм на църква?

— Пиеш!

— С лечебна цел. Депресиран съм.

— Трябва да ме придружиш до съда, за да ти определят нова дата.

Дечуч отпи щедра глътка от виното и избърса уста с опакото на ръката си.

— В църква съм. Не можеш да ме арестуваш в църква. Господ ще побеснее. Ще гориш в ада.

— Това е Божя заповед — обади се Кароли.

Откаченяка се ухили.

— Тия пичове са вцепенени.

Зарових в чантата си и извадих белезници.

— Пфу, белезници — изфъфли Дечуч. — Ужасно ме уплаши.

Сложих белезниците на лявата му китка и се протегнах към другата му ръка. Дечуч извади деветмилиметров от джоба на сакото си, помоли Кароли да хване свободната гривна и простреля веригата. Двамата мъже изохкаха, когато куршумът преряза веригата и разтресе костеливите им ръце.

— Ей — извиках. — Тези белезници струват шейсет долара.

Дечуч присви очи и се вторачи в Откаченяка.

— Познавам ли те?

— Аз съм Откаченяка, пич. Виждаш ли ме в къщата на Дуги — отговори Откаченяка, като вдигна ръка и притисна показалеца и средния си пръст. — Ние с Дуги сме ей така. Екип сме.

— Знаех си, че те познавам! — извика Дечуч. — Мразя и теб, и гадния ти крадлив партньор. Трябваше да се сетя, че Крупър не действа сам.

— Пич — кротко го укори Откаченяка.

Дечуч насочи оръжието към него.

— Мислиш се за много умен, а? Мислиш си, че можеш да се възползваш от един старец? Да го изнудваш за повече пари... така ли смяташ?

Откаченяка почука главата си с пръст.

— Тук не расте трева.

— Искам го сега — каза Дечуч.

— Ще се радвам да правя бизнес с теб — отвърна Откаченяка. — За какво говорим? Гостери или суперкостюми?

— Задник — присви око Дечуч и натисна спусъка.

Куршумът бе предназначен за коляното на Откаченяка, но го подмина с около двайсет сантиметра и се заби в пода.

— Олеле — изстена Кароли и запуши ушите си с ръце. — Ще ме оглушиш. Прибери този пищов.

— Ще го прибера, след като накарам този кретен да говори — отвърна Дечуч. — У него има нещо, което ми принадлежи.

Дечуч насочи пистолета отново и Откаченяка побягна лудешки по пътеката.

Представих си как се проявявам геройски и избивам оръжието от ръката на Дечуч. В действителност обаче стоях като парализирана. Размахайте пистолет под носа ми и тялото ми се втечнява.

Дечуч изстреля още един куршум, който прелетя покрай Откаченяка и отрони голямо парче от кръщелния купел.

Кароли плесна Дечуч по тила.

— Престани!

Дечуч се олюля, пищовът изтрещя и проби дупка в разпятието, което висеше на далечната стена.

Ченетата ни увиснаха, после всички бързо се прекръстихме.

— Мили Боже! — изстена Кароли. — Простреля Исус. Ще трябва да кажеш безброй молитви, за да се покаеш.

— Стана случайно — оправда се Дечуч и се намръщи към разпятието. — Без да искам. Къде го уцелих?

— В коляното.

— Това е облекчение — успокои се Дечуч. — Поне не съм го уцелил на фатално място.

— Та за явяването ти в съда — казах. — Ще ми направиш лична услуга, ако дойдеш в участъка с мен, за да ти определят нова дата.

— Леле, ама ти си ужасна досадница — изхленчи Дечуч. — Колко пъти трябва да ти казвам? Забрави! Депресиран съм. Няма да седя в затвора, когато се чувствам депресиран. Била ли си някога в затвора?

— Не точно.

— Е, повярвай ми, мястото никак не е подходящо за депресирани. А и трябва да свърша една работа.

Отново зарових в чантата си. Там някъде се криеше спреят със сълзотворен газ. А вероятно и електрошоковата ми палка.

— Освен това ме търсят хора, които са много по-опасни от теб — продължи Дечуч. — А ако съм заключен в затвора, ще се доберат до мен без проблеми.

— И аз съм опасна!

— Госпожице, ти си смотана аматьорка — ухили се Дечуч.

Извадих лак за коса, но не можах да намеря спрея със сълзотворен газ. Имах нужда от по-добра организация. Вероятно бе добра идея да прибера спрея и електрошоковата палка в отделението с цип, но пък тогава трябваше да търся друго място за дъвките и ментовите бонбони.

— Сега си тръгвам — съобщи ми Дечуч. — Не започвай да ме следиш, защото ще се наложи да те застрелям.

— Само един въпрос. Какво искаш от Откаченяка?

— Това е нещо само между него и мен.

Дечуч излезе през страничната врата, а ние с Кароли се вторачихме в гърба му.

— Току-що пусна един убиец на свобода — упрекнах Кароли. — Седиш в църквата и пииянстваш с един убиец!

— Нееее. Чучи не е убиец. Познаваме се отдавна. Той има добро сърце.

— Опита се да застреля Откаченяка.

— Защото се развълнува. Откак получи удар се вълнува адски лесно.

— Получил е удар?

— Съвсем дребен. Направо не може да се брои. Аз съм имал много по-лоши болести.

О, Господи!

Настигнах Откаченяка на около половин пресечка от къщата му. Носеше се бързо напред, като ту тичаше, ту ходеше и гледаше през рамо. Това беше версията на Откаченяка за заек, подгонен от хрътки. Докато паркирам, той вече бе влязъл в къщата и палеше цигара с марихуана.

— Разни хора стрелят по теб — казах му. — Не би трябвало да пушиш трева. Дрогата те прави глупав, а ти имаш нужда от целия си ум.

— Маце — измърмори Откаченяка и издиша дима.

Пфу!

Извлякох го от къщата му и го поведох към дома на Дуги. Събитията се развиваха бързо. Дечуч се стремеше към нещо и мислеше, че то е у Дуги. А сега вече мислеше, че е у Откаченяка.

— За какво говореше Дечуч? — попитах Откаченяка. — Какво търси?

— Не знам, човече, но със сигурност не е тостер.

Заставахме наред всекидневната на Дуги. Той не е най-добрият домакин в света, но стаята изглеждаше необичайно разхвърляна. По канапето се въргаляха възглавници, а вратата на гардероба зееше отворена. Надникнах в кухнята и открих същия хаос. Вратите на шкафовете и чекмеджетата бяха отворени. Зееха и вратите към мазето и малкия килер. Доколкото си спомнях, снощи всичко изглеждаше по различен начин.

Метнах чантата си на малката кухненска маса и зарових из съдържанието ѝ. Най-последно намерих спрея със сълзотворен газ и електрошоковата палка.

— Някой е бил тук — казах на Откаченяка.

— Да, често се случва напоследък.

Завъртях се и се вторачих в него.

— Често ли?

— За трети път тази седмица. Реших, че някой търси скътаните ни парици. А и този дъртак... какво му има? Беше адски дружелюбен с Дуги, дойде в къщата за втори път и всичко друго... а сега ми крещи. Чувствам се объркан, маце.

Застинах на място с широко отворена уста и ококорени очи.

— Чакай малко! — извиках. — Да не искаш да кажеш, че Дечуч е идвал пак, след като е оставил цигарите?

— Да. Само дето тогава не знаех, че е Дечуч. Не му знаех името. Ние с Дуги го наричахме Стареца. Бях тук, когато остави цигарите. Дуги ме повика да му помогна да разтоварим камиона. А след няколко дни дъртакът се върна при Дуги. Но втория път не го видях. Знам, че е идвал, защото Дуги ми каза.

Откаченяка дръпна за последен път от марихуаната.

— Глей сега какво съвпадение, а? — замислено рече той. — Кой би си помислил, че ти издирваш дъртака?

Плеснах се безпомощно по главата.

— Ще отида да огледам останалата част от къщата. Остани тук. Ако ме чуеш да викам, обади се в полицията.

Е, смела ли съм или какво? Всъщност бях почти сигурна, че в къщата няма друг, освен нас. Валеше повече от час, а нямаше следи от мокри крака. Вероятно къщата бе претърсена снощи, след като ние си тръгнахме.

Запалих лампата в мазето и заслизах по стълбите. Също като къщата и мазето беше малко и не бе нужно да го обиколя цялото, за да видя, че е било претърсено щателно. Кашоните в мазето и третата спалня бяха отворени, а съдържанието им — изсипано на пода.

Очевидно Откаченяка нямаше представа какво търси Дечуч. Не бе достатъчно умен, за да лъже.

— Липсва ли нещо? — попитах го. — Дуги забелязвал ли е нещо да липсва след претърсванията?

— Един телешки бут.

— Какво?

— Кълна се в Бога. Във фризера имаше един телешки бут и някой го гепи. Беше мъничък. Кило и половина. Остана от една пратка телешко, която Дуги разпродаде. Нали знаеш... паднала от камиона стока. Това беше единственото останало от нея. Пазехме го за себе си, ако случайно някога решим да си сготвим нещо.

Върнах се в кухнята и огледах фризера и хладилника. Сладолед и замразена пица във фризера. Кола и остатъци от пица в хладилника.

— Гадна работа — оплака се Откаченяка. — Къщата изглежда отвратително, когато Дуги го няма.

Неприятно ми беше да си призная, но имах нужда от помощ с Дечуч. Подозирах, че той държи ключа към Дуги, а продължаваше да ме изпреварва с няколко хода.

Кони се приготвяше да затвори офиса, когато двамата с Откаченяка влязохме вътре.

— Радвам се, че си тук — каза тя. — Имам спешна работа за теб. Розан Крейнър. Делова дама от курвенския бизнес. Офисът ѝ е на ъгъла на Дванадесета улица и „Старк“. Обвинена в побой над един от клиентите си. Вероятно не е искал да си плати за получените услуги. Сигурно ще я намериш лесно. Вероятно е предпочела да не губи от работното си време, за да се яви в съда.

Взех папката от Кони и я натъпках в чантата си.

— Наскоро да си чула нещо за Рейнджъра? — попитах я.

— Достави жертвата си тази сутрин.

Ура! Рейнджъра се бе върнал. Можех да го помоля за помощ.

Набрах телефона му, но нямаше отговор. Оставих съобщение и опитах на пейджъра му. След секунда мобифонът ми зазвъня и стомахът ми се сви. Рейнджъра.

— Привет — каза той.

— Имам нужда от помощта ти за залавянето на един обвиняем.

— Какъв е проблемът?

— Много е стар и ще изглеждам истинска загубенячка, ако го застрелям.

Чух смеха на Рейнджъра от другата страна.

— Какво е направил?

— Всичко. Става дума за Еди Дечуч.

— Искаш ли да поговоря с него?

— Не. Искам да ме посъветваш как да го пипна, без да го убивам. Страхувам се, че ако го прасна с електрошоковата палка, ще гушне босилека.

— Вземи Лула на помощ. Обградете го и му нахлузете белезниците.

— Вече опитах това.

— И той успя да се измъкне от теб и Лула? Маце, Дечуч трябва да е поне на осемдесет. Не вижда. Не чува. Нуждае се от час и половина, за да си изпразни мехура.

— Беше доста сложно.

— Опитай се да го простреляш в крака следващия път — посъветва ме Рейнджъра. — Това обикновено върши работа.

След този мъдър съвет ми затвори. Страхотно!

После звъннах на Морели.

— Имам новини за теб — каза той. — Сблъсках се с Констанца, когато отивах за вестници. Каза ми, че прочели доклада от аутопсията на Лорета Ричи. Починала е от инфаркт.

— И после е била застреляна?

— Точно така, сладурче. Странна работа.

— Знам, че днес е почивният ти ден, но се чудех дали ще ми направиш една услуга — промърках мило.

— О, Господи!

— Надявах се да станеш детегледачка на Откаченяка. Замесен е в бъркотията с Дечуч и не знам дали е безопасно да го оставям сам в апартамента ми.

— Ние с Боб се канехме да гледаме мача. Планираме го цяла седмица.

— Откаченяка може да гледа с вас. Ще го оставя при теб.

Затворих, преди Морели да успее да ми откаже.

Розан Крейнър стоеше на ъгъла си в дъжда. Изглеждаше прогизнала до кости и ядосана. Ако бях мъж, нямаше да я допусна и на двайсет метра от члена си. Беше издокарана с високи токове и черен чувал за боклук. Трудно бе да се каже какво имаше под чувала. Вероятно бе гола. Вървеше нервно и махаше на минаващите коли, а когато не спираха, размахваше среден пръст към тях. В протокола от ареста ѝ пишеше, че е на петдесет и две години.

Спрях до бордюра и отворих прозореца.

— Оправяш ли и жени? — попитах.

— Скъпа, оправям прасета, крави, гъски и жени. Имаш ли мангизи, влагам усилия. Двайсетак за оправяне с ръка. Плащаш отгоре, ако ти трябва цял ден, за да свършиш.

Показах ѝ двайсетак и тя се качи в колата. Натиснах копчето за автоматично заключване на вратите и потеглих към полицейския участък.

— Всяка странична улица ще свърши работа — каза тя.

— Трябва да ти призная нещо.

— Ох, мамка му! Ченге ли си? Каж ми, че не си ченге.

— Не съм ченге. Агентка по залавяне на обвиняеми съм. Пропуснала си датата си в съда и трябва да ти определят нова.

— Мога ли да запазя двайсетака?

— Да, можеш.

— Искаш ли си масажа?

— Не!

— Господи! Няма нужда да крещиш. Просто не искам да се чувстваш измамена. Винаги предоставям на хората услугите, за които са ми платили.

— Ами онзи тип, когото си набила?

— Опитва се да ме измами. Да не мислиш, че стоя на шибания ъгъл заради чистия въздух? Майка ми е в старчески дом. Ако не платя месечната вноска, ще трябва да живее при мен.

— Толкова лошо ли е това?

— По-скоро бих изчукала носорог.

Паркирах пред участъка и се протегнах, за да ѝ сложа белезниците, но тя започна да размахва ръце.

— Няма да ми слагаш белезници — извика Розан. — В никакъв случай.

Внезапно, заради всичкото размахване на ръце и боричкане, автоматичната ключалка изщрака и Розан изскочи от колата и се понесе по улицата. Имаше преднина, но беше с високи токове, а аз с маратонки. Хванах я след около две пресечки. Никоя от нас не беше в добра форма. Тя пъхтеше тежко, а аз имах чувството, че дишам огън. Щракнах ѝ белезниците и тя седна на земята.

— Никакво седене — казах строго.

— Майната ти! Няма да ходя никъде.

Бях оставила чантата си в колата, а тя бе прекалено далеч. Ако изтичах дотам, за да си взема телефона, Розан нямаше да е тук, когато се върна. Тя седеше и се цупеше, а аз стоях и беснеех.

В някои дни не си заслужава да ставаш от леглото.

Изпитвах огромно желание да сритам проститутката в бърбреците, но вероятно щяха да останат следи и тя можеше да реши да съди Вини за грубо отношение към обвиняемите. А Вини мразеше подобни неща.

Валеше доста силно и двете бяхме прогизнали. Косата ми бе залепнала за лицето, а джинсите — за краката ми. Двете с Розан решихме да изпробваме чий инат бе по-силен. Съревнованието ни приключи, когато Еди Газара мина покрай нас. Еди е ченге в Трентън и е женен за братовчедка ми Шърли Ревлата.

Той свали прозореца си, поклати глава и зацъка с език.

— Имам проблем със задържаната — споделих с Еди.

Той се ухили.

— Айде бе!

— Какво ще кажеш да ми помогнеш да я набутаме в колата ти?

— Вали. Ще подгизна.

Присвих очи мрачно.

— Ще си платиш за това — каза Еди.

— Няма да ви бъда детегледачка повече.

Хлапетата на Еди и Шърли са сладки, но последния път, когато се грижих за тях, заспах, а те ми скъсиха косата с пет сантиметра.

Еди отново зацъка.

— Здравсти, Розан — извика той. — Искаш ли да се повозиш?

Розан стана и се вторачи в него. Очевидно умуваше.

— Ако се качиш в колата, Стефани ще ти даде десет кинта — опита да я съблазни Газара.

— Не, няма да й дам — възразих. — Вече й дадох двайсетак.

— Получи ли си масажчето? — попита Еди.

— Не!

— Е — проточи Розан, — какво ще правим сега?

Отметнах косата от лицето си.

— Ще получиш ритник в бърбреците, ако не се качиш веднага в полицейската кола.

Много ме бива с празни заплахи.

ГЛАВА 6

Паркирах пред къщи и се повлякох към апартамента си, като оставях мокри следи. Бени и Зиги чакаха в коридора.

— Донесохме ти ягодов конфитюр — събщи ми Бени. — Чудесен е. От „Смъкърс“.

Взех конфитюра и отворих вратата.

— Какво става?

— Чухме, че си хванала Чучи да порка заедно с отец Кароли.

И двамата се хилеха и кефеха на момента.

— Този Чучи е невероятен тип — изкиска се Зиги. — Наистина ли е застрелял Исус?

И аз се усмигнах. Дечуч наистина беше невероятен.

— Новините пътуват бързо — казах.

— Антените ни са добре настроени — обясни Зиги. — Както и да е, искахме да научим всичко от теб. Как изглеждаше Чучи? Добре ли беше? Или съвсем смахнат?

— Изстреля няколко куршума по Откаченяка, но не го уцели. Кароли ми каза, че Дечуч станал много раздразнителен след удара.

— Да, а и не чува много добре — добави Бени.

Двамата приятели се спогледаха, но не си размениха обичайните усмивки. От джинсите ми капеше вода и образуваше локвичка на кухненския под. Зиги и Бени внимаваха да не стъпят в нея.

— Къде е малкият малоумник? — попита Бени. — Не се ли мотае вече около теб?

— Имаше да върши някаква работа.

Свалих си дрехите в мига, когато Бени и Зиги излязоха. Рекс тичаше в колелото си, като от време на време спираше, за да ме погледне. Той определено не разбираше какво е това дъжд. Понякога стоеше под бутилката си за вода и от нея капеше по главата му, но като цяло познанията му за времето бяха доста ограничени.

Навякох нова тениска и чист „Ливайс“ и грабнах сешоара. Когато свърших, косата ми имаше добър обем, но не и форма, затова

реших да отклоня вниманието от нея, като си сложа яркосиня очна линия.

Обувах си ботушите, когато звънна телефонът.

— Сестра ти е на път към теб — съобщи ми мама. — Нуждае се от човек, с когото да си поговори.

Явно Валери наистина бе отчаяна, щом бе избрала да си говори с мен. Харесвахме се, но никога не сме били близки. Имахме прекалено много основни личностни различия. А когато тя се премести в Калифорния, се отдалечихме още повече.

Странно как се обръщат нещата. Всички смятахме, че Валери има идеален брак.

Телефонът звънна отново. Този път беше Морели.

— Откаченяка си тананика — каза Морели. — Кога ще дойдеш да си го вземеш?

— Тананика?

— Ние с Боб се опитваме да гледаме мача, а тоя смахнат тиролоец не спира да вие.

— Може да е нервен.

— Гениална мисъл! Наистина би трябвало да е нервен. Ако не спре да тананика, ще го удуша.

— Опитай да го нахраниш — посъветвах го и побързах да затворя.

— Искан ми се да знам какво търсят всички — споделих с Рекс. — Убедена съм, че е свързано с изчезването на Дуги.

На вратата се почука и сестра ми се спусна към мен игриво като Дорис Дей или Мег Райън. Вероятно подобно поведение е идеално за Калифорния, но ние в Джърси не сме такива палавници.

— Ужасно игрива изглеждаш — казах. — Не те помня такава.

— Не съм игрива... жизнерадостна съм. Никога вече няма да плача. Никой не обича мрачни мутри. Ще си оправя живота и ще бъда щастлива. Ще бъда толкова щастлива, че проклетата Слънчева Мери ще заприлича на облак.

Олеле!

— И знаеш ли защо мога да съм щастлива? Мога да съм щастлива, защото се приспособявам добре.

Хубаво е, че Валери се върна в Джърси. Ние щяхме да я излекуваме от идиотските мисли.

— Значи това е апартаментът ти — рече тя, като се огледа наоколо. — Никога не съм идвала тук.

Аз също се огледах и определено не се впечатлих от това, което видях. Имам много добри идеи за апартамента, но някак си никога не стигам до купуването на свещници от цветно стъкло или месингови фруктиери. Прозорците ми са украсени с най-обикновени щори и пердета. Мебелите ми са сравнително нови, но не предразполагат към вдъхновение. Живея в евтин апартамент от седемдесетте години, който изглежда точно като евтин апартамент от седемдесетте години. Марта Стюарт^[1] би умряла от кеф, ако получише възможност да се развихри тук.

— Господи — казах, — наистина съжалявам за теб и Стив. Не знаех, че имате проблеми.

Валери се просна на канапето.

— И аз не знаех. Измами ме. Един ден се прибрах от фитнес и открих, че дрехите на Стив са изчезнали. След това намерих бележка на кухненската маса, в която ми обясняваше как се чувствал като хванат в капан и трябвало да се махне. А на следващия ден получих писмо, с което ме уведомяваха, че ипотеката на къщата е просрочена.

— Олеле.

— Мисля, че все пак всяко зло е за добро. Имам предвид, че сега пред мен се откриват какви ли не нови възможности. Например, ще трябва да започна работа.

— Имаш ли някакви идеи?

— Искам да стана агентка по залавяне на обвиняеми.

Онемях. Валери — ловец на престъпници.

— Сподели ли това с мама?

— Не. Мислиш ли, че трябва да го направя?

— Не!

— Най-хубавото на тази работа е, че сам си определяш часовете, нали? Ще мога да съм си у дома, когато момичетата се приберат от училище. А и агентите по залавяне на обвиняеми са сурови типове. Точно такава ще бъде и новата Валери — жизнерадостна, но сурова. — Беше облечена в пухкав червен пуловер от „Талбът“, скъпи джинси и обувки от змийска кожа. Сурова със сигурност не беше подходящо определение за нея.

— Не съм сигурна, че си от типа на агентите по залавяне на обвиняеми — казах ѝ.

— Разбира се, че съм — възрази ми тя ентусиазирано. — Просто трябва да се настроя.

Тя седна по-изправено и запя песента за каучуковото дърво.

— Той има голееееми надежди... голееееми надежди!

Добре, че пищовът ми беше в кухнята, иначе щях да я застрелям. Направо прекаляваше с жизнерадостното си настроение.

— Баба каза, че работиш по страхотен случай и реших да ти помогна — каза Валери.

— Не знам... този тип е убиец.

— Но е стар, нали?

— Да. Стар убиец.

— Звучи като добро начало — присви очи Валери и скочи от канапето. — Хайде да ходим да го хванем.

— Не знам къде точно да го намеря — отвърнах.

— Вероятно храни патиците в езерото. Така правят старците. Вечер гледат телевизия, а през деня хранят патиците.

— Вали. Не мисля, че сега стои и храни патиците.

Валери погледна през прозореца.

— Да, има логика.

На вратата се почука, после някой се опита да я отвори, а след като видя, че е заключена, почука отново.

Реших, че е Морели, който иска да ми върне Откаченяка.

Отворих вратата и Еди Дечуч влезе в антрето. Държеше пистолет и изглеждаше адски сериозен.

— Къде е? — попита той. — Знам, че живее при теб. Къде е малкият плъх?

— За Откаченяка ли говориш?

— Говоря за скапаното малко лайно, което се ебава с мен. Крие нещо, което ми принадлежи, а аз си го искам.

— Откъде знаеш, че това нещо е у Откаченяка?

Дечуч мина покрай мен и влезе в спалнята и банята ми.

— Не е у приятеля му. Не е и у мен. Така че остава само този кретен Откаченяка.

Дечуч отвори вратите на гардероба, после ги затръшна злобно.

— Къде е? Знам, че си го скътала някъде.

Свих рамене.

— Каза, че имал да върши някаква работа. Оттогава не съм го виждала.

Еди опря пистолета си в главата на Валери.

— Коя е хубавицата? — попита той.

— Сестра ми Валери.

— Може би трябва да я застрелям.

Валери погледна оръжието.

— Това истински пистолет ли е?

Дечуч отмести пистолета няколко сантиметра настрани и натисна спусъка. Куршумът пропусна телевизора на косъм и се заби в стената.

Валери пребледня и изскимтя.

— По дяволите, тая мърла църка като мишка — оплака се Дечуч.

— И сега какво да правя със стената? — попитах недоволно. — Проби гигантска дупка в нея.

— Покажи дупката на приятеля си. Кажу ми, че главата му ще изглежда по същия начин, ако не изпълни нарежданията ми.

— Вероятно бих могла да ти помогна да си върнеш онова нещо, ако ми кажеш какво е.

Дечуч отстъпи заднишком към вратата, насочил оръжието си към мен и Валери.

— Не тръгвай след мен — заповяда ми той. — Иначе ще те застрелям.

Коленете на Валери се разтрепериха и тя се отпусна на пода.

Изчаках няколко секунди преди да отида до вратата и да погледна навън в коридора. Вярвах на заплахата на Дечуч. Когато най-после огледах коридора, той вече беше изчезнал. Затворих и заключих вратата и изтичах до прозореца. Апартаментът ми е в задната част на сградата и прозорците ми гледат към паркинга. Гледката не е особено привлекателна, но върши работа, когато проверяваш за смахнати старчета.

Видях как Дечуч излиза от сградата и изфучава с белия си кадилак. Полицайте го търсеха, аз също, а той най-спокойно си обикаляше града в бял кадилак. Не беше най-потайният престъпник, когото познавах. Защо тогава не успяхме да го хванем? Що се отнасяше до мен, знаех отговора. Бях смотана.

Валери още седеше на пода с преbledняло лице.

— Май няма да е лошо да премислиш идеята си за работа като ловец на престъпници — предложих ѝ.

Може би аз също трябваше да си помисля по въпроса.

Валери потегли към дома на родителите ми, за да открие валиума си, а аз звъннах на Рейнджъра.

— Ще се откажа от този случай — казах му. — Ще го предам на теб.

— Обикновено не се отказваш — отвърна Рейнджъра. — Какво става?

— Дечуч ме прави да изглеждам като пълен идиот.

— И?

— Дуги Крупър е изчезнал и смятам, че изчезването му е свързано по някакъв начин с Дечуч. Тревожа се, че излагам Дуги на опасност, тъй като непрестанно оплесквам работата с Дечуч.

— Вероятно Дуги Крупър е бил отвлечен от извънземни.

— Искаш ли да поемеш случая или не?

— Не искам.

— Страхотно! Майната ти!

Затворих телефона и му се изплезих. Грабнах си чантата и якето и изхвърчах от апартамента.

Госпожа Дегузман стоеше във фоайето. Тя е от Филипините и не говори и дума английски.

— Унизително — оплаках ѝ се горчиво.

Госпожа Дегузман се усмихна и закима като едно от онези кучета, с които еснафите украсяват задните прозорци на колите си.

Метнах се в хондата и започнах да обмислям подходящи фрази. „Пригответи се да умреш, Дечуч“, „Край на нежното отношение. Това е война.“ Но не ми дойде никаква идея как да намеря Еди, затова потеглих към сладкарницата.

Беше почти пет часът, когато се прибрах у дома. Отворих вратата и едва сдържах писъка си. Във всекидневната ми имаше мъж. Погледнах още веднъж и осъзнах, че това е Рейнджъра. Седеше спокойно в едно кресло и ме наблюдаваше замислено.

— Затръшна ми телефона — каза той. — Никога не ми затръшвай телефона.

Гласът му беше тих, но, както винаги, се налагаше авторитетно. Беше облечен в черен панталон, лек черен пуловер с навити ръкави и скъпи черни патъци. Косата му беше късо подстригана. Бях свикнала да го виждам в командоско одеяние и с дълга коса, затова не го познах веднага. Предполагам, че точно това целеше.

— Маскиран ли си? — попитах.

Той се загледа в мен, но не отговори.

— Какво има в торбата?

— Канелена кифла за спешни случаи. Какво правиш тук?

— Реших, че можем да сключим сделка. Много силно ли искаш Дечуч?

Олеле майчице!

— Какво имаш наум?

— Намираш Дечуч. Ако имаш нужда от помощ, за да го заключиш, веднага ми се обаждаш. Ако успея да го пленя, ще прекараш нощта с мен.

Сърцето ми спря. Двамата с Рейнджъра играехме тази игричка от известно време, но досега не бе казвано нищо толкова сериозно.

— Аз съм почти сгодена за Морели — отвърнах.

Рейнджъра се усмихна.

Мамка му!

Чу се превъртане на ключ в ключалката и вратата се отвори. Морели влезе в апартамента ми. Двамата с Рейнджъра си кимнаха учтиво.

— Свърши ли мачът? — попитах Морели.

Той ме погледна убийствено.

— Мачът свърши. Работата ми като гувернантка също. Не искам да виждам този тип никога вече.

— Къде е той?

Морели се обърна и погледна. Откаченяка го нямаше.

— Господи — изстена Морели.

След това излезе в коридора и вкара Откаченяка в стаята, като го влачеше за яката. Това беше еквивалентът на ченгетата от Трентън на котка, влачеща малоумното си отроче за врата.

— Маце — поздрави ме Откаченяка.

Рейнджъра се изправи и ми подаде визитна картичка с име и адрес.

— Собственикът на белия кадилак — каза той, после облече черно кожено яке и излезе.

Господин Светски обноси.

Морели настани Откаченяка на стола пред телевизора, насочи пръст към него и му нареди да седи мирно. Повдигнах вежди учудено.

— Върши работа с Боб — обясни ми той, като пусна телевизора и ме побутна към спалнята. — Трябва да поговорим.

Имаше време, когато идеята да вляза в спалня с Морели ме плашеше страхотно. Сега обаче само зърната ми се втвърдяват.

— Какво става? — попитах и затворих вратата.

— Откаченяка ми каза, че днес си избрала булчинска рокля.

Затворих очи и се проснах на леглото.

— Направих го. Оставих се да ме подмамат — изстенах. — Пристигнаха мама и баба и преди да се усетя, вече бях в магазина на Тина, издокарана в сватбена рокля.

— Ще ми съобщиш, когато се женим, нали? Имам предвид, няма просто да се появиш в булчинска рокля на вратата ми и да кажеш, че ни очакват в църквата след час.

Седнах и го погледнах намръщено.

— Няма нужда да се заяждаш.

— Мъжете не се заяждат — отвърна Морели. — Мъжете се ядосват, а жените се заяждат.

Скочих от леглото.

— Типично за теб е да направиш такава сексистка забележка!

— По-спокойно де — каза той. — Аз съм италианец. От мен се очаква да правя сексистки забележки.

— Това е направо нагло.

— Скъпа, трябва да се осъзнаеш, преди майка ти да получи сметката за онази рокля.

— Добре де, какво да правим? Искаш ли да се оженим?

— Разбира се. Хайде веднага да се оженим — ухили се той, като се протегна и заключи вратата на спалнята. — Съблечи се.

— Какво?

Морели ме бутна на леглото и се просна върху мен.

— Бракът е най-вече състояние на духа.

— Не и в моето семейство.

Той вдигна блузата ми и погледна под нея.

— Задръж! Чакай малко! — извиках. — Не мога да го направя, когато Откаченяка е в съседната стая.

Ръката му притисна венериния ми хълм. Джо направи нещо вълшебно със средния си пръст, очите ми се замъглиха и малко слюнка потече от ъгълчето на устата ми.

— Вратата е заключена, нали?

— Точно така — отговори Морели, който вече бе смъкнал джинсите ми до коленете.

— Няма да е лошо да провериш.

— Какво да проверя?

— Откаченяка. Да се увериш, че не подслушва пред вратата.

— Не ми пука дали подслушва.

— На мен ми пука.

Морели въздъхна и се изтърколи от мен.

— Трябваше да се влюбя в Джойс Бърнхард. Тя щеше да покани Откаченяка да гледа.

Той откряхна вратата и надникна навън. След миг я отвори широко.

— Ох, мамка му! — изруга Джо.

Скочих и си вдигнах панталона.

— Какво? Какво става?

Морели излетя от стаята и обиколи апартамента, като отваряше и затваряше врати.

— Откаченяка е изчезнал.

— Как така е изчезнал?

Морели спря и се вторачи в мен.

— Пука ли ни?

— Да!

Нова въздишка.

— Бяхме в спалнята само една-две минути. Не може да е отишъл далеч. Ще отида да го потърся.

Втурнах се към прозореца и погледнах надолу към паркинга. Някаква кола потегляше. В дъжда ми бе трудно да я видя, но приличаше на колата на Зиги и Бени. Тъмна, произведена в Америка, средна по размер. Грабнах си чантата, заключих вратата и се затичах по коридора. Настигнах Морели във фойето. Изскочихме на паркинга

и спряхме. От Откаченяка нямаше и следа. Тъмната кола вече не се виждаше.

— Мисля, че може да е с Бени и Зиги — казах. — Трябва да проверим в клуба им.

Не можех да си представя къде другаде биха закарали Откаченяка. Не вярвах, че някой от тях би го завел в дома си.

— Зиги, Бени и Дечуч са членове на „Домино“ на улица „Мълбери“ — осведоми ме Морели, докато се качвахме в пикапа му. — Защо смяташ, че Откаченяка е с тях?

— Стори ми се, че видях колата им на паркинга. А и имам чувството, че Дуги, Дечуч, Бени и Зиги са забъркани в нещо, което е започнало със сделката с цигарите.

Потеглихме към улица „Мълбери“ и, разбира се, тъмносиният седан на Бени беше паркиран пред клуб „Домино“. Излязох от пикапа и пипнах капака на седана. Топъл.

— Как предпочиташ да играем? — попита Морели. — Искаш ли да те чакам в пикапа? Или да ги принудя да те пуснат вътре?

— Може да съм еманципирана жена, но не съм малоумна. Принуди ги да ме пуснат.

Морели почука и един старец откряна вратата, без да сваля веригата.

— Искам да говоря с Бени — каза Морели.

— Бени е зает.

— Кажу ми, че го търси Джо Морели.

— Въпреки това ще е зает.

— Кажу ми, че ако не дойде веднага до вратата, ще подпаля колата му.

Старецът изчезна и се върна след по-малко от минута.

— Бени каза, че ако подпалиш колата му, ще трябва да те убие. А и ще те изпорти на баба ти.

— Предай на Бени, че не е разумно да държи тук Уолтър Дънфи, защото той е под закрилата на баба ми. Ако му се случи нещо, баба ще урочаса Бени.

След две минути вратата се отвори за трети път и Откаченяка бе изблъскан навън.

— Жестоко! — похвалих Морели. — Впечатлена съм.

— Пич — обърна се Морели към Откаченяка.

Вкарахме Откаченяка в пикапа и го откарахме обратно в апартамента ми. На път за там той се закикоти идиотски и ние с Джо разбрахме какъв вид стръв бе използвал Бени, за да го примами.

— И това ако не е късмет — сподели Откаченяка, като се усмихваше с благоговение. — Излязох за минутка, за да намеря едно нещо, а двамата пичове бяха точно отпред на паркинга. И много ме харесват.

Откак се помня мама и баба ходят на църква в неделя сутрин. На път за къщи след службата се отбиват в сладкарницата и купуват торба с понички за баща ми, грешника. Ако двамата с Откаченяка побързахме, щяхме да пристигнем в къщата една-две минути след поничките. Мама щеше да се зарадва, че съм отишла на гости. Откаченяка щеше да е щастлив, тъй като щеше да получи поничка. А аз щях да съм щастлива, защото баба щеше да ми разкаже новите клюки за всички, включително Еди Дечуч.

— Имам страхотни новини — каза баба, когато отвори вратата. — Вчера са предали Лорета Ричи на Стива и поклонението ще е довечера в седем. Е, ковчегът ще е затворен, но все пак си заслужава да се види. Може би дори Еди ще се появи. Ще си облека новата червена рокля. В погребалното бюро ще е претъпкано довечера. Всички ще са там.

Анджи и Мери Алис седяха във всекидневната пред телевизора, който гърмеше с такава сила, че прозорците вибрираха. Баща ми също беше там, проснат в любимото си кресло. Мъчеше се да си прочете вестника и кокалчетата на пръстите му бяха побелели от усилията.

— Сестра ти е в леглото. Има мигрена — обясни баба. — Предполагам, че опитите да стане жизнерадостна са й дошли в повечко. Майка ти прави зелени сарми. В кухнята има понички, а ако това не ти е достатъчно, имам едно скрито шише в спалнята. Това място е истинска лудница.

Откаченяка си взе поничка и се понесе към всекидневната, за да гледа телевизия с хлапетата. Аз си сипах кафе и седнах до масата, за да си изям поничката.

Баба се настани срещу мен.

— С какво си се захванала днес? — попита тя.

— Имам следа към Еди Дечуч. Шофира един бял кадилак и току-що научих името на собственичката му. Мери Маги Мейсън.

Извадих картичката от джоба си и я погледнах.

— Защо това име ми звучи толкова познато?

— Всички познават Мери Маги Мейсън — отговори баба. — Тя е звезда.

— Никога не съм чувала за нея — обади се мама.

— Защото никога не ходиш никъде — обясни ѝ баба. — Мери Маги е една от кечистките в „Змийското гнездо“. Борят се в кал. Тя е най-добрата.

Мама вдигна очи от тенджерата с кайма, ориз и домати.

— Ти пък откъде знаеш? — попита тя.

— Илейн Барколовски и аз се отбиваме понякога в „Змийското гнездо“ след бингото. В четвъртък се борят мъже, които носят само по едно малко парцалче върху гениталиите си. Не са добри като Скалата, но все пак са приятни за гледане.

— Отвратително — направи гримаса мама.

— Да — съгласи се баба. — Прощавах се с цели пет долара, за да влезеш, но пък си заслужава.

— Трябва да вървя на работа — казах на мама. — Проблем ли ще е, ако оставя Откаченяка тук за малко?

— Той вече не взима дрога, нали?

— Не. Чист е.

Да, от цели дванадесет часа.

— Но за всеки случай заключи някъде лепилото и сиропа за кашлица.

Потеглих към адреса на Мери Маги Мейсън, който Рейнджъра ми бе дал. Беше луксозен висок блок, който гледаше към реката. Обиколих подземния паркинг и огледах колите. Нямаше бял кадилак, но видях сребристо порше с регистрационен номер „МММ-КЕЧ“.

Оставих колата на паркинга за гости и взех асансьора до седмия етаж. Носех джинси, ботуши и черно кожено яке над черна блуза от трико и не се чувствах подходящо облечена за сградата. Мястото изискваше сива коприна и безукорно гладка кожа, за която се полагаха специални грижи.

Мери Маги Мейсън ми отвори, когато почуках за втори път. Беше облечена в анцуг, а кестенявата ѝ коса бе опъната в конска

опашка.

— Да? — попита тя, като ме огледа внимателно иззад очилата с костенуркови рамки.

В ръката ѝ видях роман от Нора Робъртс. Мери Маги, кечистката, четеше любовни романи. Всъщност от онова, което успях да видя зад вратата, заключих, че Мери Маги четеше всичко. Навсякъде бяха разпилени книги.

Подадох ѝ визитната си картичка и се представих.

— Търся Еди Дечуч — казах. — Научих, че шофира вашата кола из града.

— Белия кадилак ли? Да. Еди се нуждаеше от кола, а аз никога не карам кадито. Наследих го, когато чичо ми Тед умря. Може би трябва да го продам, но го пазя от сантименталност.

— Откъде познавате Еди?

— Той е един от собствениците на „Змийското гнездо“. Еди, Дейв Винсънт и Въртележката. Защо търсите Еди? Няма да го арестувате, нали? Той е много сладък старец.

— Пропуснал е делото си и трябва да му определят нова дата. Знаете ли къде мога да го намеря?

— Съжалявам. Миналата седмица се отби веднъж при мен, но не помня кой ден беше. Искаше да вземе назаем колата. Неговата е пълен боклук. Вечно развалена. Затова често му давам кадилака. Той обича да го кара, защото е голям и бял и може да го намери нощем на паркинга. Еди не вижда много добре.

Не е моя работа, разбира се, но не бих дала колата си на слепец.

— Изглежда четете много — отбелязах.

— Книгоманка съм. Когато се оттегля от кеча, ще отворя книжарница за криминалета.

— Ще можете ли да си изкарвате прехраната с продажба на криминалета?

— Не. Никой не си изкарва хляба с продажба на криминалета. Книжарниците са само фасади на нелегалния хазарт.

Стояхме в коридора, а аз се оглеждах наоколо за следи, които да ми подсказват, че Еди се крие при Мери Маги.

— Чудесна сграда — отбелязах. — Не знаех, че в кеча има толкова пари.

— Борбата в кал не е добре платена. Живея от рекламите. А и имам няколко корпоративни спонсори — отвърна Мери Маги и погледна часовника си. — Господи, вижте часа. Трябва да вървя. След половин час трябва да съм на тренировка.

Изкарах колата от подземния гараж и паркирах на странична улица, за да звънна няколко телефона. Първо се обадох на Рейнджъра.

— Ей — каза той.

— Знаеш ли, че Дечуч притежава една трета от „Змийското гнездо“?

— Да. Спечели я на зарове преди две години. Мислех, че знаеш.

— Не знаех!

Мълчание.

— Има ли още нещо, което би трябвало да знам, а не си споделил с мен? — попитах.

— Колко време имаме?

Затворих му и се обадох на баба.

— Искам да провериш няколко имена в указателя — помолих мило. — Трябва да знам къде живеят Дейв Винсънт и Въртележката.

Чух как баба прелиства страниците. Най-после вдигна телефона отново.

— Никой от тях не е вписан в указателя.

Мамка му! Морели можеше да ми даде адресите, но нямаше да се съгласи да се забърквам със собствениците на „Змийското гнездо“. Щеше да ми изнесе лекция, че трябва да внимавам, а това щеше да доведе до разправия и крясъци и после щеше да ми се наложи да изям огромно количество шоколад, за да се успокоя.

Поех си дълбоко дъх и отново набрах телефона на Рейнджъра.

— Имам нужда от един адрес — казах му.

— Чакай да отгатна — отвърна ми той. — Въртележката и Дейв Винсънт. Въртележката е в Маями. Премести се миналата година. Отвори клуб в Саут Бийч. Винсънт живее в Принстън. Доколкото знам, двамата с Дечуч не се обичат много.

Рейнджъра ми даде адреса на Винсънт и затвори.

Нещо сребърно привлече вниманието ми. Вдигнах поглед и видях Мери Маги, която зави зад ъгъла в поршето си. Потеглих след нея. Не може да се каже, че я следях, но я държах под око. И двете отивахме в една и съща посока. На север. Останах зад нея и ми се

стори, че се отдалечава прекалено много от кварталните фитнес клубове. Подминах отбивката си и я последвах към северната част на Трентън. Ако внимаваше, щеше да ме забележи. Трудно е да проследиш някого като хората с една-единствена кола. За щастие Мери Маги не се оглеждаше за опашка.

Изостанах малко назад, когато тя зави по улица „Чери“. Паркирах по диагонал от къщата на Роналд Дечуч и видях как Мери Маги излезе от поршето, отиде до вратата и звънна. Отвориха ѝ и тя изчезна вътре. След десет минути вратата отново се отвори и Мери Маги Мейсън излезе. Качи се в колата си и потегли. Този път наистина отиде във фитнес зала. Изчаках я да паркира и да влезе вътре, после си тръгнах.

Поех по шосе 1 към Принстън, извадих картата и открих дома на Винсънт. Принстън не е точно част от Ню Джърси, а по-скоро малък остров на богатството и интелектуалната ексцентричност. Открит и честен град, попаднал сякаш случайно в земята на универсалните магазини. Тук косите са по-къси, токовете — по-ниски, а задниците — по-стегнати.

Винсънт притежаваше голяма жълто-бяла къща в колониален стил, разположена на терен от половин акър в края на града. До къщата имаше двоен гараж. Отпред не се виждаха коли. Нямаше и знаме, което да провъзгласява, че Еди Дечуч се крие тук. Паркирах на отсрещната страна на улицата и започнах да наблюдавам къщата. Адски отегчително. Нищо не се случваше. Не минаваха коли. По тротоарите не играеха деца. Отникъде не гърмеше хевиметъл. Бастион на почтеността и суката. Леко заплашителен при това. Мисълта, че крепостта на Винсънт е купена с печалбите от „Змийското гнездо“ не разваляше впечатлението от снобщината на старите мангизи. Не вярвах, че Дейв Винсънт ще се зарадва, ако спокойната му неделя бъде нарушена от агентка по залавяне на обвиняеми, която издирва Еди Дечуч. Не бях напълно сигурна, но предполагах, че госпожа Винсънт нямаше да рискува да съсипе светското си положение, като приюти човек от типа на Чучи.

Бях затрила цял час в наблюдение, когато по улицата бавно мина полицейска кола и спря зад мен. Страхотно. Ей сега щяха да ме изритат от квартала. Ако някой ме хванеше да седя пред къщата му в Бърг, щеше да изпрати кучето си да се изпикае на калника ми, а след това да ме обсипе с псувни и закани и да ме прати по дяволите. В

Принстън изпращаха безукорно пригладен и учтив полицай да проучи положението. И това ако не беше висока класа!

Нямаше да спечеля нищо, ако раздразнех лъскавия като от реклама полицай, затова излязох от колата и се приближих към него, докато той проверяваше регистрационния ми номер. Подадох му визитната си картичка и договора, който ме упълномощаваше да хвана Еди Дечуч. После му обясних, че извършвам рутинно наблюдение.

След това той пък ми обясни, че добрите хора в квартала не са свикнали да бъдат под наблюдение и ме помоли да си върша работата по-дискретно.

— Разбира се — съгласих се аз и си тръгнах.

Ако едно ченге ти е приятел, то е най-добрият приятел, който някога ще имаш. От друга страна обаче, ако не сте интимни, по-добре е да не го дразниш.

Наблюдението над къщата на Винсънт бездруго не се оказа ползотворно. Ако исках да поговоря с Дейв, по-добре щеше да е да го хвана в работата. Освен това нямаше да ми навреди да посетя „Змийското гнездо“. Не само щях да си побъбря с Винсънт, но и щях отново да се пробвам с Мери Маги Мейсън. Тя изглеждаше готина мадама, но очевидно криеше нещо.

Поех на юг по шосе 1 и внезапно реших да погледна отново гаража на Мери Маги.

[1] Водеща на шоу с полезни домакински съвети. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 7

Влязох в подземния гараж и затърсих белия кадилак. Минах по всички пътеки, но не извадих късмет. Може и да беше за добро, защото не знаех какво да правя, ако намеря Чучи. Не се смятах за способна да го заловя сама. А мисълта да склоня на офертата на Рейнджъра ме доведе до светкавичен оргазъм, последван от паническа криза.

Искам да кажа, ами ако наистина прекарам нощта с Рейнджъра? И после какво? Ами ако беше толкова страхотен, че изгубех вкуса си към всички други мъже? Ами ако беше по-добър в леглото от Джо? Не че Джо не го биваше. Но просто той беше смъртен, а за Рейнджъра не бях сигурна.

Ами бъдещето ми? Щях ли да се омъжа за Рейнджъра? Не. Той не ставаше за брак. По дяволите, и Джо едва ставаше за брак.

А имаше и още нещо. Ами ако аз не отговорех на очакванията му? Неволно стиснах очи. Ааах! Това щеше да е ужасно. Какво ти ужасно? Пълен кошмар!

Ами ако той не отговореше на очакванията ми? Фантазиите ми щяха да се скапят. За какво щях да си мисля, когато останех насаме с вибратора си?

Поклатих глава, за да си проясня мозъка. Не исках да мисля за секс с Рейнджъра. Беше прекалено сложно.

Беше време за вечеря, когато се върнах в къщата на нашите. Валери беше станала от леглото и седеше до масата с тъмни очила на носа. Анджи и Откаченяка ядяха сандвичи с фъстъчено масло пред телевизора. Мери Алис галопираше из къщата, тропаше с крак по килима и цвилеше. Баба се бе издокарала за поклонението. Баща ми се бе привел над мусаката си. А мама седеше начело на масата, очевидно измъчвана от сериозна гореща вълна. Лицето ѝ беше страхотно зачервено, косата бе залепнала на челото ѝ, а очите ѝ се стрелкаха трескаво из стаята и предизвикваха останалите само да посмеят да намекнат, че критическата е настъпила.

Баба реши да не ѝ обръща внимание и ми подаде ябълковия сос.

— Надявах се да дойдеш на вечеря — каза тя. — Някой трябва да ме закара на поклонението.

— Разбира се — отвърнах. — И аз бездруго ще мина оттам.

Майка ми ме погледна измъчено.

— Какво? — попитах.

— Нищо.

— Какво?

— Дрехите ти. Ако отидеш на поклонението на Ричи в тези дрехи, ще ми звънят по телефона цяла седмица. Какво ще кажа на хората? Ще си помислят, че не можеш да си позволиш прилични дрехи.

Огледах джинсите и ботушите си. Изглеждаха съвсем прилични, но не възнамерявах да споря с жена в критическата възраст.

— Мога да ти дам подходящи дрехи — обади се Валери. — Всъщност и аз ще дойда с теб и баба. Ще бъде забавно. Стива сервира ли курабийки?

В родилното сигурно бе станала някаква грешка. Не е възможно да имам кръвна сестра, която си мисли, че погребалните бюра са забавни.

Валери скочи от стола си и ме затегли към стълбите.

— Имам точния тоалет за теб! — развълнувано извика тя.

Няма нищо по-лошо от това да носиш чужди дрехи. Е, може би световен глад или епидемия от тиф биха се оказали по-лоши, но с изключение на тях най-неприятни са взетите назаем дрехи. Валери е три сантиметра по-ниска от мен и три килограма по-лека. Носим един и същи размер обувки, но вкусовете ни абсолютно се различават. Появата на поклонението на Ричи в нейните дрехи бе равносилно на Халоуин в ада.

Валери извади пола от гардероба си.

— Та-та-ааа! — изпя тя. — Не е ли чудесна? Идеална е. Имам и идеалното горнище за нея. Имам и идеалните обувки. Всичко е съчетано.

Валери винаги си е била съчетана. Обувките и чантите ѝ винаги си подходат. Полите и ризите ѝ също. Тя дори може да носи шал, без да прилича на олигофрен.

След пет минути Валери ме бе издокарала напълно. Полата беше в цикламено и резеда, изпъстрена с розови и жълти лилии. Платът

беше прозрачен, а дължината — до глезените. Вероятно изглеждаше чудесно върху сестра ми в Ел Ей, но аз се чувствах като завеса за баня от седемдесетте години. Горницето беше ластична бяла блуза с мускетарски ръкави и дантела около врата. Обувките бяха розови сандали с десетсантиметрови токове.

Никога в живота си не бях помисляла да обуя розови обувки.

Огледах се в огромното огледало и се опитах да не се намръщя.

— Я вижте какво нещо — каза баба, когато стигнахме до погребалното бюро на Стива. — Такъв наплив. Трябваше да дойдем по-рано. Всички хубави места отпред до ковчега ще са заети.

Намирахме се във фойето и едва успяхме да си пробием път сред опечалените, които влизаха и излизаха от залите. Беше точно седем часът и ако бяхме пристигнали по-рано, вероятно щеше да ни се наложи да се редим отпред на опашка като фенове на рок концерт.

— Не мога да дишам — оплака се Валери. — Ще ме размажат като буболечка. Децата ми ще останат сираци.

— Настъпвай хората и ги ритай по кокалчетата — посъветва я баба. — Тогава ще се отдръпнат от теб.

Бени и Зиги стояха до вратата на първа зала. Ако Еди минеше през вратата, нямаше да го пропуснат. Том Бел, ченгето, което отговаряше за случая на Лорета Ричи, също бе тук. Както и повече от половината население на Бърг.

Усетих как нечия ръка гали задника ми. Завъртях се и видях Роналд Дечуч, който ми се хилеше похотливо.

— Здравсти, гадже — каза той. — Прозрачната пола е страхотна. Обзалагам се, че не носиш нищо отдолу.

— Слушай, смотан безпишковец — смъмрих го строго. — Ако ме пипнеш по задника още веднъж, ще накарам някой да те застреля.

— О, жестока си, когато си раздразнена — изпъшка похотливо Роналд. — Това ми харесва.

Междувременно Валери бе изчезнала, пометена от тълпата, която се носеше напред, а баба се промъкваше към ковчега пред мен. Затвореният ковчег е опасно нещо, тъй като в миналото няколко капака се бяха отворили мистериозно в присъствието на баба. По-разумно бе да стоя близо до нея и да внимавам да не извади пилата си за нокти и да поработи върху ключалката.

Константин Стива, прочутият погребален агент на Бърг, забеляза баба и се втурна бързо напред, за да застане на пост до ковчег. Успя да я изпревари.

— Една — каза той, като кимна и изкриви уста в съчувствената си погребална усмивка. — Толкова се радвам да те видя отново.

Веднъж седмично баба създаваше истински хаос в погребалното бюро, но Стива не възнамеряваше да пропъди бъдещата си клиентка, която не бе от най-скромните и вече си бе избрала луксозна махагонова, украсена с резба кутия за вечния сън.

— Реших, че трябва да поднеса съболезнованията си — каза баба. — Лорета беше в моята пенсионерска група.

Стива стоеше неотклонно между баба и покойната.

— Разбира се — отвърна той. — Много любезно от твоя страна.

— Виждам, че ковчегът е затворен — не се смути баба.

— Семейството предпочете така — отвърна Стива с глас, мек като крем, и доброжелателно изражение.

— Предполагам, че така е най-добре, след като Лорета е била застреляна, а после и накълцана по време на аутопсията.

Стива примигна нервно.

— Жалко, че ѝ направиха аутопсия — продължи баба. — Лорета беше застреляна в гърдите и можеше да си лежи в отворен ковчег. Но предполагам, че при аутопсията вадят мозъка, а след това е трудно да се направи добра прическа.

Три души, които стояха до нас, си поеа дъх дълбоко и тръгнаха бързо към вратата.

— И как изглеждаше Лорета? — попита баба. — Щеше ли да успееш да я издокараш, ако не беше онова нещо с мозъка?

Стива хвана баба подръка.

— Защо не отидем във фойето, където не е толкова претъпкано и можем да хапнем малко сладки?

— Чудесна идея — кимна баба. — Бих могла да хапна няколко курабийки. Тук бездруго няма нищо интересно за гледане.

Последвах ги навън и спрях да поговоря с Бени и Зиги.

— Той няма да се появи тук — казах. — Не е чак толкова смахнат.

Бени и Зиги свиха рамене едновременно.

— За всеки случай — отвърна Зиги.

— Каква беше онази история с Откаченяка?

— Той поиска да види клуба — отговори Зиги. — Излезе от сградата ти, за да подиша малко чист въздух. Заприказвахме се и едното доведе до другото.

— Да, нямахме намерение да отвличаме малкия кретен — добави Бени. — И не искаме дъртата Морели да ни урочаса. Не вярваме в тези бабини деветини, но защо да рискуваме?

— Чухме, че урочасала Кармайн Скалари и след това той вече не можел да... изпълнява съпружеските си задължения — каза Зиги.

— Хората твърдят, че дори си купил новото лекарство, но и то не му помогнало — допълни Бени.

Зиги и Бени потръпнаха едновременно. Не искаха да ги сполети съдбата на Кармайн Скалари.

Огледах се наоколо и забелязах Морели. Стоеше облеган на стената и оглеждаше тълпата. Беше облечен в джинси, черни маратонки и черна тениска под спортно сако от туид. Изглеждаше стегнат и хищен. Мъжете спираха до него, за да си поговорят за спорт, после излизаха навън. Жените го наблюдаваха отдалеч и се чудеха дали е толкова опасен, колкото изглежда, и дали е лош като репутацията си.

Той улови погледа ми и ме повика с универсалния жест със свит пръст. Прегърна ме собственически, когато заставах до него, и ме целуна по врата точно под ухото.

— Къде е Откаченяка?

— Гледа телевизия с хлапетата на Валери. Да не би да си тук с надеждата да хванеш Еди?

— Не. Тук съм с надеждата да хвана теб. Мисля, че трябва да оставиш Откаченяка у вашите за тази нощ и да дойдеш с мен у дома.

— Съблазнително, но съм с баба и Валери.

— Току-що пристигнах — каза Морели. — Баба ти успя ли да вдигне капака на ковчега?

— Стива я възпря.

Морели прокара пръст по дантелата около врата ми.

— Дантелата ми харесва — промърмори той.

— Ами полата?

— Полата прилича на завеса за душ. Но пък е еротична. Кара ме да се чудя дали имаш бельо.

Мили Боже!

— Същото ми каза и Роналд Дечуч.

Морели се огледа наоколо.

— Не го видях, когато дойдох. Не знаех, че той и Лорета Ричи са се движили в същия кръг.

— Може би Роналд е тук по същата причина като Зиги, Бени и Том Бел.

Госпожа Дугън се приближи усмихнато към нас.

— Поздравления — изчурулика тя. — Чух за сватбата. Толкова се радвам за вас. И имате такъв късмет, че сте успели да резервирате залата на пощата за приема. Баба ти сигурно е използвала връзките си за това.

Пощенската зала? Погледнах Морели и завъртях очи, а той поклати глава.

— Извинете ме — казах на госпожа Дугън. — Трябва да намеря баба.

Наведох глава и си запробивах път сред тълпата, за да се добера до баба.

— Госпожа Дугън ми съобщи току-що, че сте наели пощенската зала за приема ми — прошепнах вбесено. — Вярно ли е?

— Лусил Стилър я беше резервирала за златната сватба на родителите си, но майка ѝ починала снощи. Веднага щом чухме, наехме залата. Подобни неща не се случват всеки ден.

— Не искам прием в пощенската зала.

— Всички искат приеми там — възрази баба. — Това е най-доброто място в Бърг.

— Не искам голям прием. Искам гости в задния двор. Или въобще никакви. Дори не бях сигурна, че искам да се омъжвам.

— Ами ако вали? Къде ще сложим всичките гости?

— Не искам много гости.

— Само от рода на Джо ще пристигнат поне сто души — отвърна баба.

Джо застана зад мен.

— Изпадам в паническа криза — оплаках му се. — Не мога да дишам. Езикът ми е подут. Ще се задуша.

— Задушаването може да се окаже най-доброто нещо — отвърна ми той.

Погледнах си часовника. Поклонението нямаше да свърши още поне час и половина. Като си знаех късмета, сигурно щях да си тръгна, а Еди да се появи малко след това.

— Имам нужда от малко чист въздух — въздъхнах. — Излизам навън за няколко минути.

— Още не съм говорила с всичките си познати — каза баба. — Ще се видим по-късно.

Джо ме последва навън и застанахме на верандата.

Вдишвахме уличния въздух, доволни, че сме се отървали от карамфилите, и се наслаждавахме на изгорелите газове от колите. Навсякъде светеше, а по улицата се движеше солиден поток коли. От погребалното бюро зад нас долиташе празничен шум. Е, не чак рок музика, но оживено бърборене и смях. Седнахме на едно от стъпалата и загледахме движението, потънали в дружелюбно мълчание. Почивахме си кротко, когато белият кадилак мина покрай нас.

— Това Еди Дечуч ли беше? — попитах Джо.

— И на мен така ми се стори.

Никой от двамата ни не помръдна. Не можехме да направим абсолютно нищо, защото колите ни бяха на две пресечки оттук.

— Би трябвало да направим нещо и да го хванем — казах.

— Какво имаш наум?

— Ами вече е прекалено късно, но трябваше да му простреляш гумите.

— Ще го запомня за следващия път.

След пет минути Дечуч отново мина покрай нас.

— Господи — изстена Джо. — Какво му става на тоя кретен?

— Може би търси място за паркиране. Морели скочи на крака.

— Отивам да си взема пикапа. Ти влез вътре и кажи на Том Бел.

Морели потегли, а аз отидох да извикам Том Бел. На стълбището се разминах с Майрън Бърнбаум. Я чакай малко! Майрън Бърнбаум си тръгваше. Освобождаваше мястото си за паркиране, а Дечуч търсеше точно такава. Доколкото познавах Майрън, бях готова да се обзаложа, че е паркирал наблизко. Единственото, което трябваше да направя, бе да задържа мястото му свободно, докато Дечуч се появи отново. Той щеше да паркира, а аз да го заловя. Мамка му, бях невероятно умна!

Последвах Бърнбаум. Точно както очаквах, беше паркирал на ъгъла, удобно сгъшен между една тойота и джип форд. Изчаках

Майрън да излезе, заставах на освободеното място и започнах да правя знаци на хората, че е заето. Еди Дечуч едва виждаше отвъд предната броня на колата си и не трябваше да се тревожа, че може да ме забележи отдалеч. Планът ми беше да запазя мястото за него, а когато кадилакът се появи, да се скрия зад джипа.

Чух тракане на токчета зад гърба си. Завъртях се и видях как Валери се приближава към мен.

— Какво става? — попита тя. — Пазиш място за някого, ли? Искаш ли да ти помогна?

Възрастна дама в десетгодишен олдсмобил спря на няколко метра от празното място и даде мигач.

— Съжалявам — казах, като ѝ махнах да се разкара отгук. — Мястото е заето.

Старата дама ми отвърна със същия жест. Поклатих глава отрицателно.

— Опитайте на паркинга — посъветвах я учтиво.

Валери стоеше до мен, размахваше ръце и сочеше към паркинга. Приличаше на един от онези типове, които насочват самолетите по пистите. Беше облечена като мен, но в различна цвятова гама. Обувките ѝ бяха лилави.

Старата дама натисна клаксона и се придвижи бавно напред. Валери отскочи настрани, но аз сложих ръце на кръста си, вторачих се в жената и отказах да помръдна.

На мястото до нея седеше друга възрастна дама. Тя свали прозореца си и подаде глава навън.

— Мястото си е наше — сопна се тя.

— Това е полицейска операция — отвърнах. — Ще трябва да паркирате някъде другаде.

— Полицайка ли сте?

— Агентка по залавяне на обвиняеми.

— Точно така — подкрепи ме Валери. — Това е сестра ми и тя е агентка по залавяне на обвиняеми.

— Това не е същото като полиция — възрази жената.

— Полицайте са на път насам — обясних кротко.

— Мисля, че си нагла лъжкиня. Според мен пазиш мястото за гаджето си. Никой в полицията не се облича по този начин.

Олдсмобилът беше навлязъл около една трета в мястото и задницата му блокираше половината от улица „Хамилтън“. С крайчеца на окото си забелязах нещо бяло, но преди да успея да реагирам, Дечуч се фрасна в олдсмобила, който подскочи напред и смачка задницата на джипа. Отървах се на косъм. Кадилакът се килна настрани и видях как Дечуч се мъчи да го овладее. Той се обърна и ме погледна право в очите. За момент всички сякаш застинахме във времето, после той изчезна. По дяволите!

Двете стари дами отвориха вратите на олдсмобила и излязоха навън.

— Виж ми колата! — извика шофьорката. — Истинска развалина.

Тя се завъртя към мен.

— Ти си виновна! Всичко стана заради теб. Мразя те! — изкрещя ми и ме удари по рамото с чантата си.

— Ей — ревнах. — Боли.

Възрастната дама беше няколко сантиметра по-ниска от мен, но ме превъзходдаше с няколко килограма. Косата ѝ беше подстригана късо и накъдрена на студено. Изглеждаше около шестдесетгодишна. Носеше яркочервено червило, беше си изрисувала тъмнокафяви вежди, а бузите ѝ бяха украсени с розов руж. Определено не беше от Бърг. Вероятно от Хамилтън.

— Трябваше да те прегазя, когато имах възможност — продължи тя и отново ме удари с чантата си.

Този път хванах каишката на чантата и я дръпнах от ръката ѝ.

Чух как Валери, която стоеше зад мен, ахна изненадано.

— Чантата ми! — изпищя жената. — Крадла! Помощ! Открадна ми чантата!

Около нас почнаха да се трупат хора. Шофьори и опечалени. Възрастната дама сграбчи един от мъжете в края на тълпата.

— Тя ми открадна чантата. Причини катастрофата, а сега ми открадна чантата. Повикайте полиция.

Баба изскочи от тълпата.

— Какво става? Каква е тая суматоха?

— Тя ми открадна чантата — обясни жената.

— Не съм — възразих енергично.

— Си.

— Не съм!

— Да, открадна я — настоя жената и ме бутна назад.

— Дръж си ръцете далеч от внучката ми — твърдо каза баба.

— Точно така! Тя е и моя сестра — намеси се Валери.

— Гледайте си работата! — изкрещя жената и на двете, после бутна баба.

Баба не ѝ остана длъжна и след миг двете се шамаросваха, а Валери стоеше отстрани и пищеше.

Пристъпих напред, за да ги спра, и в суматохата от размахващи се ръце и пронизителни закани, някой ме прасна по носа. Пред очите ми затанцуваха звездички и се смъкнах на едното си коляно. Баба и жената спряха да се удрят, предложиха ми салфетки и съвети как да спра кръвта, която шуртеше от носа ми.

— Някой да повика лекар — извика Валери. — Обадете се на 911. Повикайте лекар. Повикайте и погребалния агент.

Морели пристигна и ме изправи на крака.

— Мисля, че можем да зачеркнем боксирането от списъка с подходящите за теб професии.

— Старата дама започна разправията.

— Като съдя по носа ти, смятам, че тя я е и завършила.

— Извади късмет с удара.

— Дечуч профуча покрай мен със сто и двајсет километра в час. Отиваше в другата посока — смени темата Морели. — Не можах да завия навреме, за да го хвана.

— Това е предизвикателството на живота ми.

Когато носът ми спря да кърви, Морели натовари баба и Валери в хондата ми и ни последва към дома на нашите. Там ни махна за довиждане, тъй като не искаше да е наоколо, когато мама ни види. Бях оставила кървави петна по полата и блузата на Валери. Полата беше и леко съдрана. Коляното ми беше ожулено и кървеше. Около окото ми се заформяше здрава синина. Баба беше в подобно състояние, но без синината и съдраната пола. Освен това нещо се бе случило с косата ѝ, която стърчеше право нагоре и я караше да прилича на Дон Кинг.

Тъй като новините в Бърг пътуват със скоростта на светлината, докато се приберем у дома, шест души вече се бяха обадили по телефона на мама и ѝ бяха съобщили всяка подробност от скандала. Тя

стисна устни, когато влязохме вътре, и изтича да ми донесе лед за окото.

— Не беше чак толкова лошо — обясни Валери на майка ми. — Пристигнаха ченгетата и оправиха всичко. Хората от спешното отделение казаха, че носът на Стефани не е счупен. А и те бездруго не могат да направят много, ако носът ти е счупен, нали така, Стеф? Могат само да ти сложат една лепенка.

Валери взе плика с леда от майка ми и го притисна към собствената си глава.

— Има ли някакъв алкохол в къщата? — попита тя.

Откаченяка се извърна за секунда от телевизора.

— Маце — поздрави ме той. — Какво става?

— Проведох малък спор заради едно място за паркиране.

Той кимна мъдро.

— Всичко е заради стоенето на опашка, нали? — изрече Откаченяка и насочи отново поглед към телевизора.

— Няма да го оставиш тук, нали? — разтревожено попита мама. — Няма да живее тук, нали?

— Не мислиш ли, че би било добре? — попитах с надежда.

— Не!

— Е, в такъв случай няма да го оставя.

Анджи откъсна поглед от телевизора.

— Вярно ли е, че те набила някаква баба?

— Беше инцидент — отговорих гордо.

— Когато праснат някого по главата, мозъкът му се подува от удара. Това убива мозъчните клетки, а те не регенерират.

— Не е ли прекалено късно, за да гледаш телевизия? — попитах раздразнено.

— Не трябва да си лягам рано, защото утре няма да ходя на училище — отговори Анджи. — Още не сме регистрирани в новото училище. А и сме свикнали да стоим до късно. Татко често имаше делови вечери и имахме право да останем будни, докато той се прибере у дома.

— Само дето него вече го няма — обади се Мери Алис. — Напусна ни, за да може да спи с детегледачката. Веднъж ги видях да се целуват. В панталона на татко имаше вилица и тя стърчеше напред.

— Да, така става понякога с вилиците — каза баба.

Събрах си дрехите и Откаченяка и потеглих към къщи. Ако бях в по-добра форма, щях да се отбия в „Змийското гнездо“, но това щеше да почака до утре.

— Е, обясни ми отново защо всички търсят онзи тип Дечуч — помоли Откаченяка.

— Аз го търся, защото пропусна делото си. А полицията го търси, защото смятат, че може да е замесен в убийство.

— А пък той мисли, че у мен има нещо негово.

— Да.

Загледах Откаченяка, докато шофирах, и се замислих дали нещо в главата му се бе раздвижило и дали някоя важна информация нямаше да изскочи на повърхността.

— Как смяташ? — попита ме той. — Дали Саманта щеше да прави всички ония вълшебства, ако не си мърдаше носа?

— Не — отговорих. — Мисля, че задължително трябва да си мърда носа.

Откаченяка се замисли сериозно.

— И аз така смятам.

Беше понеделник сутрин и се чувствах като прегазена от камион. На коляното ми се бе образувала коричка и носът ме болеше. Измъкнах се от леглото и закуцуках към банята. Мамка му! Имах синини и на двете очи. Едното изглеждаше доста по-зловещо от другото. Пъхнах се под душа и останах там сигурно два часа. Когато излязох изпод топлатата вода, носът ми бе по-добре, но очите ми изглеждаха още по-зле.

Забележка. Два часа под горещ душ действа неблагоприятно в ранния стадий на насинено око.

Изсуших си косата и я прибрах на конска опашка. Облякох си обичайната униформа от джинси и тениска и отидох в кухнята да търся закуска. Откак Валери се върна, майка ми беше прекалено разсеяна и забравяше да ме изпрати у дома с традиционната торба с храна, затова в хладилника ми нямаше торта с ананас. Сипах си чаша портокалов сок и пъхнах филия хляб в тостера. В апартамента ми беше тихо. Спокойно. Хубаво. Прекалено хубаво. Излязох от кухнята и се огледах.

Всичко изглеждаше наред. С изключение на възглавницата и одеялото върху канапето.

Ох, по дяволите! Откаченяка го нямаше. По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Изтичах до вратата. Беше затворена и заключена. Веригата обаче висеше от едната страна. Отворих вратата и погледнах навън. В коридора нямаше никой. Метнах се към прозореца и огледах паркинга. Откаченяка го нямаше. Не се виждаха подозрителни коли или лица. Звъннах в дома на Откаченяка. Никакъв отговор. Надрасках му бележка, че ще се върна веднага и да ме чака търпеливо. Можеше да чака в коридора или да влезе в апартамента ми. По дяволите, всички влизат в апартамента ми. Залепих бележката на вратата и потеглих.

Първата спирка беше къщата на Откаченяка. Двама съквартиранти. Никакъв Откаченяк. Втора спирка — къщата на Дуги. И там няха късмет. Минах покрай клуба, дома на Еди и къщата на Зиги. Върнах се в апартамента си. Никаква следа от Откаченяка.

Обадих се на Морели.

— Изчезнал е — казах делово. — Нямаше го, когато се събудих.

— Това лошо ли е?

— Да, лошо е.

— Ще си държа очите отворени.

— Не е имало... ъъ?...

— Трупове изплували на брега? Или намерени в контейнерите за боклук? Разчленени крайници, натъпкани в пощенската кутия на видеوماгазина? Не. Всичко е спокойно. Няма подобни проблеми.

Затворих и звъннах на Рейнджъра.

— Помощ.

— Чух, че снощи си изяла боя от някаква баба — каза Рейнджъра. — Трябва да те запишем на курс по самоотбрана, маце. За имиджа ти не е хубаво да те бият разни старици.

— Имам си по-сериозни проблеми. Грижех се за Откаченяка, а той изчезна.

— Може просто да си е отишъл.

— Но може и да не е.

— С кола ли е?

— Не. Колата му е на паркинга пред дома ми.

Рейнджъра замълча за момент.

— Добре, ще поразпитам наоколо и ще ти се обадя.

После звъннах на майка ми.

— Не си виждала Откаченяка, нали? — попитах.

— Какво? — изкрещя тя. — Какво каза?

Чух как Анджи и Мери Алис вилнеят някъде зад гърба й. Крещяха си ожесточено и май удряха капаци от тенджери.

— Какво става? — извиках в слушалката.

— Сестра ти отиде на интервю за работа, а момичетата си направиха парад.

— Звучи сякаш са започнали Трета световна война. Откаченяка да се е отбивал при вас тази сутрин?

— Не. Не съм го виждала от снощи. Той е доста странна птица. Сигурна ли си, че не се дрогира?

Оставих бележката до Откаченяка на вратата и подкарах към офиса. Кони и Лула седяха до бюрото на Кони и наблюдаваха вратата към кабинета на Вини.

Кони притисна пръст към устните си.

— Джой е вътре с Вини — прошепна ми тя. — Забавляват се от цели десет минути.

— Трябваше да си тук още в самото начало, когато Вини издаваше звуци като крава. Мисля, че Джойс сигурно го е издоила — каза Лула.

Изад затворената врата се чуха сумтене и стонове. Сумтенето спря и Лула и Кони се наведоха напред очаквателно.

— Това е любимата ми част — примижва Лула. — Започват да се пляскат, а Джойс лае като куче.

И аз се наведох напред и се ослушах. Исках Джойс да залае като куче. Чувствах се леко засрамена, но няхах сили да се оттегля.

Някой ме дръпна за опашката. Рейнджъра бе застанал зад мен и ме държеше за косата.

— Радвам се да видя, че усърдно издирваш Откаченяка — скара ми се той.

— Шшт! Искам да чуя как Джойс лае като куче.

Рейнджъра се притисна към мен и усетих как топлината от тялото му се прелива в моето.

— Не съм сигурен, че това си заслужава чакането, маце.

Чу се пляскане и квичене, а после настъпи тишина.

— Е, това беше забавно — отбеляза Лула, — но ще си платим за развлечението. Джойс влиза вътре само когато иска нещо. А в момента имаме един-единствен сериозен случай.

Погледнах Кони в очите.

— Еди Дечуч? Вини не би дал Еди на Джойс, нали?

— Обикновено пада толкова ниско, когато става дума за конска езда — отвърна Кони.

— Да, конският секс го прави кротък и податлив — кимна Лула.

Вратата се отвори и Джойс пристъпи към нас.

— Ще имам нужда от документацията по случая Дечуч — заяви тя.

Хвърлих се към нея, но Рейнджъра още ме държеше за косата, така че не стигнах далеч.

— Вини! — изкрещях вбесено. — Ела веднага тук!

Вратата на кабинета на Вини се затвори и резето щракна. Лула и Кони се вторачиха мрачно в Джойс.

— Ще имам нужда от време да подготвя документацията — каза Кони. — Може да отнеме няколко дни.

— Няма проблеми — отвърна Джойс. — Пак ще дойда.

Тя ме погледна пренебрежително и процеди:

— Хубаво око. Много привлекателно.

Трябваше отново да заведе Боб на моравата ѝ. Или пък да се промъкна някак си в къщата ѝ и да накарам Боб да си свърши работата на леглото ѝ.

Рейнджъра пусна косата ми, но задържа ръка на врата ми. Опитах се да се овладеея, но докосването му изпращаше електрически ток от главата до петите ми и по всички точки между тях.

— Никой от информаторите ми не е виждал човек с описанието на Откаченяка — каза Рейнджъра. — Реших да обсъдим проблема с Дейв Винсът.

Лула и Кони се вторачиха в мен.

— Какво е станало с Откаченяка?

— Изчезна — отговорих. — Също като Дуги.

ГЛАВА 8

Рейнджъра шофираше черен мерцедес, който изглеждаше току-що излязъл от изложбената зала. Колите на Рейнджъра винаги са черни и със съмнителен произход. На огледалото му бяха закачени пейджър и мобифон, а под таблото лежеше полицейски скенер. От опит знаех, че някъде в колата са скрити пушка с рязана цев и автомат, а на колана му бе закачен полуавтоматичен пистолет. Рейнджъра е един от малкото цивилни в Трентън, които имат разрешително за носене на скрито оръжие. Той притежава офис сгради в Бостън, има дъщеря във Флорида от проваления си брак, работил е из целия свят като наемник и се придържа към морален кодекс, който не е в пълен синхрон с правната ни система. Нямам представа кой точно, по дяволите, е Рейнджъра, но го харесвам.

„Змийското гнездо“ не беше отворено за клиенти, но на паркинга имаше няколко коли, а предната врата бе открената. Рейнджъра паркира до черно БМВ и влязохме вътре. Група чистачи се трудеше върху излъскването на бара и миенето на пода. Трима мускулести юначаги стояха настрана, пиеха кафе и си приказваха. Реших, че са кечисти, които изготвят плана на следващия си мач. Разбрах защо баба си тръгва от бингото по-рано, за да дойде в „Змийското гнездо“. Възможността да видиш как разкъсват и свалят шортичките на един или повече от пиячите на кафе беше определено привлекателна. Истината е, че според мен голите мъже са малко странни в тези случаи, когато пишките им висят отпуснато. Но все пак съществува любопитството. Предполагам, че това прилича на онези преживявания, когато се натъкваш на зловеца катастрофа и се чувстваш задължен да погледнеш, макар да знаеш, че ще се ужасиш.

До една от масите седяха двама мъже и преглеждаха някаква разпечатка. Бяха на около петдесет години, с фигури, оформени във фитнес клубове, облечени в панталони и леки пуловери. Те вдигнаха очи, когато влязохме, и единият кимна на Рейнджъра.

— Дейв Винсънт и счетоводителят му — прошепна ми Рейнджъра. — Винсънт е онзи с бежовия пуловер. Човекът, който ми кимна.

Беше изключително подходящ за къщата в Принстън. Винсънт се надигна и се приближи към нас. Усмихна се, когато видя насиненото ми око отблизо.

— Вие сигурно сте Стефани Плъм — рече той.

— Можех да я набия — оправдах се. — Но тя ме изненада. Стана случайно.

— Търсим Еди Дечуч — каза Рейнджъра.

— Всички търсят Еди Дечуч — отвърна Винсънт. — Той съвсем е откачил.

— Решихме, че може да поддържа връзка с деловите си партньори.

Дейв Винсънт сви рамене.

— Не съм го виждал.

— Шофира колата на Мери Маги.

Винсънт доби леко раздражен вид.

— Не се меся в личния живот на служителите си. Ако Мери Маги иска да дава колата си на Дечуч, това си е нейна работа.

— Ако Мери Маги крие Дечуч, това става моя работа — отвърна Рейнджъра.

После се обърнахме и си тръгнахме.

— Е — казах, когато стигнахме до колата. — Май мина добре.

Рейнджъра ми се ухили.

— Ще видим.

— А сега какво?

— Бени и Зиги. Те трябва да са в клуба си.

— О, Господи — изстена Бени, когато дойде до вратата. — Сега пък какво?

Зиги застана зад него.

— Не сме го направили ние.

— Кое? — попитах.

— Което и да е — отговори Зиги. — Не сме направили абсолютно нищо.

Двамата с Рейнджъра се спогледахме.

— Къде е той? — попитах Зиги.

— Кой?

— Откаченяка.

— Това номер ли е?

— Не — отговорих. — Истински въпрос. Откаченяка изчезна.

— Сигурна ли си?

Двамата с Рейнджъра се вторачихме в тях безмълвно.

— Мамка му — каза накрая Зиги.

Оставихме Бени и Зиги, без да се снабдим с повече информация, отколкото имахме, когато дойдохме тук. А това означаваше, че не разполагахме с нищо. Да не говорим, че се чувствах, сякаш току-що бях участвала в скеч на Абът и Костело^[1].

— Това май не мина по-добре от разговора с Винсънт — казах на Рейнджъра.

Той отново се ухили.

— Влизай в колата. Сега ще посетим Мери Маги.

Усмяхнах му се в отговор и се качих в колата. Не бях сигурна, че ще постигнем нещо, но пък денят бе приятен за разходка с Рейнджъра. Обикалянето с него ме освобождаваше от всякаква отговорност. Очевидно аз бях само помощник. И имах закрила. Никой нямаше да посмее да стреля по мен, докато бях с Рейнджъра. Или пък ако стреляха по мен, със сигурност нямаше да умра.

Пътувахме мълчаливо до сградата на Мери Маги, паркирахме близо до поршето ѝ и взехме асансьора до седмия етаж.

Мери Маги отговори на второто почукване. Дъхът ѝ спря, когато ни видя. Отстъпи назад. Обикновено подобна реакция може да се приеме като проява на страх или вина. В този случай обаче това бе нормалната реакция на жените, които застават срещу Рейнджъра. За чест на Мери Маги първоначалното стъписване не бе последвано от изчервяване и заекване. Вниманието ѝ се насочи от Рейнджъра към мен.

— Пак ти — позна ме тя.

Махнах ѝ дружелюбно.

— Какво е станало с окото ти?

— Спор за паркинг.

— Май си загубила спора.

— Видът често лъже — отвърнах.

Е, не и в този случай, но все пак...

— Дечуч обикаляше из града снощи — намеси се Рейнджъра. —
Решихме, че може да сте се видели.

— Не.

— Шофираше колата ви, когато стана катастрофата. Блъсна друга кола, а после изчезна.

По изражението на лицето на Мери Маги си личеше, че чува за катастрофата за първи път.

— Очите му са виновни — каза тя. — Не би трябвало да шофира нощем.

Айде бе! Да не говорим за акъла му. Не трябвало да му се позволява въобще да се доближава до пътя. Дъртакът бе абсолютен лунатик.

— Пострада ли някой? — поинтересува се Мери Маги.

Рейнджъра поклати глава.

— Ще ни се обадите, ако го видите, нали? — попитах.

— Разбира се — отговори Мери Маги.

— Няма да ни се обади — казах на Рейнджъра, когато се качихме в асансьора.

Той само ме изгледа.

— Какво? — зяпнах го.

— Търпение.

Вратата на асансьора се отвори в подземния гараж и аз изскочих навън.

— Търпение? Откачения и Дуги са изчезнали, а Джойс Бърнхард ми диша във врата. Обикаляме и си говорим с кого ли не, но не научаваме нищо. Не се случва абсолютно нищо и никой не изглежда разтревожен.

— Оставяме съобщения. Оказваме натиск. Ако натиснеш на подходящото място, нещата започват да се разплитат.

— Хммм — изсумтях недоверчиво, убедена, че не сме постигнали нищо.

Рейнджъра отключи колата си с дистанционното.

— Не ми харесва да чувам хъмкане — каза той.

— Тази история с притискането ми звучи малко... неясно.

Бяхме сами в слабо осветения гараж. Само аз и Рейнджъра, и две нива коли и цимент. Идеалното място за гангстерско убийство или за нападение на луд изнасилван.

— Неясно — повтори Рейнджъра.

После ме сграбчи за реверите на якето, придърпа ме към себе си и ме целуна. Езикът му докосна моя и се развълнувах толкова силно, че едва не получих оргазъм. Ръцете му се плъзнаха под якето ми и обгърнаха талията ми. Рейнджъра се притисна плътно към мен. Внезапно всичко друго на света изгуби значение. Мислех само за оргазъм, предизвикан от Рейнджъра. Исках го. Веднага. Майната му на Еди Дечуч. В следващите дни сигурно щеше да се фрасне в някоя подпора на мост и всичко да приключи.

Ами сватбата? — прошепна вътрешният ми глас тихичко.

Млъкни — наредих му безмълвно. — Ще се тревожа за това по-късно.

Ами краката ти? — попита гласчето. — Обръсна ли си краката тази сутрин?

По дяволите! Толкова силно се нуждаех от проклетия оргазъм, че едва дишах, а трябваше да се притеснявам за краката си! В този свят нямаше никаква справедливост. Защо все на мен? Защо аз трябваше да се тревожа за космите по краката си? Защо винаги жените се притесняваха от шибаните косми?

— Туш за Стефани — каза Рейнджъра.

— Ако го направим сега, ще ми помогнеш ли да заловя Дечуч?

— Няма да го правим сега.

— Защо?

— В подземен гараж сме. А докато излезем от него, вече ще си променила решението си.

Присвих очи недоволно.

— И каква точно е идеята ти?

— Идеята ми е, че можеш да скапеш съпротивителната система на човек, ако приложиш подходящия натиск.

— Да не искаш да кажеш, че това е било само демонстрация? Докара ме до това... това състояние, за да ми покажеш идеята си?

Ръцете му още бяха на кръста ми и ме държаха здраво.

— И колко сериозно е това състояние? — попита той.

Ако беше малко по-сериозно, направо щях да избухна.

— Не е прекалено сериозно — отговорих.

— Лъжкиня.

— А колко сериозно е твоето състояние?

— Ужасяващо сериозно.

— Усложняваш ми живота.

Той ми отвори вратата на колата.

— Влизай. Роналд Дечуч е следващият в списъка.

Предната стая на фирмата за асфалтиране беше празна, когато двамата с Рейнджъра влязохме вътре. Млад мъж подаде глава иззад ъгъла и ни попита какво искаме. Отговорихме му, че искаме да поговорим с Роналд. След тридесет секунди Роналд се появи откъм задната част на сградата.

— Чух, че една старица те фраснала в окото, но не знаех, че е свършила толкова добра работа — огледа ме Роналд. — Първокласна синина.

— Виждал ли си чичо си напоследък? — попита го Рейнджъра.

— Не, но чух, че бил замесен в инцидента пред погребалното бюро. Не би трябвало да шофира нощем.

— Колата, която чичо ти кара, принадлежи на Мери Маги Мейсън — поясних. — Познаваш ли я?

— Виждал съм я наоколо — отговори той и погледна Рейнджъра. — И ти ли работиш по този случай?

Рейнджъра кимна едва забележимо.

— Е, радвам се да го науча — каза Роналд.

— Какво беше това? — попитах Рейнджъра, когато излязохме навън. — Дали беше същото, за което си мисля? Хемороидите на Роналд, които казват, че нещата са различни, ако и ти участваш? И че сега ще се отнесе сериозно към издирването?

— Да надникнем в къщата на Дуги — предложи Рейнджъра.

Къщата на Дуги не се бе променила от последния път, когато бях там. Нямахше следи от нов обиск. Нищо не подсказваше, че Дуги или Откаченяка може да са минали оттук. Двамата с Рейнджъра обиколихме всички стаи.

Разказах му за предишните претърсвания и за изчезналия бут.

— Според теб важно ли е, че някой е откраднал бута? — попитах.

— Това е една от загадките на живота — отговори ми той.

Отидохме отзад и надникнахме в гаража на Дуги.

Смахнатото кутре, което живее в съседната къща, напусна поста си до оградата на семейство Белски и заподскача около нас, като лаеше

пискливо и се опитваше да ухапе крачолите ни.

— Мислиш ли, че някой ще забележи, ако го застрелям? — попита Рейнджъра.

— Мисля, че госпожа Белски ще се нахвърли върху теб със сатър.

— Говорила ли си с нея за хората, които са претърсили къщата на Дуги?

Праснах се по главата с опакото на ръката си. Защо не се бях сетила да поговоря с госпожа Белски?

— Не.

Семейство Белски живееха в тази къща от безброй години. Сега и двамата са на около шейсет. Трудолюбиви, почтени поляци. Господин Белски се пенсионира като служител на компания за дърводелски инструменти. Госпожа Белски отгледа седем деца. А сега имаха за съсед Дуги. Ако бяха по-дребнави хора, щяха да са във вечна война с Дуги, но семейство Белски приемаха съдбата си за отредена от Господ и водеха мирно съвместно съществуване.

Вратата на къщата им се отвори и госпожа Белски подаде глава навън.

— Тормози ли ви Спотти? — попита тя.

— Не — отговорих. — Няма проблеми.

— Той започва да се вълнува, когато види непознати — обясни ми жената, като прекоси двора, за да си вземе кученцето.

— Разбрах, че в дома на Дуги са идвали непознати.

— В дома на Дуги винаги има непознати. Бяхте ли тук, когато направи посветения на „Стартрек“ купон? — попита тя, като поклати глава. — Такава лудница беше.

— А напоследък? През последните няколко дни?

Госпожа Белски взе Спотти в ръце и го притисна към себе си.

— Не, нямаше нищо, което и слабо да напомня за „Стартрек“.

Обясних й, че някой е проникнал с взлом в дома на Дуги.

— Не! — извика тя. — Това е ужасно.

Погледна разтревожено задната врата на къщата на Дуги.

— Дуги и приятелят му Уолтър са доста диви понякога, но са свестни младежи с добри сърца. Винаги се отнасят мило със Спотти.

— Да са се навъртали подозрителни личности около къщата?

— Имаше две жени — отговори госпожа Белски. — Едната беше на моя възраст. Или по-стара с няколко години. Някъде около шейсетте. Другата беше няколко години по-млада. Двамата със Споти се прибирахме от разходка, а тези жени паркираха колата си и влязоха в къщата на Дуги. Имаха ключ. Реших, че са негови роднини. Мислите ли, че са отишли там, за да крадат?

— Помните ли колата?

— Всъщност не. Всички коли ми изглеждат еднакви.

— Дали не е бил бял кадилак? Или лъскава спортна кола?

— Не. Нито едно от двете. Щях да си спомня бял кадилак или лъскава спортна кола.

— А някой друг да е идвал?

— Отби се един възрастен мъж. Слаб. Около седемдесетте. Като си помисля, май той шофираше бял кадилак. Дуги има доста посетители. По-често не им обръщам внимание. Не съм забелязала подозрителни лица, освен жените, които имаха ключ. Спомням си ги, защото по-старата ме погледна и в очите ѝ имаше нещо. Бяха доста страшни. Изглеждаха гневни и налудничави.

Благодарих на госпожа Белски и ѝ връчих визитната си картичка.

Двамата с Рейнджъра се качихме в колата и аз се замислих за лицето, което Откаченяка беше видял на прозореца в нощта, когато го простреляха. Струваше ми се невероятно, че не му бяхме обърнали повече внимание. Но пък той не успя да идентифицира лицето или поне да съобщи някакви подробности за него, освен страшните очи. А сега госпожа Белски ми разказа за шейсетгодишна жена със страшен поглед. Освен това съществуваше и жената, която се бе обадила на Откаченяка и го бе обвинила, че е задигнал и крие нещо нейно. А как ли се бе снабдила с ключ? Дали от Дуги?

— Сега какво ще правим? — попитах Рейнджъра.

— Ще чакаме.

— Никога не ме е бивало в чакането. Имам друга идея. Защо аз да не се превърна в стръв? Ще се обадя на Мери Маги Мейсън и ще ѝ кажа, че нещото е у нас и съм готова да го разменя срещу Откаченяка. А после ще я помоля да предаде тази информация на Дечуч.

— Мислиш ли, че Мери Маги поддържа връзка с него?

— Е, ще играем на тъмно, но си заслужава да опитаме.

Морели се обади около половин час след като Рейнджъра ме остави пред нас.

— Какво си станала? — изрева той.

— Стръв.

— Господи!

— Идеята е добра — успокоих го. — Ще накараме хората да си мислят, че онова, което търсят, е у мен...

— Ние?

— Рейнджъра и аз.

— Рейнджъра.

Представих си как Морели стиска зъби.

— Не искам да работиш с Рейнджъра — каза той.

— Това ми е работата. Ние сме ловци на престъпници.

— Не искам това да е работата ти.

— Ще споделя нещо с теб — отвърнах. — И аз не съм във възторг от мисълта, че си ченге.

— Моята работа поне е законна — възрази Морели.

— Моята работа е не по-малко законна от твоята.

— Не и когато работиш с Рейнджъра — ядоса се Джо. — Той е смахнат. И не ми харесва начинът, по който те гледа.

— И как ме гледа?

— По същия начин както те гледам аз.

Усетих, че се паникьосвам. Напомних си да дишам равномерно и бавно.

Отървах се от Морели, направих си сандвич с фъстъчено масло и маслини и се обадох на сестра ми.

— Тревожа се за сватбата — оплаках ѝ се. — Щом ти не можа да останеш омъжена, какви са моите шансове?

— Мъжете не мислят нормално — отвърна Валери. — Направих всичко, което се искаше от мен, и се оказа, че греша. Как стана това?

— Още ли го обичаш?

— Не мисля така. Най-много ми се иска да го прасна по носа.

— Добре. Сега трябва да вървя — казах и затворих. После прелистих телефонния указател, но Мери Маги Мейсън не беше вписана. Е, не беше голяма изненада. Обадох се на Кони и я помолих да ми намери номера ѝ. Кони имаше източници за получаване на нерегистрирана информация.

— Докато си на линия, ще ти дам една бърза задача — рече Кони. — Мелвин Бейлър. Не се яви в съда тази сутрин.

Мелвин Бейлър живее на две пресечки от нашите. Симпатичен четиридесетгодишен тип, съсипан от развода си, който го бе лишил от всичко, освен от бельото му. А като допълнителна обида две седмици след излизането на съдебното решение бившата му жена Луиз бе обявила годеща си с безработния им съсед.

Миналата седмица бившата съпруга и съседът се ожениха. Съседът е все още безработен, но сега шофира ново БМВ и гледа мачовете на широкоекранен телевизор. Мелвин пък живее в гарсонiera над гаража на Върджил Селиг и шофира десетгодишна шеви-нова.

В деня на сватбата Мелвин погълнал обичайната си вечеря от студена попара и мляко и, изпаднал в зловеща депресия, подкарал смотаната си шеви-нова към бара на Кейси. Там се отрязал само от две мартинита, тъй като никога не е бил пияч. После се качил в развалината, която му служи за кола, и за първи път в живота си показал, че не е безгръбначно мекотело. Нахлул на сватбения прием на бившата си съпруга и се изпикал върху тортата пред очите на двеста души. Всички мъже в залата го аплодирани сърдечно.

Майката на Луиз, платила осемдесет и пет долара за триетажната торта, накарала да арестуват Мелвин за ексхибиционизъм, хулиганско поведение, нахлуване на частен прием и унищожение на частна собственост.

— Отивам направо там — уведомих Кони. — Пригответе ми документацията. Ще я взема, когато мина през офиса.

Грабнах си чантата и обещах на Рекс, че няма да се бавя. Изтичах по коридора и надолу по стълбите. Във фойето се сблъсках с Джойс.

— Чух, че тази сутрин си обикаляла и си разпитвала за Дечуч — каза тя. — Дечуч е вече мой. Така че разкарай се.

— Разбира се.

— Искам документацията.

— Загубих я.

— Кучка — изруга Джойс.

— Сопол.

— Дебел задник.

— Миризлив парцал.

Джой се завъртя и изфуча навън. Следващия път, когато майка ми изпечеше пиле, щях да си пожелаая на ядеца Джойс да получи херпес.

В офиса беше тихо и спокойно. Вратата на кабинета на Вини беше затворена. Лула спеше на канапето. Кони ми бе приготвила телефонния номер на Мери Маги и документацията на Мелвин.

— Никой не отговаря от къщата му — каза Кони. — А сутринта звъннал в службата си и ги предупредил, че е болен. Вероятно се крие под леглото си с надеждата, че всичко е било само лош сън.

Натъпках документите в чантата си и използвах телефона на Кони, за да звънна на Мери Маги.

— Реших да склуча сделка с Еди — съобщих на кечистката, когато вдигна телефона. — Проблемът е, че не знам как да се свържа с него. Мислех си, че след като използва колата ти, може да ти звънне или нещо друго... за да ти каже, че всичко с колата е наред.

— Каква е сделката?

— Имам нещо, което Еди търси, и съм готова да го разменя срещу Откаченяка.

— Откаченяка?

— Еди ще разбере.

— Добре — съгласи се Мейсън. — Ако ми се обади, ще му предам, но няма гаранция, че ще говоря с него.

— Разбира се — отвърнах.

За всеки случай. Лула отвори едното си око.

— Охо, да не би пак да имаш предчувствия?

— Аз съм стръв — обясних й.

— Айде бе!

— Какво е това нещо, което Дечуч търси? — попита Кони.

— Нямам представа — отговорих. — Това е част от проблема.

Обикновено хората се изнасят от Бърг, когато се разведат. Мелвин беше едно от малкото изключения. Според мен по време на развода си е бил прекалено изтощен и съсипан, за да си търси свястно място, където да се настани.

Паркирах пред къщата на семейство Селиг и заобиколих отзад към гаража. Беше паянтов гараж за две коли, над него имаше паянтова гарсонiera. Изкатерих се по стълбите догоре и почуках. Нищо. Потропах отново, залепих ухо до очуканото дърво и се ослушах. Вътре някой се движеше.

— Хей, Мелвин — извиках силно. — Отвори.

— Разкарай се — отвърна той иззад вратата. — Не се чувствам добре. Разкарай се.

— Аз съм Стефани Плъм — представих се. — Трябва да поговоря с теб.

Вратата се отвори и Мелвин подаде глава. Косата му беше несресана, а очите — кървясали.

— Днес сутринта трябваше да се явиш в съда — напомних му.

— Не можах да отида. Чувствах се зле.

— Трябваше поне да звъннеш на Вини.

— Уф! Не се сетих за това.

Помирисах дъха му.

— Пил ли си?!

Той се залюля напред-назад и по лицето му се разля глупава усмивка.

— Не.

— Миришеш на лекарство за кашлица.

— Черешов шнапс. Някой ми го подари за Коледа.

Олеле, майчице! Не можех да го заведа в съда в този вид.

— Мелвин, налага се да изтрезнееш.

— Добре съм. Само дето не си усещам краката — оплака се той и погледна надолу. — А само преди минута ги усещах.

Изкарах го от гарсоньерата, заключих вратата зад нас и слязох надолу по паянтовите стълби пред него, за да му попреча да си строши врата. Натъпках го в хондата и му закопчах предпазния колан. Той увисна на него с отворена уста и замаян поглед. Закарах го до къщата на родителите ми и го завлякох вътре.

— Гости, приятна изненада — зарадва се баба, като ми помогна да вкарам Мелвин в кухнята.

Майка ми гладеше и си пееше беззвучно.

— Никога не съм я чувала да пее така — казах на баба.

— Цял ден е така — обясни ми тя. — Започвам да се тревожа. А и глади една и съща риза от часове.

Настаних Мелвин до масата, сипах му черно кафе и му направих сандвич с шунка.

— Мамо? — попитах. — Добре ли си?

— Да, разбира се. Просто гладя, скъпа.

Мелвин завъртя очи към баба.

— Знаеш ли какво направих? Изпиках се върху тортата на сватбата на бившата ми жена. Изззззпиках се върху цялата глазура. Пред всички гости.

— Можеше да е и по-лошо — успокои го баба. — Можеше да се изкензаш на дансинга.

— Знаеш ли какво ссссстава, когато се изззззпикаеш върху глазурата? Сссссъсипва се. Цялата се раззззтича.

— Ами малките младоженци на върха на тортата? — попита баба. — И върху тях ли се изпика?

Мелвин поклати глава.

— Не можах да ги стигна. Едва се справих с долния етаж — обясни той и положи глава на масата. — Не мога да повярвам, че се изложих по този начин.

— Ако се поупражниш малко, вероятно следващия път ще успееш да стигнеш и до върха на тортата — утеши го баба.

— Никога вече няма да отида на сватба — отвърна Мелвин. — Искан ми се да бях умрял. Може би трябва да се самоубия.

Валери влезе в кухнята с панера с прането.

— Какво става? — попита тя.

— Изпиках се на тортата — отговори Мелвин. — Бях пиян като мотика.

После той заспа с лице върху сандвича си.

— Не мога да го заведа в съда в този вид — казах.

— Остави го да си отспи на канапетото — предложи мама, като остави ютията. — Всеки да хване по една част от тялото му и ще го завлечем там.

Зиги и Бени стояха на паркинга, когато се прибрах у дома.

— Чухме, че искаш да сключиш сделка — каза Зиги.

— Да. При вас ли е Откаченяка?

— Не съвсем.

— Тогава няма сделка.

— Преровихме апартамента ти, но го нямаше там — рече Зиги.

— Защото е на друго място — обясних им.

— Къде?

— Няма да ви кажа, докато не видя Откаченяка.

— Можем да те нараним лошо — заплаши ме Зиги. — Можем да те накараме да говориш.

— Бабата на бъдещия ми съпруг няма да хареса това.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Зиги. — Според мен лъжеш, че то е у теб.

Свих рамене и им обърнах гръб.

— Когато намерите Откаченяка, обадете ми се и ще сключим сделката.

Откак започнах тази работа, непрестанно разни хора влизат с взлом в апартамента ми. Купувам най-добрите ключалки, но това е без значение. Всички успяват да проникнат. А най-страшното е, че вече започвах да свиквам с това.

Зиги и Бени не само бяха подредили всичко както го бяха заварили, но дори бяха почистили. Бяха измили чиниите и избърсали прахта. Кухнята беше спретната и чиста.

Телефонът звънна. Беше Еди Дечуч.

— Научих, че е у теб.

— Да.

— В добра форма ли е?

— Да.

— Ще изпратя някой да го вземе.

— Задръж. Почакай една минута. Ами Откаченяка? Готова съм да го разменя само за него.

Дечуч изсумтя презрително.

— Откаченяка. Не знам защо въобще се тревожиш за тоя загубеняк. Откаченяка не е част от сделката. Ще ти дам мангизи.

— Не искам мангизи.

— Всички искат мангизи. Добре де, какво ще кажеш за това? Ще те отвлека и ще те измъчвам, докато ми го предадеш?

— Бабата на бъдещия ми съпруг няма да хареса подобно отношение и ще те урочаса.

— Дъртият прилеп е напълно откачен. Не вярвам в бабини деветини — тросна се Дечуч и ми затвори телефона.

Планът със стръвта започваше да действа, но не постигах никакъв напредък с връщането на Откаченяка. В гърлото ми заседна голяма тегава буца. Чувствах се уплашена. Очевидно никой не можеше

да размени Откаченяка. Не исках той или Дуги да са мъртви. А най-малко исках да съм като Валери, да седя до масата и да хлипам с отворена уста.

— По дяволите! — изкрещях. — По дяволите! По дяволите! По дяволите!

Рекс излезе от кутията за супа и ме погледна, като размърда мустаци. Отчупих парченце ягодова вафла и му го подадох. Той лапна парченцето и се върна в кутията. Не беше трудно да му доставиш удоволствие.

Обадих се на Морели и го поканих на вечеря.

— Но ще трябва да донесеш вечерята — казах.

— Пържено пиле? Сандвичи с кюфтета? Китайска храна? — попита той.

— Китайска.

Втурнах се в банята, взех набързо душ, обръснах си краката, за да не би тъпият глас в главата ми отново да провали нещата, и измих косата си с шампоан, който ухае на джинджифилова бира. Зарових из чекмеджето за бельо и най-последно намерих дантелените бикини с прашка и подходящ за тях сутиен. Покрих бельото с обичайните си джинси и тениска, после се разкрасих с малко спирала и гланц за устни. Ако ме отвлечаха и измъчваха, поне първо щях да се позабавлявам.

Боб и Морели пристигнаха тъкмо когато си обувах чорапите.

— Нося рулца с яйце, зеленчуци, скариди, свинско, ориз и нещо, което бе поръчано от друг, но попадна по погрешка в моята торба — каза Морели. — Купих и бира.

Подредихме всичко на масичката за кафе и пуснахме телевизора. Морели хвърли на Боб яйчено руло. Боб го хвана във въздуха и го изяде за миг.

— Обсъждахме въпроса и Боб се съгласи да ми стане кум — съобщи ми Морели.

— Значи ще има сватба?

— Мислех, че вече си купила роклята.

Лапнах няколко скариди.

— Изчакват ме.

— Какъв е проблемът?

— Не искам голяма сватба. Ще се чувствам като кретен. Но баба и мама искат да ме принудят. И внезапно се озовах издокарана в булчинска рокля. А след това резервирах и залата. Имам чувството, че някой ми е изпил мозъка.

— Може би просто трябва да се оженим тайно.

— Кога?

— Тази вечер не може да стане, защото ще играят „Рейнджърите“. Какво ще кажеш за утре? Или в сряда?

— Сериозно ли говориш?

— Да. Ще изядеш ли и последното руло?

Сърцето ми спря, а когато заработи отново, пропускаше по някой удар. Омъжена. Мамка му! Бях развълнувана. Имах чувството, че ще повърна. Това, разбира се, беше причинено от вълнението.

— Нямаме ли нужда от кръвни проби и разрешителни и разни други такива?

Морели насочи вниманието си към тениската ми.

— Красиво.

— Тениската ли?

Той прокара пръст по дантелата на сутиена ми.

— И тя също.

Ръцете му се плъзнаха под памучната тъкан и внезапно тениската се озова над главата ми.

— Трябва да ми покажеш съкровищата си — каза Морели. — Да ме убедиш, че си струва да се оженим за теб.

Повдигнах само едната си вежда.

— По-скоро ти си човекът, който трябва да убеждава.

Морели смъкна ципа на джинсите ми.

— Сладурче, още преди да свърши нощта, ще ме молиш да се оженим за теб.

От опит знаех, че това е вярно. Морели знаеше как да накара едно момиче да се събуди усмихнато. Утре сутрин ходенето можеше да ми е трудно, но не и усмихването.

[1] Известни американски комици. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 9

Пейджърът на Морели забръмча в пет и половина. Той погледна дисплея и въздъхна.

— Информатор.

Намръщих се, за да виждам по-добре в тъмнината, докато той се движеше из стаята.

— Трябва ли да тръгваш?

Морели влезе във всекидневната. За момент настъпи пълна тишина. После той застана до вратата.

— Случайно да си ставала посред нощ и да си прибирала храната? — попита Джо.

— Не.

— На масичката няма никаква храна.

Боб.

Скочих от леглото, наметнах си халата и се затичах да видя пораженията.

— Намерих няколко малки телени дръжки — каза Морели. — Очевидно Боб е изял и картонените кутии.

Боб се разхождаше нервно наоколо. Коремът му беше подут, а от муцуната му течаха лиги. Идеално.

— Ти звънни по телефона, а аз ще изведа Боб — казах на Морели.

Втурнах се в спалнята, навлякох джинси и анцуг и напъхах крака в ботушите. Сложих каишката на Боб и си грабнах ключовете от колата.

— За какво са ти ключовете от колата? — попита Морели.

— Ако реша, че имам нужда от поничка.

Поничка друг път. Боб щеше да изака гигантското количество китайска храна, която бе погълнал. И щеше да го направи на моравата на Джойс.

Качихме се на асансьора, тъй като не исках Боб да се движи повече от необходимото. Втурнахме се в колата и излетяхме от

паркинга.

Боб пътуваше с притиснат до прозореца нос. Дишаше тежко и се оригваше. Коремът му бе подут до пръсване.

Натиснах педала за газта чак до пода.

— Задръж, приятел — помолих го. — Почти стигнахме. Остава съвсем малко.

Набих спирачки пред къщата на Джойс. Изтичах, отворих вратата на Боб и той излетя навън. Метна се на моравата на Джойс, сгъна се и изака огромно количество, което превишаваше поне два пъти собственото му тегло. Поспря за момент, после издрайфа смесица от картон и скариди.

— Добро момче! — прошепнах с благодарност.

Боб се разтърси енергично и се втурна обратно към колата. Затръшнах вратата след него, метнах се на собствената си седалка и се изнесохме преди вонята да ни настигне. Чудесно свършена работа.

Морели стоеше до кафеварката, когато се прибрахме.

— Няма ли понички? — попита той.

— Забравих.

— Никога не би ми хрумнало, че можеш да забравиш поничките.

— Имах други неща наум.

— Бракът ли?

— И това също.

Морели наля две чаши кафе и ми подаде едната.

— Забелязвала ли си някога как бракът изглежда по-неотложен нощем, отколкото денем?

— Това означава ли, че вече не искаш да се женим?

Той се облегна на плота и отпи от кафето си.

— Няма да се отървеш толкова лесно.

— Има много неща, за които никога не сме говорили.

— Какви например?

— Деца. Ами ако имаме деца и се окаже, че не ги харесваме?

— Щом можем да харесваме Боб, значи ще харесаме всичко — успокой ме Морели.

Боб лежеше във всекидневната и ближеше мъха от килима.

Еди Дечуч се обади десет минути след като Морели и Боб отидоха на работа.

— Е, какво ще бъде? — попита той. — Искаш ли да сключим сделка?

— Искам Откаченяка.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че не е при мен. А и нямам представа къде е. Не е при никой от хората, които познавам. Може да се е уплашил и да е избягал.

Не знаех какво да отговоря, защото това наистина бе възможно.

— Държиш го на студено, нали? — попита Дечуч. — Трябва да го получа в отлично състояние. Заложил съм си задника на това.

— Да. На студено е, разбира се. Няма да повярваш в колко добра форма е. Само намери Откаченяка и ще го видиш — казах и затворих телефона.

За какво, по дяволите, говореше?

Звъннах на Кони, но още я нямаше в офиса. Оставих ѝ съобщение да ми се обади и се пъгнах под душа. Докато бях там, направих преглед на живота си. Преследвах депресиран старец, който ме караше да изглеждам като пълен олигофрен. Двама от приятелите ми бяха изчезнали без следа. Приличах на тъжен боксьор, изкарал изморителен рунд с Джордж Форман. Имах булчинска рокля, която не исках да облека. Също така и резервирана за приема зала, която не исках да използвам. Морели искаше да се ожени за мен. А Рейнджъра искаше да... По дяволите, не трябваше да мисля за това, което Рейнджъра искаше да направи с мен. О, да, съществуваше и Мелвин Бейлър, който вероятно още спеше на канапето на родителите ми.

Спрях душа, облякох се, вложих минимални усилия в косата си и Кони се обади.

— Случайно да си се чувала с леля Фло или чичо Бинго? — поинтересувах се. — Държа да науча какво се е объркало в Ричмънд. Трябва да разбере какво търсят всички. Става дума за нещо, което трябва да се държи на студено. Може би лекарства.

— Откъде знаеш, че трябва да се държи на студено?

— Еди Дечуч ми каза.

— Говорила си с Дечуч?

— Той ми се обади.

Понякога не можех да повярвам на идиотския си късмет. Преследвах издирван престъпник, а той ми се обаждаше по телефона. Не е ли малко странно?

— Ще видя какво мога да науча — обеща Кони.

После се обадох на баба.

— Нуждая се от информация за Еди Дечуч — казах ѝ. — Реших, че би могла да поразпиташ наоколо.

— Какво точно искаш да знаеш?

— Имал е проблем в Ричмънд, а сега търси нещо. Искам да узная какво търси.

— Остави това на мен — ентузиазира се баба.

— Мелвин Бейлър още ли е там?

— Не. Прибра се у дома.

Сбогувах се с баба, а след секунда на вратата ми се почука. Открехнах и надникнах навън. Валери. Беше издокарана в черен костюм с панталон, бяла колосана риза и мъжка вратовръзка в червено и черно. Косата в стил Мег Райън бе пригладена зад ушите ѝ.

— Нов имидж — отбелязах. — По какъв случай?

— Днес е първият ми ден като лесбийка.

— Да бе.

— Сериозно говоря. Запитах се защо трябва да чакам. Започвам всичко отначало. Реших просто да скоча в морето. Ще започна работа. И ще си намеря приятелка. Няма смисъл да си седя у дома и да страдам по проваления си брак.

— Онази вечер мислех, че не говориш сериозно. Имаш ли някакъв опит като лесбийка?

— Не. Но пък надали е чак толкова трудно.

— Не знам дали това ми харесва — промърморих. — Свикнала съм аз да съм черната овца в семейството. А това може да промени статута ми.

— Не ставай глупава — успокои ме Валери. — На никого няма да му пука, че съм лесбийка.

Валери бе живяла прекалено дълго в Калифорния.

— Както и да е — продължи тя, — имам интервю за работа. Добре ли изглеждам? Искам да съм откровена относно новата си сексуална ориентация, но не искам да изглеждам прекалено мъжествена.

— Не искаш да си лесбийка рокер.

— Точно така. Искам да съм изискана лесбийка.

Опитът ми с лесбийките беше доста ограничен и нямах представа как точно изглеждат изисканите. Всъщност познавах лесбийките най-вече от телевизията.

— Не съм сигурна за обувките — рече сестра ми. — Винаги е трудно да подбереш подходящите обувки.

Валери беше обува в елегантни сандали от черна кожа с малко токче. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в яркочервено.

— Мисля, че зависи от това дали искаш мъжки или женски обувки — казах. — Женствена лесбийка ли ще бъдеш или мъжествена?

— Два вида ли има?

— Не знам. Не направи ли проучване?

— Не. Реших, че всичките са еднакви.

Ако ѝ беше трудно да стане лесбийка с дрехите върху себе си, дори не можех да си представя какво щеше да се случи, когато се наложеше да се съблече.

— Кандидатствам за работа в универсалния магазин — похвали се Валери. — А после имам друго интервю за работа в центъра. Чудех се дали не можем да си сменим колите. Искам да се представя в добър вид.

— Каква кола шофираш сега?

— Буика на чичо Шандор.

— Яка кола — отбелязах. — Съвсем лесбийска. Много по-добра от хондичката ми.

— Въобще не се бях сетила за това.

Изпитах леко чувство за вина, тъй като всъщност нямах никаква представа дали лесбийките биха си паднали по буик от 1953, но пък наистина не исках да си сменям колата с Валери. Мразех буика.

Махнах ѝ за довиждане и ѝ пожелах късмет. Тя се понесе по коридора и надолу по стълбите. Рекс излезе от кутията си и ме загледа. Или си мислеше, че съм много умна, или ме смяташе за лоша сестра. Трудно е да разбереш един хамстер. Но затова е и такава добро домашно животно.

Метнах черната си кожена чанта през рамо, грабнах си дънковото яке и заключих вратата. Време беше да се видя отново с Мелвин Бейлър. Изпитвах известна тревога. Еди Дечуч беше опасен. Не ми харесваше начина, по който стреляше по хората без

предупреждение. А сега, след като и аз бях сред заплашваните, го харесвах още по-малко.

Смъкнах се по стълбите и тръгнах през фоайето. Надникнах през стъклените врати към паркинга. Еди Дечуч не се виждаше никъде.

Господин Моргенщерн излезе от асансьора.

— Здравсти, сладурче — поздрави ме той. — Леле! Май си се блъснала в дръжката на вратата.

— Това е част от работата ми — обясних учтиво.

Господин Моргенщерн беше много стар. Сигурно на двеста години.

— Вчера видях младия ти приятел, който си тръгваше оттук. Може да е малко странен, но пътува стилно. Харесвам хора, които пътуват стилно — каза господин Моргенщерн.

— Кой млад приятел?

— Онзи сладур Откаченяка. Дето ходи облечен в костюма на Супермен и има дълга кестенява коса.

Сърцето ми заби усилено. Въобще не се бях сетила, че някой от съседите ми може да разполага с информация за Откаченяка.

— Кога го видяхте? В колко часа?

— Рано сутринта. Сладкарницата в долната част на улицата отваря в шест. Бях отишъл дотам и се връщах, значи трябва да съм го видял към седем. Излезе от входа тъкмо когато аз влизах. Беше с една дама. Качиха се в дълга черна лимузина. Никога не съм се возил в лимузина. Сигурно е страхотно.

— Той каза ли ви нещо?

— Да... поздрави ме със „Здравсти, пич“.

— Добре ли изглеждаше? Беше ли разтревожен?

— Не беше разтревожен. Беше си същия както винаги. Нали знаеш, като човек с абсолютно празна глава.

— А как изглеждаше жената?

— Хубава. Къса кестенява коса. Млада.

— Колко млада?

— На около шестдесет.

— А на лимузината беше ли написано нещо? Например името на компанията?

— Доколкото си спомням не. Беше просто дълга черна лимузина.

Завъртях се и се върнах в апартамента си, където започнах да звъня на компаниите за лимузини. Отне ми половин час да проверя всички, които бяха регистрирани в указателя. Само две компании бяха взели клиенти вчера сутринта, но и двете коли бяха потеглили към летището. Нито една от двете не бе резервирана от жена.

Отново в задънена улица.

Подкарах към гарсоньерата на Мелвин и потропах на вратата му.

Той отвори предпазливо. На главата му имаше плик със замразена царевица.

— Умирам — оплака ми се той. — Главата ми ще експлодира. Очите ми горят.

Изглеждаше ужасно. По-лошо от вчера, а това определено не беше лесно.

— Ще се върна по-късно — казах му. — Не пий повече. — Пет минути по-късно бях в офиса.

— Уха! — възкликна Лула. — Глей к'во нещо. Очите ти са в черно и зелено днес. Това е добър знак.

— Джойс появи ли се вече?

— Пристигна преди около петнадесет минути — отговори Кони. — Беше откачила и дрънкаше нещо за яхния от скариди.

— Напълно беше мръднала — добави Лула. — Дрънкаше пълни дивотии. Никога не съм я виждала толкова бясна. Предполагам, че не знаеш нищо за скаридите, нали?

— Не. Съвсем нищичко.

— Как е Боб? Той знае ли нещо за скаридите?

— Боб е добре. Имаше проблеми със стомаха рано сутринта, но сега е добре.

Кони и Лула плеснаха възторжено с ръце.

— Знаех си! — извика Лула.

— Ще пообиколя да разгледам няколко къщи — казах. — Чудех се дали някой иска да дойде с мен.

— Хм — изсумтя Лула. — Обикновено искаш компания само когато те е шубе от нещо.

— Еди Дечуч май ми има зъб.

Вероятно и други хора ми имаха зъб, но Еди изглеждаше най-смахнат и опасен, макар че старата дама със зловещи очи бързо се изкачваше към второто място.

— Смятам, че можем да се справим с Еди Дечуч — кимна Лула, като си грабна чантата от най-долното чекмедже. — Той е само един дребен депресиран старец.

С пищов в ръката.

Двете с Лула се отбихме първо при съквартирантите на Откаченяка.

— Тук ли е Откаченяка? — попитах.

— Не. Не сме го виждали. Може да е у Дуги. Доста често е там.

Отидохме в къщата на Дуги. Бях взела ключовете му, когато прострелях Откаченяка, и не ги бях върнала. Отворих предната врата и двете с Лула обиколихме къщата. Всичко изглеждаше нормално. Влязох в кухнята и надникнах в хладилника и фризера.

— Какво търсиш? — попита Лула.

— Просто проверявам.

След дома на Дуги потеглихме към къщата на Еди Дечуч. Жълтата полицейска лента беше изчезнала, а половината на Дечуч изглеждаше мрачна и пуста.

Паркирах колата и влязох в дома на Дечуч. И тук всичко си беше наред. За всеки случай погледнах в хладилника и фризера. Във фризера имаше замразено бутче.

— Виждам, че тоя бут те възбужда — каза Лула.

— От фризера на Дуги бил откраднат телешки бут.

— Аха.

— Това може да е той. Може да е откраднатият бут.

— Чакай да си изясня нещата. Мислиш, че Еди Дечуч е проникнал в къщата на Дуги и е откраднал телешки бут, така ли?

Сега, когато чух подозренията си изречени на глас, ми се сториха ужасно тъпи.

— Възможно е — отговорих.

Минахме покрай пенсионерския клуб и църквата, обиколихме подземния гараж на Мери Маги Мейсън, после хвърлихме едно око на „Асовете на асфалта“ и приключихме с къщата на Роналд Дечуч в северен Трентън. По време на обиколката минахме през по-голямата част от Трентън и целия Бърг.

— Писна ми вече — оплака се Лула. — Имам нужда от пържено пиле. Искам от онези съблазнителни кълки в „Пиле в кутия“ с много подправки и мазнина. Искам и бисквити, и зелена салата, и шейк —

толкова гъст, че ти порастват ушите, докато го изсмучеш през сламката.

„Пиле в кутия“ е само на няколко пресечки от офиса. На паркинга му стърчи гигантско пиле, набучено на кол, а пържените пилета, които сервират, са фантастични.

Двете с Лула си взехме голяма кутия и я занесохме до една от масите.

— Хайде да си изясним нещата — предложи Лула. — Еди Дечуч отива в Ричмънд, за да вземе малко цигари. Докато е там, Луи Ди ритва камбаната и нещо се обърква. Но не знаем какво.

Избрах си кълка и кимнах.

— Чучи се връща в Трентън с цигарите, оставя част от тях при Дуги, а после го арестуват, докато се опитва да занесе останалите в Ню Йорк.

Кимнах още веднъж.

— А след това Лорета Ричи умира и Чучи избягва от нас.

— Точно така. После Дуги изчезва. Бени и Зиги търсят Дечуч. Той пък търси нещо, а ние отново не знаем какво. Някой пък открадва телешкия бут от фризера на Дуги.

— А сега и Откаченяка се е изпарил — добави Лула. — Дечуч е вярвал, че онова нещо е у него. Ти обаче му казваш, че е у теб. И Чучи ти предлага мангизи, но не и Откаченяка.

— Да.

— Това е най-страхотната дивотия, която някога съм чувала — промърмори Лула, като ухапа кълката си.

Тя замълча, задъвка и след миг ококори очи.

— Ъъх — изстена Лула, после започна да размахва ръце и да стиска гърлото си.

— Добре ли си? — попитах разтревожено. Лула отново се хвана за гърлото.

— Прасни я по гърба — предложи ми някой от съседната маса.

— Това не помага — опроверга го друг. — Трябва да се направи онзи номер на Хаймлих.

Втурнах се към Лула и се опитах да я обгърна с ръце, за да приложя номера на Хаймлих, но ръцете ми не бяха достатъчно дълги.

Едър мъж се приближи към нас, хвана Лула в мечешка прегръдка изотзад и я стисна.

— Пту — изхърка Лула.

Голямо парче пилешко излетя от устата ѝ и фрасна по главата едно хлапе, което седеше през две маси от нас.

— Трябва да отслабнеш малко — посъветвах я приятелски.

— Ами. Просто имам едър кокал.

Всички наоколо се успокоиха, а Лула засмука шейка си.

— Докато умирах, ми дойде чудесна идея — рече след малко. — Съвсем ясно ми е какъв трябва да е следващият ти ход. Кажи на Чучи, че си решила да сключиш сделка с него срещу добро заплащане. А когато той дойде да си прибере нещото, ще го хванем. И след това ще го накараме да говори.

— Досега нямахме късмет със залавянето на Дечуч.

— Да, но какво можеш да загубиш? Той бездруго няма какво да ти вземе.

Това беше вярно.

— Обади се на Мери Маги и ѝ кажи за сделката — посъветва ме Лула.

Намерих си мобифона и набрах номера на Мери Маги, но никой не ми отговори. Оставих ѝ съобщение и я помолих да ми звънна.

Прибирах телефона в чантата си, когато се появи Джойс.

— Видях колата ти на паркинга — каза тя. — Как очаквате да намерите Еди Дечуч, като седите тук и се тъпчете с пиле?

— Той току-що си тръгна — обясни ѝ Лула. — Можехме да го закараме в полицията, но решихме, че е прекалено лесно. Обичаме предизвикателствата.

— Вие двете дори не знаете какво е предизвикателство — заяде се Джойс. — Абсолютни смотанячки сте. Дебелата и Тъпата. Направо сте жалки.

— Само дето не сме толкова жалки, че да си имаме проблеми с яхния от скариди — отвърна Лула.

Джойс замълча. Не беше сигурна дали Лула е извършила пъкленото дело, или само я провокираше.

Пейджърът на Джойс забръмча. Тя погледна дисплея и изкриви устни в усмивка.

— Трябва да тръгвам. Имам информация за Дечуч. Срамота е, че вие двете тъпанарки няма какво друго да правите, освен да седите и да

се тъпчете. Но пък като ви гледам, предполагам, че най-много за това ви бива.

— Да, а като се съди по твоя външен вид, най-умееш да тичаш след хвърлени пръчки и да виеш към луната — изхили се Лула.

— Да ти го начукам — отвърна Джойс и се понесе към колата си.

— Хм — изсумтя Лула. — Очаквах нещо по-оригинално. Май Джойс не е във форма днес.

— Знаеш ли какво би трябвало да направим? — попитах я. — Би трябвало да проследим Джойс.

Лула вече събираше храната.

— Направо ми четеш мислите — ухили се тя.

В мига, когато Джойс напусна паркинга, ние се метнахме в хондата. Лула сложи кутията с пиле и бисквитите в скута си. Пъхнахме напитките в стойката за чаши и потеглихме.

— Обзалагам се, че Джойс ни излъга — каза Лула. — Сигурна съм, че не разполага с информация. Вероятно отива в универсалния магазин.

Останах няколко коли назад, за да не дам възможност на Джойс да ме види, но не свалях очи от задната ѝ броня. През задния ѝ прозорец се виждаха две глави. Явно си бе намерила помощник.

— Не отива в магазина — отбелязах. — Насочи се точно в обратната посока. Май се е запътила към центъра.

След десет минути ме осениха лоши предчувствия за намеренията на Джойс.

— Знам къде отива — казах на Лула. — Решила е да говори с Мери Маги Мейсън. Някой ѝ е казал за белия кадилак.

Последвах Джойс в подземния гараж, като поддържах солидна дистанция. Паркирах в другия край и двете с Лула я загледахме очаквателно.

— Охо — подсвирна Лула, — ето я. Джойс и другарчето ѝ. Отиват да си поговорят с Мери Маги.

По дяволите! Познавах Джойс прекалено добре. Бях я виждала как действа. Нахлуваше в домовете на хората с изваден пистолет и претърсваше всички стаи с оправданието, че има основателна причина. Подобно поведение руши репутацията на добрите ловци на престъпници. А най-лошото бе, че понякога постигаше добри

резултати. Ако Еди Дечуч се криеше под леглото на Мери Маги, Джойс щеше да го намери.

Не познах партньорката ѝ отдалеч. И двете бяха облечени в черни тениски и черни широки панталони. На гърбовете на тениските им с яркожълти букви бе изписано „Ловци на престъпници“.

— Леле, какви костюми си имат — завистливо отбеляза Лула. — Защо и ние нямаме костюми?

— Защото не искаме да приличаме на олигофрени.

— Точно така. И аз си мислех същото.

Изскочих от колата и викнах на Джойс.

— Хей, Джойс! Почакай една минута. Искам да говоря с теб.

Джойс се обърна към нас изненадано. Присви очи, когато ме видя, и каза нещо на партньорката си. Не можах да чуя думите ѝ. Джойс натисна копчето на асансьора. Вратите се отвориха и Джойс и партньорката ѝ изчезнаха.

Двете с Лула стигнахме до асансьора секунди след като вратите се затвориха. Натиснахме копчето и изчакахме няколко минути.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Лула. — Убедена съм, че асансьорът няма да слезе тук. Онази кучка Джойс го е блокирала.

Заизкачвахме се по стълбите, отначало по-бързо, после съвсем бавно.

— Нещо ми стана на краката — оплака се Лула на петия етаж. — Като гумени са и вече не искат да се движат.

— Продължавай нагоре.

— Лесно ти е да го кажеш. Нямах проблем да изкатериш кльощавия си задник по стълбите. А виж какво влача аз.

И на мен не ми беше лесно. Потях се и едва дишах.

— Трябва да влезем във форма — казах на Лула. — Да почнем да ходим на фитнес или нещо такова.

— По-скоро бих си направила харакири.

Бях на същото мнение.

Най-после стигнахме до седмия етаж. Вратата на Мери Маги беше отворена и тя и Джойс си крещяха.

— Ако не изчезнете отук веднага, ще повикам ченгетата — извика Мери Маги.

— Аз съм ченге — отвърна Джойс.

— Така ли? Къде ти е значката?

— Ето я. Виси на верижка на врата ми.

— Това е фалшива значка. Купила си я от някой магазин за детски играчки. Сега ще повикам полицията и ще им кажа, че се представяш за ченге.

— Не се представям за никого — възрази Джойс. — Не съм казвала, че съм от полицията в Трентън. Аз съм частно ченге.

— Преди всичко си малоумна — запъхтяно каза Лула.

Сега, след като вече бяхме наблизко, познах партньорката на Джойс. Джанис Молнари. Навремето ходехме на училище заедно. Джанис беше свестен човек. Не можех да се начудя какво правеше с Джойс.

— Стефани — усмихна ми се Джанис. — Отдавна не сме се виждали.

— Да, от сватбата на Лорета Бибър.

— Как си? — попита Джанси.

— Добре. А ти?

— Много добре. Децата ми вече ходят на училище, затова реших да поработя малко.

— Откога си с Джойс?

— От около два часа — отговори Джанис. — Това е първата ми работа.

Джойс носеше закачен на колана пистолет и беше сложила ръка върху него.

— Какво правиш тук, Плъм? — обърна се тя към мен. — Следиш ме, за да видиш как трябва да се работи?

— Писна ми вече — обади се Мери Маги. — Искам всички да се разкарате оттук. Веднага!

Джойс побутна Лула към вратата.

— Чу жената, нали? Разкарай се.

— Хей — извика Лула, като удари Джойс по рамото. — Коя си ти, че да ми казваш да се разкарам?

— Веднага се махай, тлъсто животно — изруга Джойс.

— По-добре да съм тлъсто животно, отколкото кучешко лайно и издрайфани скариди.

Джойс ахна.

— Откъде знаеш? Не съм ти казвала всичко това — извика тя и ококори очи. — Ти си! Ти си виновната!

Освен пистолета Джойс носеше на колана си белезници, спрей със сълзотворен газ и електрошокова палка. Тя измъкна електрошоковата палка и натисна копчето.

— Ще ми платиш за това — закани се злобно. — Ще те изпържа. Ще те тормозя, докато батерията се изтощи, а от теб не остане нищо, освен втечнена сланина.

Лула погледна ръцете си. Бяха празни. Бяхме оставили чантите си в колата. Лула опипа джобовете си. И там нямаше никакво оръжие.

— Олеле! — изохка Лула.

Джойс се хвърли към нея. Лула изпищя и се понесе надолу по стълбите. Джойс се втурна подире ѝ. А ние се затичахме след тях. Първо аз, после Мери Маги и накрая Джанис. Лула не се справяше добре с изкачването на стълби, но след като бе набрала инерция надолу, никой не можеше да я стигне. Приличаше на товарен влак, който непрестанно ускорява ход.

Лула стигна до подземния паркинг и отвори вратата стремително. Почти се бе добрала до колата, когато Джойс я настигна и я удари с електрошоковата палка. Лула застина, олюля се на място за секунда, после се строполи на пода като торба с мокър цимент. Джойс се протегна да я удари още веднъж, но аз се хвърлих върху нея. Палката излетя от ръката ѝ, а ние двете паднахме. Точно в този момент Еди Дечуч влезе в гаража с белия кадилак на Мери Маги.

Джанис го забеляза първа.

— Хей, това не е ли старецът в белия кадилак? — попита тя.

Ние с Джойс вдигнахме глави. Дечуч напредваше бавно и търсеше място за паркиране.

— Изчезвай! — извика му Мери Маги. — Изчезвай от гаража!

Джойс скочи на крака и се хвърли към Дечуч.

— Хвани го! — изкрещя тя на Джанис. — Не му позволявай да се измъкне!

— Да го хвана? — попита Джанис, като застана до Лула. — Тя да не се е побъркала? Как, по дяволите, да го хвана?

— Не искам нищо лошо да се случи с колата ми — извика Мери Маги към Джойс и мен. — Това беше колата на чичо ми Тед.

Лула се надигна на четири крака.

— Какво? — попита тя. — Кой?

Ние с Джанис я изправихме внимателно. Мери Маги все още крещеше на Дечуч, но той явно не я чуваше.

Оставих Лула при Джанис и се втурнах към хондата. Запалих двигателя и подкарах към Дечуч. Не знам как точно очаквах да го хвана, но това действие ми се стори най-подходящото.

Джойс изскочи пред колата на Дечуч с изваден пистолет и му изкрещя да спре. Старецът настъпи газта и се понесе напред. Джойс се отдръпна встрани и стреля. Пропусна Дечуч, но натроши задното стъкло.

Еди зави наляво към редицата паркирани коли. Последвах го, като взимах завоите на две колела, докато той препускаше напред в сляпа паника. Въртяхме се в кръг, тъй като той все не успяваше да намери изхода.

Мери Маги продължаваше да крещи, а Лула размахваше ръце енергично.

— Чакай ме! — извика тя.

Изглеждаше готова да се затича, но не беше сигурна за посоката.

Минах покрай нея и тя скочи в колата. Задната врата се отвори и Джанис се метна на седалката.

Джойс се бе върнала за колата си и я бе разположила напреко на изхода. Вратата на шофьора беше отворена, а тя стоеше зад нея с насочен пистолет.

Дечуч най-после намери правилния път да се измъкне. Караше право към Джойс. Тя стреля, но въобще не уцели колата. После се хвърли настрани, когато Дечуч профуча покрай нея, отскубвайки вратата от пантите. От силния удар вратата излетя във въздуха.

Изхвърчах от гаража и поех след Еди. Предната половина на кадилака бе пострадала сериозно, но очевидно това не притесняваше Чучи. Той зави по улица „Спринг“. Бях неотклонно по петите му. Той зави към „Бруд“, където се набутахме в задръстването.

— Пипнахме го! — изкрещя Лула. — Всички въвн от колата!

Лула, Джанис и аз изскочихме от колата и се втурнахме да заловим Дечуч. Той даде на заден ход и фрасна хондата, която отскочи и се удари в колата отзад. Еди завъртя волана и се измъкна, като одра леко бронята на колата пред него.

Лула крещеше през цялото време.

— Онова нещо е у нас! Искаме си парите! Решихме, че искаме мангизите!

Дечуч обаче явно не бе чул нищо. Той направи обратен завой и изчезна, оставяйки ни в прахта зад себе си.

Лула, Джанис и аз погледахме как се отдалечава надолу по улицата, после насочихме вниманието си към хондата. Беше смачкана и нагъната като акордеон.

— Това вече ме вбеси — разгневи се Лула. — Проклетият дъртак разля шейка ми, а платих сума ти пари за него.

— Чакайте да си изясня положението — каза Вини. — Значи искате да ми кажете, че Дечуч е размазал колата ти и е счупил крака на Бърнхард, така ли?

— Всъщност вратата на колата счупи крака на Джойс — поясних. — Когато излетя нагоре, вратата се преобърна във въздуха и се приземи върху крака ѝ.

— Нямаше и да разберем за това, но линейката мина покрай нас на път за болницата. Ченгетата се готвеха да извлекат колата ни, когато линейката се изравни с нас и видяхме Джойс вътре — добави Лула.

— И къде е Дечуч сега? — поинтересува се Вини.

— Не разполагаме с отговора на този въпрос — отговори Лула. — А след като не разполагаме и с транспорт, няма начин да разберем.

— Ами твоята кола? — попита я Вини.

— В сервиза е. Изчукват я, а после ще я боядисват. Ще си я получа чак следващата седмица.

Той се обърна към мен.

— Ами буика? Винаги шофираш буика, когато имаш проблеми с колите.

— Сега сестра ми го кара.

ГЛАВА 10

— Мога да ти дам назаем един мотор — предложи ми Вини. — Току-що го приех като гаранция. Младежът нямаше мангизи, затова ми остави мотора. А гаражът ми вече е пълен с боклуци и не мога да пъкна и мотора вътре.

Хората си опразваха къщите, за да си платят гаранциите. Вини приемаше стереоуредби, телевизори, палта от норка, компютри и спортни принадлежности. Веднъж дори плати гаранцията на мадам Зарецки и ѝ взе камшика и тренираното куче.

По-рано бих подскочила от радост при възможността да се снабдя с мотор. Бях взела книжка за този вид превозни средства преди две-три години, когато излизах с един тип, който притежаваше магазин за мотори. Оттогава се заглеждах по магазините, но никога не бях имала достатъчно пари да си купя такова возило. Сега обаче проблемът бе, че моторите не са идеалните превозни средства за ловците на престъпници.

— Не искам мотор — казах на Вини. — Какво ще правя с него? Не мога да кача на мотора окован в белезници престъпник.

— Да. Ами аз? — възмути се Лула. — Как ще качиш едра жена като мен на мотор? Ами косата ми? Ще трябва да сложа каска, а това ще съсипе прическата ми.

— Вземи го или забрави за возило — отсече Вини.

Въздъгнах и завъртях очи.

— Има ли и каски? — попитах.

— В задната стая са.

Двете с Лула отидохме да видим мотора.

— Това ще е ужасна излагация — изхленчи Лула, като отвори задната врата. — Ще е направо... задръж малко. Мили Боже! Това не е никакъв си тъп мотор. Това е истинско магаре.

Беше „Харли Дейвидсън“ FXDL. Черен, с изрисувани зелени пламъци и правени по поръчка ауспуси. Лула беше права. Не ставаше дума за тъп мотор. Това си бе направо еротичен сън.

— Знаеш ли как да караш такава машина? — попита Лула.

Усмихнах ѝ се доволно.

— О, да — кимнах. — О, да.

Двете с Лула си сложихме каските и яхнахме мотора. Запалих двигателя и харлито заръмжа под мен.

— Хюстън, излитаме — изревах. После получих малък оргазъм.

Покарах малко по алеята зад офиса на Вини, за да свикна с машината, после потеглих към дома на Мери Маги. Искях да се опитам отново да си поговоря с нея.

— Не ми изглежда да си е у дома — отбеляза Лула, след като обиколихме подземния гараж. — Не виждам поршето.

Не бях изненадана. Вероятно Мери Маги оглеждаше щетите върху кадилака си в момента.

— Тя ще се бори довечера — казах на Лула. — Можем да поговорим с нея на работното ѝ място.

Когато се прибрах, огледах колите на паркинга пред блока. Нямах бял кадилък, нито черна лимузина. Нямах я и колата на Бени и Зиги, както и сребристото порше, нито пък лъскавата и вероятно крадена кола на Рейнджъра. Само пикапът на Джо бе тук.

Морели седеше пред телевизора с бира в ръка.

— Чух, че си размазала колата си — каза той.

— Да, но аз съм добре.

— И това чух.

— Дечуч е напълно смахнат. Стреля по хората. Опитва се да ги прегазни. Какво му става? Това не е нормално поведение дори за дърт мафиот. Знам, че е депресиран, ама чак пък толкова...

Влязох в кухнята и дадох на Рекс парче бисквита, която бях запазила от обяд.

Морели ме последва в кухнята.

— Как се прибра у дома?

— Вини ми даде един мотор.

— Мотор? Какъв мотор?

— Харли. FXDL.

Морели се ухили.

— Размотаваш се наоколо с такъв звяр?

— Да. И вече имах сексуално преживяване върху него.

— Съвсем сама ли?

— Да.

Морели се изсмяха и се приближи към мен. Притисна ме към плота, ръцете му обгърнаха талията ми, устата му докосна нежно ухото и врата ми.

— Обзалагам се, че мога да се представя по-добре от харлитото — прошепна той.

Слънцето бе залязло и в спалнята ми бе тъмно. Морели спеше до мен. Дори в съня си излъчваше едва сдържана енергия. Тялото му беше стегнато и твърдо. Устата му беше мека и чувствена. Чертите на лицето му се бяха изострили с възрастта, а очите му гледаха предпазливо. Беше видял много като ченге. Прекалено много може би.

Погледнах часовника. Осем. Осем! Мамка му! Очевидно и аз бях заспала. В един момент се любим, а в следващия става осем часът.

Разтърсих Морели.

— Осем часът е! — извиках.

— Аха.

— Боб! Къде е Боб?

Морели скочи от леглото.

— Мамка му! Дойдох тук направо от работа и Боб не е вечерял!

Неизреченото бе, че вероятно Боб вече бе изял всичко — канапетото, телевизора, паркета.

— Обличай се — каза Морели. — Ще нахраним Боб и ще отидем да ядем пица. После можеш да прекараш нощта при мен.

— Не мога. Довечера ще работя. Двете с Лула не успяхме да говорим с Мери Маги днес, затова ще отида в „Змийското гнездо“. Мери Маги ще се бори в десет.

— Нямам време за спорове — прекъсна ме Морели. — Боб сигурно е изял и някоя стена вече. Ела у нас, когато свършиш в „Змийското гнездо“.

Той ме сграбчи, целуна ме и се затича по коридора.

— Добре — отвърнах, но Джо вече бе изчезнал.

Не знаех кой е най-подходящият вид за посещение в „Змийското гнездо“, но реших, че курвенската прическа ще свърши работа, затова се навих и тупирах. Издигнах се от метър и седемдесет до метър и седемдесет и пет. Украсих се със солидно количество грим, добавих

къса и тясна черна пола и десетсантиметрови токове и се почувствах неотразима. Грабнах си коженото яке и взех ключовете за кола от кухненската маса. Я задръж малко! Това не бяха ключове за кола, а за мотор. Мамка му! Никога нямаше да успея да си събера косата в каската.

Заповядах си да не се паникьосвам, а да помисля трезво. Откъде можех да взема кола? Валери. Буикът беше при нея. Ще ѝ се обадя и ще ѝ съобщя, че отивам на място, където има полуголи жени. Нали лесбийките искат точно това?

След десет минути Валери ме взе от паркинга. Косата ѝ отново беше пригладена зад ушите, а на лицето ѝ нямаше никакъв грим, с изключение на кървавочервено червило. Носеше черни мъжки обувки, тъмносив костюм с панталон на тесни райета и бяла риза, отворена на врата. Устоях на желанието да погледна дали от яката не стърчат косми.

— Как мина днес? — попитах я.

— Имам нови обувки! Виж ги. Не са ли страхотни? Мисля, че това са идеалните патъци за една лесбийка.

Трябваше да призная, че Валери никога не вършеше нещата половинчато.

— Имах предвид работата — поясних.

— Не се получи. Предполагам, че можеше да се очаква. Ако не успееш още в самото начало...

Тя завъртя волана с всички сили и успя да завие.

— Но пък записах момичетата в училище. Това поне е нещо положително.

Лула ни чакаше на тротоара, когато стигнахме до къщата ѝ.

— Това е сестра ми Валери — представих я на Лула. — Идва с нас, защото колата е нейна.

— Сестра ти май пазарува в мъжките магазини — отбеляза Лула.

— Решила е да изпробва нови хоризонти.

— Хей, няма значение — каза Лула.

Паркингът пред „Змийското гнездо“ беше претъпкан, затова оставихме колата на около половин километър надолу по улицата. Докато стигнем до вратата, краката ме заболяха ужасно и реших, че лесбийството си има предимства. Обувките на Валери изглеждаха невероятно удобни и меки.

Настанихме се до маса в задната част на заведението и си поръчахме питиета.

— Как ще говорим с Мери Маги? — попита Лула. — Едва ще успеем да я видим отгук.

— Огледах бара внимателно. Има само две врати, така че след като Мери Маги свърши с борбата, всяка от нас ще застане до една от вратите и ще я хване, преди да си тръгне.

— Планът звучи добре — кимна Лула, като изпразни чашата си и си поръча нова.

Виждаха се няколко жени с гаджетата си, но заведението бе пълно основно с мъже със сериозен вид, които се надяваха да видят как разкъсват нечии бикини в калта. Предполагам, че това беше нещо като раняването на център-нападателя във футбола.

Валери седеше с ококорени очи. Трудно можеше да се разбере дали погледът ѝ отразява вълнение или истерия.

— Сигурна ли си, че тук мога да се запозная с лесбийки? — надвика тя шума.

Лула и аз се огледахме наоколо. Не видяхме никакви лесбийки. Или поне нямаше такива, които да изглеждат като Валери.

— Човек никога не знае кога ще се появят лесбийките — успокой я Лула. — Май няма да е зле да пийнеш още едно. Изглеждаш доста бледа.

Със следващата ни поръчка изпратих бележка на Мери Маги. Уведомявах я на коя маса сме и ѝ съобщавах, че искам да предам едно предложение за Еди Дечуч.

Половин час по-късно още не бях чула и дума от Мери Маги. Лула беше изсмукала четири коктейла и изглеждаше трезва като краставица, а Валери бе изпила две чаши шабли и имаше изключително щастлив вид.

В калта енергично се търкаляха жени. От време на време дръпваха някой безпомощен пиян тип при тях и го размятваха наоколо, докато погълнеше около кило кал и биваше изритан от бияча. Мадамите се скубеха, пляскаха се и падаха в калта. Очевидно калта е доста хлъзгаво нещо. Засега никоя не бе останала без бикини. Виждаха се само омазани с кал голи гърди, натъпкани до пръсване със силикон. Като цяло кечът в кал не изглеждаше особено привлекателен и бях

доволна, че си имам работа, заради която разни типове стрелят по мен. По-добра беше, отколкото да се валяш полугол в калта.

Обявиха мача на Мери Маги и тя се появи, издокарана в сребърни бикини. Явно си падаше по блясъка. Сребърно порше, сребърни бикини. Чуха се жизнерадостни крясъци. Мери Маги беше прочута. После излезе и другата жена. Прякорът ѝ беше Животното и, между нас казано, положението на Мери Маги не ми се стори никак розово. Очите на Животното блестяха в кървавочервено и, макар да не виждах много добре заради далечното разстояние, бях почти сигурна, че в косата ѝ има змии.

Гонгът удари и двете жени се вкопчиха една в друга. Бориха се известно време, после Мери Маги се хлъзна и Животното се стовари върху нея. Цялото заведение скочи на крака, включително Лула, Валери и аз. Крецяхме и искахме Мери Маги да изкорми Животното. Двете кечистки продължиха да се търкалят в калта още няколко минути, после започнаха да се закачат с публиката. Искаха да си получат нещастния пиян глупак, който им се полагаше.

— Ти — извика Мери Маги и посочи към мен. Огледах се наоколо с надеждата да открия зад себе си надървен тип, размахващ двайсетачка. Мери Маги взе микрофона.

— Тази вечер имаме специална гостенка — съобщи тя. — Агентката по залавяне на обвиняеми. Също така позната като Унищожителката на кадилаци. Както и като Досадницата.

Олеле, майчице!

— Нали искаше да говориш с мен, агентке? — извика Мери Маги. — Заповядай тук.

— Може би по-късно — отговорих и си помислих, че на сцената Мери Маги бе напълно различна от книжния плъх, с когото се бях срещнала по-рано. — Ще поговорим след шоуто — добавих. — Не искам да отнемам от ценното ти време, докато си на сцената.

Внезапно бях вдигната във въздуха от двама яки мъжаги, които ме понесоха със стола към ринга.

— Помощ! — изпищях. — Помощ!

Вдигнаха ме високо над ринга. Мери Маги се усмихна. Животното изръмжа и завъртя глава. После столът се наклони и аз изпълних свободно падане в калта.

Животното ме изправи на крака за косата.

— Спокойно — каза ми тя. — Няма да боли.

После ми съдра блузата. Добре че си носех хубавия дантелен сутиен от „Викторияс сикрет“^[1].

В следващия миг всички се проснахме с викове в калта. Мери Маги, Животното и аз. После Лула нагази при нас.

— Хей — каза тя. — Дойдохме тук само за да си поговорим, а вие съсипвате дрехите на приятелката ми. Ще ви изпратим сметката за химическото чистене.

— Така ли? Изпрати я тук — извика Животното и дръпна краката на Лула, която се плъосна по задник в калта.

— Сега вече съм бясна — възмути се Лула. — Опитах се да ви обясня нещата кротко, но направо ме вбесихте.

Успях да се изправа, докато Лула се бореше с Животното. Бършех калта от очите си, когато Мери Маги Мейсън се хвърли върху мен и ме прикова с лице надолу в калта.

— Помощ! — изпищях. — Помощ!

— Престани да тормозиш приятелката ми — заповяда Лула, като сграбчи Мери Маги за косата и я изхвърли от ринга като парцалена кукла.

Прас! Пряко попадение в една от предните маси.

Още две кечистки излетяха от съблекалнята и скочиха на ринга. Лула метна едната навън и седна върху другата. Животното скочи върху Лула, която изпищя сърцераздирателно и се просна в калта заедно с нея.

Мери Маги се върна на ринга. Другата кечистка също. Присъедини се и някакъв пиян. Сега вече бяхме седем души. Затъркаляхме се наоколо оплетени един в друг. Протягах ръце към всичко, за което можех да се заловя, за да не ми натрият отново физиономията в калта, и някак си сграбчих бикините на Животното. После публиката зави въодушевено, а биячите скочиха на ринга и ни разделиха.

— Хей — каза Лула, която още размахваше ръце. — Загубих си обувката. Някой да ми намери обувката или никога вече няма да дойда тук.

Управителят на бара хвана Лула подръка.

— Не се тревожете, ние ще се погрижим за това. Минете оттук. Ето през тази врата.

Преди да се осъзнаем какво става, ни изритаха на улицата. Лула беше само с една обувка, а аз — без блуза. Вратата се отвори отново и отвътре излетяха Валери, палтата и чантите ни.

— Онази мадама Животното има някакъв проблем — каза Валери. — Когато ѝ смъкна гащите, се оказа, че е напълно плешива отдолу!

Валери ме остави пред къщата на Морели и ми махна за довиждане.

Джо отвори вратата и отбеляза очевидното.

— Покрита си с кал.

— Работата не стана точно както я бях планирала.

— Харесваш ми без блуза. Мога да свикна с новия ти външен вид.

Съблякох се в коридора и Морели отнесе дрехите ми в пералнята. Стоях неподвижно, когато той се върна. Бях издокарана само в десетсантиметровите токове, калта и нищо друго.

— Бих желала да си взема душ — казах учтиво. — Но ако не искаш да изкалям стълбите ти, можеш да ме полееш с маркуч в двора.

— Знам, че сигурно съм смахнат — отвърна Морели, — но започвам да се надървям.

Морели живее на улица „Слейтър“ съвсем близо до Бърг. Наследи къщата от леля си Роуз и я превърна в свой дом. Иди, че разбери. Светът е пълен със загадки. Къщата му приличаше много на тази на родителите ми, тясна и лишена от лукс, но пълна с приятни миризми и спомени. В случая с Морели миризмите са от претопляна пица, куче и прясна боя. Джо ремонтираше дограмата на прозорците, без да бърза.

Седяхме до кухненската маса. Аз, Морели и Боб. Джо ядеше препечена филия и пиеше кафе. А ние с Боб опустошихме целия хладилник. Нищо не може да се сравни с обилната закуска след нощ, прекарана в борба в кал.

Бях облечена с една от ризите на Джо и взет назаем анцуг, но бях боса, тъй като обувките ми бяха още мокри отвътре и вероятно щеше да ми се наложи да ги изхвърля.

Морели беше облечен за работа в цивилни дрехи.

— Не разбирам — оплаках се тъжно. — Този тип се движи наоколо в бял кадилак, а ченгетата не го прибират. Защо?

— Вероятно не се размотава много из града. Забелязали го един-два пъти, но никой не е имал възможност да се втурне след него. Единият път го видял Майки Грийн, който патрулирал на колело. А вторият — униформен полицаи, заклещен в задръстване. Пък и Еди Дечуч не е толкова важен. Не са наредили на никого да го търси по цял ден.

— Той е убиец. Това не е ли важно?

— Не е издирван за убийство. Лорета Ричи е умряла от сърдечен удар. В този момент го търсим само за разпит.

— Мисля, че е откраднал и един телешки бут от фризера на Дуги.

— Е, това вече покачва залозите. Няма начин да не го вкарат в списъка с приоритетните задачи.

— Не ти ли се струва странно, че е откраднал бут?

— Когато си бил ченге толкова дълго като мен, нищо вече не ти се струва странно.

Морели довърши кафето си, изплакна чашата и я сложи в миялната.

— Трябва да вървя. Тук ли оставаш?

— Не. Трябва да ме закараш до апартамента ми. Имам работа и трябва да се видя с няколко души.

А и имах нужда от чифт обувки.

Морели ме остави пред вратата на сградата. Влязох вътре боса и облечена в дрехите на Морели, като носех своите в ръка. Господин Моргенщерн беше във фойето.

— Сигурно си изкарала страхотна нощ — каза той. — Ще ти дам десет кинта, ако ми разкажеш подробностите.

— В никакъв случай. Прекалено млад сте за това.

— А какво ще кажеш за двайсетак? Само че ще трябва да почакаш до първи, когато ще си взема пенсията.

След десет минути бях облечена и излизах навън. Исках да пипна Мелвин Бейлър, преди да отиде на работа. В чест на харлито се издокарах в ботуши, джинси, тениска и кожено яке. Избръмчах от паркинга и хванах Мелвин тъкмо когато се опитваше да отключи колата си. Ключалката беше ръждясала и ключът не искаше да се завърти. Не можех да разбера защо въобще си правеше труда да заключва колата. Никой не би си и помислил да я открадне. Мелвин

беше облечен в костюм и вратовръзка и, с изключение на тъмните кръгове под очите си, изглеждаше значително по-добре.

— Неприятно ми е, че те притеснявам — извиних му се, — но трябва да се явиш в съда, за да ти определят нова дата.

— Ами работата ми? Трябва да отида на работа.

Мелвин Бейлър е много приятен смотаняк. Пълна загадка беше как бе събрал смелост да се изпикае на сватбената торта.

— Ще позакъснееш. Ще звънна на Вини и ще го накарам да ни посрещне пред съда. Цялата работа няма да отнеме много време.

— Не мога да си отворя вратата.

— Е, имаш късмет. Ще се повозиш на новия ми мотор.

— Мразя тази кола — каза Мелвин.

После отстъпи назад и скрита вратата ѝ, от която падна голямо парче ръждясал метал. Той сграбчи страничното огледало, изскубна го и го хвърли на земята.

— Шибана кола! — извика Мелвин и ритна огледалото яростно.

— Добър шут — похвалих го, — но трябва да тръгваме.

— Не съм свършил — отвърна ми Мелвин и се помъчи да отключи багажника, но и там не успя. — Мамка му! — изрева той.

Изкатери се върху багажника и започна да подскача. После се качи на покрива и продължи да скача.

— Мелвин, май губиш самообладание.

— Мразя тоя живот! Мразя колата! Мразя тоя костюм!

Той скочи от колата и отново се опита да отвори багажника. Този път успя. Зарови из него и извади бейзболна бухалка.

— Аха! — извика Мелвин. Олеле, майчице!

Той изкрещя отново и фрасна колата с бухалката. Удряше неуморно и се потеше. Строши страничния прозорец и навсякъде се разлетяха стъкла. Отстъпи назад и погледна ръката си. От широката рана струеше кръв.

По дяволите! Смъкнах се от мотора и настаних Мелвин на бордюра. Всички домакини от съседните къщи бяха излезли на улицата и наблюдаваха шоуто.

— Имам нужда от кърпа — извиках.

После се обадох на Валери и я помолих да докара буика до къщата на Мелвин.

Валери пристигна след няколко минути. Ръката на Мелвин вече бе увита в кърпа, но панталонът и обувките му бяха опръскани с кръв. Валери излезе от колата, огледа Мелвин и се просна на моравата на семейство Селиг. Оставих я да си лежи там и закарах Мелвин до спешното отделение. Настаних го там и потеглих обратно. Нямах време да седя и да чакам да го шият. Освен ако не припаднеше от загуба на кръв, вероятно щеше да чака лекарите с часове.

Валери стоеше на тротоара и гледаше объркано.

— Не знаех какво да направя — каза тя. — Не мога да карам мотор.

— Няма проблеми — успокоих я. — Връщам ти буика.

— Какво стана с Мелвин?

— Внезапно побесня. Няма страшно, ще се оправи.

Следващата задача в списъка ми бе посещение в офиса. Мислех, че съм се облякла подходящо за деня, но Лула ме накара да изглеждам като смотана аматьорка. Тя носеше ботуши от магазина на „Харли Дейвидсън“, кожен панталон, кожен елек, а от колана ѝ висеше верига с ключове. На стола ѝ бе закачено кожено яке с ресни и емблема на „Харли“ на гърба.

— В случай че трябва да излезем с мотора — обясни ми тя. Опасни, издокарани в кожа, черни рокерки предизвикват хаос по пътищата и километрични задръствания.

— Седни, за да ти разкажа за Дечуч — предложи ми Кони.

Погледнах Лула.

— Ти знаеш ли за Дечуч?

Лула се ухили широко.

— Да. Кони ми разказа, когато дойдох тази сутрин. И е права. По-добре седни.

— Само хора от семейството знаят това — каза Кони. — Цялата история се държи в тайна, затова ще трябва да си мълчиш.

— За кое семейство говорим?

— СЕМЕЙСТВОТО.

— Ясно. Загрях.

— Слушай сега.

Лула вече се хилеше невъздържано.

— Съжалявам — оправда се тя. — Това направо ме съсипва. Почакай само да чуеш. Направо ще паднеш от стола.

— Еди Дечуч уредил сделката с контрабандните цигари — започна Кони. — Решил, че е дребна операция и може да свърши всичко сам. Затова наел камион и отишъл до Ричмънд, за да вземе цигарите. Докато бил там, Луи Ди получил инфаркт. Както знаеш, Луи Ди е от Джърси. Живял тук цял живот, но преди няколко години се преместил в Ричмънд, за да ръководи някакъв дребен бизнес. И така, когато Луи Ди гушнал босилека, Еди Дечуч грабнал телефона и незабавно уведомил семейството в Джърси. Първият, на когото се обадил, разбира се, бил Антъни Тъмбс.

Кони замълча за момент, наведе се напред и сниши глас.

— Знаеш за кого говоря, нали?

Кимнах. Антъни Тъмбс контролираше Трентън. Е, това е съмнителна чест, тъй като Трентън определено не е световното средище на мафията. Истинското му име е Антъни Тъмбели, но всички го наричаха Антъни Тъмбс. Тъмбели не е типично италианско име. Предполагах, че е било измислено на остров Елис, също както името на дядо ми Плумери било превърнато в Плъм от преуморен имиграционен служител.

Кони продължи:

— Антъни Тъмбс никога не е обичал много Луи Ди, но имали някаква далечна роднинска връзка. Антъни знаел, че семейният гроб е в Трентън. Затова постъпил правилно като глава на семейството и наредил на Дечуч да придружи Луи Ди до Джърси за погребението му. Само че Антъни Тъмбс, който не е прочут като най-красноречивия оратор в света, казал на Еди Дечуч, който пък е глух като пън: „Донеси ми лекето.“ Това е абсолютно точен цитат. Антъни Тъмбс казал на Дечуч: „Донеси ми лекето.“ Дечуч знаел, че Луи Ди и Тъмбс не са влюбени един в друг и решил, че става дума за вендата. Сторило му се, че думите на Антъни Тъмбс са: „Донеси ми сърцето.“

Ченето ми увисна надолу.

— Какво?

Кони се захили доволно, а по бузите на Лула потекоха сълзи от смях.

— Тази част страхотно ми харесва — каза Лула. — Направо съм влюбена в нея.

— Кълна се в Господ — прекръсти се Кони. — Дечуч си помислил, че Антъни Тъмбс иска сърцето на Луи Ди. И така Чучи се

промъкнал в погребалното бюро посред нощ и свършил чудесна работа със срязването на Луи Ди и ваденето на сърцето му. Но му се наложило да счупи едно-две ребра, за да успее. Погребалният агент казал... — Кони замълча за минута, за да се овладее, — казал, че никога не бил виждал толкова професионална работа.

Лула и Кони се хилеха толкова силно, че трябваше да се облегат на бюрото, за да не се строполят на пода.

Аз притиснах устата си ръка. Не знаех дали да се присъединя към смеха, или да действам по мой си начин и да повърна.

Кони издуха носа си и избърса сълзите си с чиста кърпичка.

— Така... Дечуч сложил сърцето в хладилна чанта заедно с малко лед и потеглил към Трентън с цигарите и сърцето. Занесъл гордо хладилната чанта на Антъни Тъмбс и му казал, че сърцето на Луи Ди е вътре. Антъни, разбира се, побеснял и наредил на Дечуч да върне шибаното сърце обратно в Ричмънд и да го предаде на погребалния агент, който да го прибере в гърдите на Луи. И всички са заклети да мълчат, защото това не само е страхотна излагация, но и е опасна проява на неуважение между два клона на семейството, които не се разбират много добре дори в най-хубавите моменти. На всичкото отгоре съпругата на Луи Ди, която е изключително религиозна жена, побесняла задето осквернили трупа на Луи. София Дистефано, която се смята за пазител на безсмъртната душа на Луи, е решила категорично, че той трябва да бъде погребан цял. Дала ултиматум на Дечуч и му казала да си избере: или връща сърцето на Луи в тялото му, или се превръща в хамбургер.

— В хамбургер?

— Едно от деловите начинания на Луи била фабрика за преработка на месо.

Потръпнах неволно.

— И тук вече всичко става адски объркано, тъй като Дечуч някак си успял да загуби сърцето.

Всичко звучеше толкова странно, че не бях сигурна дали Кони ми казва истината, или двете с Лула са измислили историята, за да се пошегуват.

— Загубил сърцето — повторих. — Как е могъл да изгуби сърцето?

Кони вдигна ръце, сякаш и тя самата не можеше да повярва.

— Научих всичко от леля Фло, а тя не знаеше повече подробности.

— Нищо чудно, че Дечуч е в депресия.

— Абсолютно вярно — кимна Лула.

— И каква е ролята на Лорета Ричи в тази история?

Кони отново вдигна безпомощно ръце.

— Нямам представа.

— Ами Откаченяка и Дуги?

— И това не знам — отговори Кони.

— Значи Дечуч търси сърцето на Луи Ди.

Кони се усмихваше весело. Очевидно това ѝ харесваше.

— По всичко личи, че е така.

Замислих се за момент.

— По някое време Дечуч се усъмнява, че сърцето е у Дуги. После пък решава, че е у Откаченяка.

— Да — съгласи се Лула. — А сега смята, че е у теб.

Пред очите ми затанцуваха черни точки, а в главата ми забиха камбани.

— Леле! — извика Лула. — Не изглеждаш много добре.

Наведох глава към коленете си и се опитах да си поема дълбоко дъх.

— Той вярва, че сърцето на Луи Ди е у мен! — изхленчих. — Мисли, че се разхождам наоколо с него. Господи, какъв човек трябва да си, за да се мотаеш със сърцето на мъртвец? Смятах, че говорим за дрога. Очаквах да ми се наложи да разменя малко кокаин срещу Откаченяка. А как мога да осъществя размяна с липсващото сърце?

— Струва ми се, че няма за какво да се тревожиш — утеши ме Лула. — Очевидно Откаченяка и Дуги не са пленници на Дечуч.

Разказах на Кони и Лула за лимузината и Откаченяка.

— И това ако не е страхотно — възкликна Лула. — Някаква дърта бабичка отвлича Откаченяка. Може да е била съпругата на Луи Ди, която се е опитвала да си върне сърцето.

— Моли се да не е съпругата на Луи Ди — каза Кони. — Сравнена с нея бабата на Морели изглежда абсолютно нормална. Чух една доста интересна история за тази дама. Решила, че една от съседките ѝ я обидила, и на следващия ден жената била намерена мъртва и с отрязан език.

— Накарала е Луи да убие жената?

— Не — отговори Кони. — Луи не си бил у дома по това време. Бил в командировка.

— Боже Господи!

— Но както и да е, вероятно не става дума за София, тъй като чух, че откак Луи умрял тя не излизала от дома си, където палела свеци, молела се и проклинала Дечуч.

Кони се замисли за момент и добави:

— Знаеш ли кой друг може да е отвлякъл Откачения? Сестрата на Луи Ди, Естел Колучи.

Не беше трудно да отвлечеш Откачения. Трябваше само да му предложиш малко трева и той доволно щеше да те последва накрай света.

— Май няма да е лошо да поговорим с Естел Колучи — отбелязах.

— Готова съм за подвизи — подчерта Лула.

Бени и Естел Колучи живеят в добре поддържана самостоятелна къща в Бърг. Всъщност почти всяка къща в Бърг е добре поддържана. Това е задължително, за да оцелееш. Вкусовете може да се различават, но прозорците ти на всяка цена трябва да блестят от чистота.

Паркирах мотора пред дома на Колучи, отидох до вратата и почуках. Никакъв отговор. Лула нагази в храстите под предния прозорец и надникна вътре.

— Не виждам никого — съобщи ми тя. — Няма светлина. Телевизорът не работи.

Решихме да проверим в клуба. Бени го нямаше. Подкарах към „Хамилтън“ и мярнах колата на Бени, паркирана пред „Сандвичи Тип-топ“. Двете с Лула присвихме очи и надникнахме вътре. Бени и Зиги бяха там и закусваха.

„Тип-топ“ е тясно кафене, където сервират домашно приготвена храна на разумни цени. Линолеумът в зелено и черно е напукан, лампите са замъглени от налепената по тях мръсотия, канапенцата от изкуствена кожа са закърпени с широки лепенки. Майки Сприц бил готвач в армията по време на войната в Корея. Отворил кафенето, когато се уволнил преди тридесет години, и оттогава не беше променил абсолютно нищо. Нито настилката на пода, нито съдраните

канапета, нито менюто. Майки и жена му са единствените готвачи, а един дебил на име Пуки Потър разчиства масите и мие чиниите.

Бени и Зиги ядяха съсредоточено, когато ние с Лула се приближихме към тях.

— Господи! — изстена Бени, като вдигна поглед от яйцата си и се вторачи в издокараната в кожа Лула. — Къде намираш тези хора?

— Минахме през дома ти — отговорих. — Нямахше никой.

— Да. Вероятно защото аз съм тук.

— Ами жена ти? Естел също не си беше у дома.

— Имахме смъртен случай в семейството — отговори Бени. — Естел е във от града за няколко дни.

— Предполагам, че говориш за Луи Ди — казах. — И за бъркотията.

Това прикова вниманието на Бени и Зиги.

— И ти ли знаеш за бъркотията? — попита Бени.

— Знам за сърцето.

— Боже Господи! — възкликна Бени. — Мислех, че блъфираш.

— Къде е Откаченяка?

— Казах ти вече, нямам представа къде е, но жена ми ме подлуди заради сърцето. Непрекъснато ми повтаря, че трябва да ѝ го доставя. Не чувам нищо друго, освен заповеди да намеря сърцето. А аз все пак съм човешко същество, нали? Не мога да търпя повече това.

— Бени не е на себе си — обясни Зиги. — Има сериозни проблеми. Трябва да му дадеш сърцето, за да може да се успокои. Всеки почтен човек би постъпил така.

— Само си помисли за бедния Луи Ди, който лежи там без сърце — обади се и Бени. — Това не е хубаво. Човек трябва да си има сърце, когато го заровят в земята.

— Кога Естел тръгна за Ричмънд?

— В понеделник.

— Това е денят, в който Откаченяка изчезна — казах.

Бени се наведе напред.

— Какво намекваш?

— Естел е отвлякла Откаченяка.

Бени и Зиги се спогледаха. Очевидно не бяха обмислили тази възможност.

— Естел не прави такива неща — възрази Бени.

— Как потегли за Ричмънд? Лимузина ли нае?

— Не. Тя шофира. Тръгна за Ричмънд, за да посети жената на Луи Ди, София, а после възнамеряваше да отиде в Норфолк. Едната ни дъщеря е там.

— Имаш ли снимка на Естел в себе си?

Бени извади портфейла си и ми показа снимката на Естел. Беше приятна жена с кръгло лице и къса сива коса.

— Е, сърцето е у мен, а вие трябва да откриете кой държи Откаченяка — казах на Бени.

После двете с Лула си тръгнахме.

— Мамка му! — възхити ми се Лула, когато се качихме на мотора. — Беше страхотна вътре. Направо ме накара да си помисля, че знаеш какво правиш. За малко да повярвам, че сърцето наистина е у теб.

Върнахме се в офиса. Мобифонът ми зазвъня тъкмо когато влизахме.

— С теб ли е баба ти? — поинтересува се мама. — Рано сутринта отиде в сладкарницата и не се е прибираща оттогава.

— Не съм я виждала.

— Баща ти отиде да я търси, но не можа да я намери. Звънях и на приятелките й. Няма я от часове.

— От колко часа?

— Не знам. Два-три. Това не е присъщо за нея. Винаги се прибира след сладкарницата.

— Добре — казах. — Ще отида да я потърся. Обади ми се, ако се появи междуременно.

Затворих и телефонът ми звънна в същия миг. Беше Еди Дечуч.

— Сърцето още ли е у теб? — попита той.

— Да.

— Добре, имам нещо за размяна.

Стомахът ми се сви от лоши предчувствия.

— Откаченяка ли?

— Пробвай отново.

Чу се шумолене, а после гласът на баба.

— Каква е тази история със сърцето? — попита тя.

— Доста е сложна. Ти добре ли си?

— Артритът ме мъчи малко.

— Не. Имам предвид дали Дечуч се държи добре с теб.

Чух гласа на Дечуч, който даваше инструкции на баба.

— Кажй й, че си отвлечена — подсказа Еди. — Кажй й, че ще ти пръсна главата, ако не получи сърцето.

— Няма да й кажа подобно нещо — отвърна баба. — Представяш ли си как би прозвучало? И не си въобразявай нищо. Фактът, че съм отвлечена, не означава, че съм лесна. Няма да направя нищо с теб, ако не вземеш предпазни мерки. Няма да рискувам да пипна някоя от онези болести.

Дечуч взе отново слушалката.

— Ето предложението ми. Вземй си мобифона и сърцето на Луи Ди и иди в магазин „Квакерският мост“. Ще ти звънна в седем. Ако се появи само едно ченге, баба ти е мъртва.

[1] Верига магазини за луксозно бельо. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 11

— Какво беше всичко това? — попита Лула.

— Дечуч е хванал баба Мазур. Иска да я размени за сърцето. От мен се очаква да занеса сърцето в магазин „Квакерският мост“, а в седем той ще ми звънне с допълнителни инструкции. Предупреди ме, че ако види ченгета, ще очисти баба.

— Похитителите винаги заплашват — напомни ми Лула. — Това е първото правило в ръководството за похитители.

— Какво ще правиш? — попита Кони. — Имаш ли представа у кого е сърцето?

— Я чакай малко — прекъсна я Лула. — Името на Луи Ди не е гравирано на сърцето му. Защо просто не вземем друго сърце? Как Еди Дечуч би могъл да разбере, че не е сърцето на Луи Ди? Обзалагам се, че можем да му дадем кравешко сърце и той няма да се усети. Ще отидем при някой месар и ще му кажем, че се нуждаем от кравешко сърце. Само дето не бива да ходим при месаря в Бърг, защото рискуваме историята да се разчуе. Знам няколко подходящи места на улица „Старк“. А можем да опитаме и в „Най-ниските цени“. Те имат чудесен месарски щанд. Изненадана съм, че Дечуч не се е сетил за това. Имам предвид, никой не е виждал сърцето на Луи Ди, освен самия Еди, а той е кървав. Вероятно е гепил телешкия бут от фризера на Дуги, защото го е объркал със сърцето.

— Лула е права — обади се Кони. — Това може да свърши работа.

Вдигнах глава.

— Звучи ми ужасно зловещо — казах.

— Да — ухили се Лула. — Точно това му е хубавото.

Тя погледна часовника на стената и добави:

— Време е за обяд. Хайде да хапнем по един хамбургер, а после ще отидем да купим сърце.

Използвах телефона на Кони, за да звънна на майка ми.

— Не се тревожи за баба — успокоих я. — Знам къде е и ще я взема по-късно довечера.

После затворих преди майка ми да успее да ми зададе някакъв въпрос.

След като обядвахме, двете с Лула отидохме в „Най-ниските цени“.

— Имаме нужда от сърце — каза Лула на месаря. — И трябва да е в добро състояние.

— Съжалявам — отвърна той. — Нямаме сърца. Мога да ви предложа друга карантия. Имаме чудесен телешки дроб.

— Не, трябва да е сърце — настоя Лула. — Знаете ли откъде можем да купим сърце?

— Доколкото знам, всички сърца отиват във фабриката за кучешка храна в Арканзас.

— Нямаме време да ходим до Арканзас — тъжно изхленчи Лула. — Е, благодаря ви все пак.

Преди да излезем, се отбихме в отдела за къмпинг екипировка и купихме малка хладилна чанта в бяло и червено.

— Идеално — усмихна се Лула. — Сега се нуждаем само от сърцето.

— Мислиш ли, че ще имаме повече късмет на улица „Старк“?

— Познавам няколко месари там. Продават стока, за която дори не би искала да знаеш. А ако нямат сърце, ще отидат да намерят. И няма да задават никакви въпроси.

Някои части на улица „Старк“ внушаваха, че Босна е истински оазис на мира. Лула бе работила тук, когато се занимавала с проституция. Беше дълга улица с мизерни къщи, скапани магазини и депресирани хора.

Нужен ни беше половин час, за да стигнем дотам. Бръмчахме из центъра на града и се кефехме на направените по поръчка ауспуси и вниманието, което харлито привличаше.

Беше слънчев априлски ден, но улица „Старк“ изглеждаше мрачна и унила. Страници от вестник се търкаляха по тротоара и се лепяха на циментовите стъпала на безрадостни къщи. Гангстерски лозунги бяха изписани със спрей по фасадите. От време на време се виждаше изгоряла и изкормена сграда с покрити с дъски прозорци.

Между къщите се гушеха мизерни магазинчета и заведения. Бар „Анди“, „Електроуреди Стен“, „Пазар за месо на Омар“.

— Това е мястото — каза Лула. — „Пазар за месо на Омар“. Ако използват сърцата за кучешка храна, Омар сигурно ги продава за супа. Трябва само да внимаваме да не би сърцето още да бие, когато го купим.

— Безопасно ли е да оставим мотора до бордюра?

— Не, разбира се. Паркирай го на тротоара до витрината, за да можем да го наглеждаме.

Зад щанда стоеше едър черен тип. Косата му беше късо подстригана и прошарена. Бялата му престилка бе оплескана с кръв. Имаше дебела златна верига на врата и диамантена обича. Мъжът се ухили широко, когато ни видя.

— Лула! Изглеждаш страхотно. Не съм те виждал откак спря да работиш на улицата. Харесвам кожения ти тоалет.

— Това е Омар — представи го Лула. — Богат е като Бил Гейтс. Не се отказва от месарницата, защото обича да си пъха ръката в задниците на пилетата.

Омар отметна глава и се изсмя. Звукът напомняше на ръмженето на харлитото.

— Какво мога да направя за вас? — попита Омар.

— Имам нужда от сърце.

Омар дори не мигна. Предполагам, че имаше голямо търсене на сърца.

— Разбира се — отговори той. — Какъв вид искаш? Какво ще го правиш? Супа? Или ще го пържиш?

— Дали имаш човешки сърца?

— Не и днес. Те са специална поръчка.

— Кое сърце прилича най-много на човешкото?

— Свинското. Почти няма разлика.

— Добре — кимна Лула. — Ще взема едно свинско.

Омар отиде до последния щанд и зарови ръка в карангията. Избра едно сърце и го сложи на кантара.

— Какво ще кажеш за това?

Аз и Лула се вторачихме в сърцето.

— Не знам много за сърцата — каза Лула на Омар. — Но ти сигурно можеш да ни помогнеш. Търсим сърце, подходящо за сто и

двайсет килограмово прасе, което току-що е получило инфаркт.

— На колко години е било прасето?

— В края на шестдесетте. Или пък малко над седемдесет.

— Доста старо прасе — отбеляза Омар, после се върна до щанда и избра друго сърце. — Това стои в хладилника от доста време. Не знам дали прасето е имало инфаркт, но сърцето не изглежда много добре.

Той го натисна с пръст и продължи:

— Не че му липсват някакви части или нещо подобно, но изглежда, сякаш е видяло доста. Нали разбирате какво имам предвид?

— Колко струва? — попита Лула.

— Имате късмет. Това сърце е от разпродажбата. Ще ви го дам на половин цена.

Лула и аз се спогледахме.

— Добре, ще го вземем — потвърдих.

Омар хвърли поглед към хладилната чанта в ръката на Лула.

— Искате ли да ви увия Прасчо, или го предпочитате проснат върху леда?

На път към офиса спрях пред светофара и някакъв тип на предишния модел харли закова до мен.

— Жесток мотор — възхити се той. — Какво имаш в хладилната чанта?

— Свинско сърце — отговори Лула.

После светна зелено и потеглихме.

След пет минути стояхме в офиса и показвахме сърцето на Кони.

— Леле, изглежда съвсем истинско — отбеляза Кони.

Двете с Лула повдигнахме вежди.

— Не че съм виждала истинско — бързо каза Кони.

— Ще свърши чудесна работа — усмихна се Лула. — Трябва само да го разменим за баба.

Стомахът ми се сви от страх. Разтреса ме нерви. Не исках нещо лошо да се случи на баба ми.

Двете с Валери водехме вечни битки, когато бяхме деца. Аз винаги имах налудничави идеи, а Валери ме топеше на майка ми. „Стефани е горе на гаража и се опитва да лети — викаше тя, като се втурваше в кухнята. — Стефани е в задния двор и се опитва да пишка права като момче.“ След като разправията с майка ми утихнаше и

никой не ме гледаше, шамаросвах Валери здраво. Пляс! После се сбивахме, а накрая майка ми отново ми крещеше. Тогава бягах от къщи.

Винаги се скривах в дома на баба Мазур. Тя никога не ме съдеше. Сега знам защо. Дълбоко в себе си тя е по-смахната дори от мен.

Баба Мазур ме приемаше, без да каже нито една укорителна дума. Правеше квадрат от четири кухненски стола във всекидневната и опъваше чаршаф върху тях. Даваше ми възглавница и нещо за четене и ме изпращаше в палатката. След няколко минути пъхваше под чаршафа чиния с бисквити или сандвичи.

По някое време следобед, преди дядо ми да се прибере от работа, мама идваше да ме вземе и всичко се оправяше.

А сега баба беше със смахнатия Еди Дечуч. И в седем щях да я разменя за свинско сърце.

— Ууух! — изсумтях тъжно.

Лула и Кони се вторачиха в мен.

— Мисля на глас — обясних им. — Може би трябва да се обадя на Джо или Рейнджъра за подкрепление.

— Джо е ченге — напомни ми Лула. — А Дечуч изрично нареди да няма полиция.

— Дечуч няма да разбере, че Джо е там.

— Мислиш ли, че Морели ще одобри плана ти?

Това беше проблемът. Щеше да ми се наложи да разкажа на Джо, че искам да разменя баба за свинско сърце. Друго беше да разкажеш нещо подобно, след като всичко е завършило благополучно, но в момента звучеше като налудничавия ми опит да полетя от гаража.

— Може пък той да измисли по-добър план — казах.

— Дечуч иска само едно нещо — отвърна Лула. — И то е в хладилната чанта.

— В хладилната чанта има свинско сърце!

— Е, да, но няма голяма разлика.

Вероятно щеше да е по-разумно да звънна на Рейнджъра. Той се вписваше чудесно сред останалите откачалки в случая... като Лула, баба и мен.

Звъннах на мобифона му, но никой не ми отговори. Опитах пейджъра му и той ми се обади след по-малко от минута.

— Има нов проблем в историята с Дечуч — съобщих на Рейнджъра. — Хванал е баба.

— Ангелска двойка — захили се Рейнджъра.

— Говоря сериозно! Излъгах го, че разполагам с онова, което търси. А тъй като Откаченяка не е при него, той отвлече баба, за да има нещо за замяната. Трябва да се срещнем в седем часа.

— И какво възнамеряваш да дадеш на Дечуч?

— Свинско сърце.

— Звучи справедливо — засмя се Рейнджъра.

— Дълга история.

— И какво мога да направя за теб?

— Имам нужда от подкрепление, в случай че нещо се обърка.

После му изложих плана си.

— Накарай Вини да ти сложи микрофон — предложи Рейнджъра. — По-късно следобед ще мина през офиса, за да взема приемащото устройство. Включи микрофона в шест и половина.

— Цената същата ли е?

— Това е подарък.

След като се снабдих с микрофон, двете с Лула решихме да потеглим към магазина. Тя се нуждаеше от обувки, а аз исках да мисля за нещо друго, а не да се тревожа за баба.

„Кваркерският мост“ е двуетажен универсален магазин близо до шосе 1, между Трентън и Принстън. Вътре са представени всички типични фирми плюс два големи магазина, които ограждат „Мейсис“ от двете страни. Паркирах мотора близо до „Мейсис“, тъй като там имаше разпродажба на обувки.

— Глей к'во става — сръга ме Лула, когато влязохме в магазина. — Ние сме единствените с хладилна чанта в ръцете.

Истината е, че бях стиснала хладилната чанта в смъртоносна хватка и я притисках към гърдите си. Лула беше издокарана в рокерския си тоалет. Аз бях в ботуши и джинси, две насинени очи и хладилна чанта в ръка. Хората ни поглеждаха втрещено и се блъскаха във витрините и манекените.

Първото правило на ловците на престъпници гласи: Бъди незабележим.

Телефонът ми звънна и аз едва не изпуснах хладилната чанта.

Беше Рейнджъра.

— Какво, по дяволите, правите? Привличате толкова много внимание, че един от охраната ви следи. Вероятно мисли, че носите бомба в хладилната чанта.

— Малко съм изнервена.

— Айде бе! — захили се той и затвори.

— Слушай — предложих на Лула. — Хайде да отидем да хапнем по една пица и да си починем, докато стане време за размяната.

— Това звучи добре — кимна Лула. — Бездруго не харесах нито един чифт обувки.

В шест и половина изсипах разтопения лед от хладилната чанта и помолих хлапето на щанда за пица да ми даде пресен лед. Той ми подаде чаша с лед.

— Всъщност имам нужда от лед за чантата — обясних му. — Нуждая се от повече от една чаша.

Той огледа хладилната чанта.

— Мисля, че нямам право да ви дам толкова много лед.

— Ако не ни дадеш лед, сърцето ни ще пострада — каза Лула. — Трябва да го държим на студено.

Хлапето отново огледа чантата.

— Сърцето ви?

Лула отвори капака и му показа сърцето.

— Боже господи! — възкликна хлапето. — Вземете колкото си искате лед.

Напълнихме чантата до половина. Сърцето изглеждаше чудесно и свежо върху леглото от лед. Влязох в дамската тоалетна и включих микрофона.

— Проба — казах. — Чуваш ли ме? След секунда телефонът ми звънна.

— Чувам те — каза Рейнджъра. — Чувам и жената в съседния кенеф.

Зарязах Лула в пицарията и отидох в средата на магазина, точно срещу входа на „Мейсис“. Седнах на една пейка с чантата в скута и мобифона в джоба, за да имам лесен достъп до него.

Точно в седем телефонът звънна.

— Готова ли си за инструкциите? — попита Еди Дечуч.

— Готова съм.

— Карай до първата отбивка на юг по шосе едно...

В този момент един от пазачите ме потупа по рамото.

— Извинете, госпожо — каза той. — Ще ви помоля да ми покажете съдържанието на хладилната чанта.

— Кой е това? — поинтересува се Дечуч. — Кой е при теб?

— Никой — отговорих бързо. — Продължавай с инструкциите.

— Ще ви помоля да се отдръпнете от хладилната чанта — нареди ми пазачът. — Веднага!

С крайчеца на окото си видях, че към нас се приближава още един пазач.

— Слушай — казах на Дечуч. — Имам малък проблем. Можеш ли да ми звънеш след десетина минути?

— Това не ми харесва — отговори Дечуч. — Отказвам се от размяната. Край.

— Не! Почакай!

Той затвори. Мамка му!

— Какво ви става, бе? — обърнах се към пазача. — Не виждате ли, че говоря по телефона? Какво е толкова важно, че не може да почака две секунди? На нищо ли не ви учат в училището за ченгета под наем?

Пазачът извади пистолета си.

— Отдръпнете се от чантата.

Знаех, че Рейнджъра ме наблюдава отнякъде и вероятно умира от смях.

Оставих чантата на пейката и се отдръгнах настрана.

— Сега протегнете дясната си ръка и отворете капака, за да мога да надникна вътре — нареди пазачът.

Изпълних заповедта.

Пазачът се наведе напред и погледна в чантата.

— Какво, по дяволите, е това?

— Сърце. Има ли някакъв проблем? Незаконно ли е човек да си носи сърце в магазина?

Двамата пазачи си размениха озадачени погледи. Очевидно в ръководството за ченгета под наем нямаше инструкции за подобен проблем.

— Съжалявам, че ви притесних — извини ми се пазачът. — Хладилната чанта изглеждаше подозрителна.

— Кретен — изругах лаконично.

После затворих капака, взех хладилната чанта и се втурнах към Лула.

— А така! — възкликна Лула. — Защо хладилната чанта е още у теб? Трябваше да си я разменила за баба Мазур.

— Работата се прецака.

Рейнджъра чакаше до мотора ми.

— Ако някога ме отвлекат и поискат откуп, моля те, откажи работата — каза ми той, като бръкна под ризата ми и изключи микрофона. — Не се тревожи. Еди ще се обади отново. Как би могъл да се откаже от едно свинско сърце? — попита той присмехулно, а после надникна в хладилната чанта и се ухили. — Ама това наистина е свинско сърце.

— Би трябвало да е сърцето на Луи Ди — обясних на Рейнджъра. — Дечуч го взел по погрешка. После някак си успял да го загуби, докато пътувал обратно към Ричмънд.

— А вие възнамерявате да го залъжете със свинско сърце — засмя се Рейнджъра.

— Нямахме достатъчно време — оправда се Лула. — Опитвахме се да се снабдим с човешко, но те били специална поръчка.

— Жесток мотор — каза Рейнджъра. — Отива ти.

После се качи в колата си и изчезна.

Лула започна да си вее с ръка.

— Невероятно горещо гадже е този тип.

Обадих се на мама, когато се прибрах в апартамента си.

— Не се тревожи за баба — казах й. — Ще прекара нощта у един приятел.

— А защо тя не ми се обади?

— Предполагам е решила, че след като го е споделила с мен, е напълно достатъчно.

— Странна работа. Значи с приятел, а?

— Да.

Чух трясък от счупена чиния, после мама затвори.

Сложих хладилната чанта на кухненския плот. Надникнах вътре и не останах доволна от това, което видях. Ледът се топеше и сърцето не изглеждаше много добре. Можех да направя само едно. Да замразя проклетото нещо.

Взех сърцето внимателно и го сложих в плик за сандвичи. Задавих се няколко пъти, но не повърнах и бях много горда от себе си. После сложих сърцето във фризера.

Джо беше оставил две съобщения на телефонния ми секретар. И двете ми нареждаха да му се обадя спешно.

Определено нямах желание да направя това. Джо щеше да ми зададе въпроси, на които не исках да отговарям. Особено след като размяната със свинското сърце се бе объркала. Досаден глас в главата ми непрестанно нашепваше: „Ако ченгетата провеждаха акцията, всичко щеше да мине добре.“

Ами баба? Тя все още бе с Еди Дечуч. Със смахнатия, депресиран Еди Дечуч.

Мамка му! Звъннах на Джо.

— Имам нужда от помощта ти — съобщих му. — Но не бива да си ченге.

— Би ли ми обяснила по-подробно?

— Ще ти доверя нещо, но трябва да ми обещаеш, че ще си остане между нас и няма да се превърне в официална полицейска задача.

— Не мога да направя такова нещо.

— Трябва!

— Какво има?

— Еди Дечуч отвлече баба.

— Не се обиждай, но Еди ще е голям късметлия, ако оцелее.

— Искат ми се да ми правиш компания. Можеш ли да прекараш нощта тук?

Джо и Боб пристигнаха след половин час. Боб обиколи апартамента, подуши креслата, провери кофата за боклук и задраска по вратата на хладилника.

— Боб е на диета — обясни ми Морели. — Днес го водих при ветеринаря за ваксината и докторът каза, че е прекалено дебел.

Джо включи телевизора и намери мач, после се обърна към мен.

— Искаш ли да ми разкажеш историята?

Избухнах в сълзи.

— Той отвлече баба, а аз оплесках всичко. Страх ме е. Не съм се чувала с него. Ами ако е убил баба?

Ревях и не можех да спра. Хлипах тъпо, носът ми потече, а лицето ми се поду и стана на петна. Морели ме прегърна нежно.

— Как оплеска нещата?

— Сърцето беше в хладилната чанта, но пазачът ме спря и тогава Дечуч се отказа от размяната.

— Сърцето?

Посочих към кухнята.

— Във фризера е.

Морели ме пусна и влезе в кухнята. Чух го да отваря вратата на фризера. След секунда той каза:

— Права си. Тук наистина има сърце. После вратата на фризера се затвори.

— Това е свинско сърце — обясних.

— Е, така съм по-спокоен.

Разказах му цялата история.

Проблемът с Морели е, че трудно можеш да му разчетеш мислите. Беше хитро хлапе и див тийнейджър. Предполагам, че поведението му се определяше и от очакванията на хората. Мъжете от семейство Морели се славят с репутацията на диви и непредвидими. Но като навърши двадесетте, Джо се промени и си изгради свой собствен характер. И сега е трудно да се определи къде свършва старият Морели и къде започва новият.

Подозирах, че според новия Морели хързулването на свинското сърце на Еди Дечуч бе напълно откачена идея. Освен това подозирах, че това ще го подплаши и ще го накара да се усъмни дали не е тръгнал да се жени за Луси Рикардо от „Аз обичам Луси“^[1].

— Много умно си се сетила да опиташ със свинско сърце — каза Морели.

Едва не паднах от канапето.

— Ако се беше обадила на мен вместо на Рейнджъра, щях да обезопася района.

— Страхувах се — отговорих му. — Не исках да направя нещо, което да стресне Дечуч.

И двамата подскочихме, когато телефонът звънна.

— Ще ти дам още един шанс — съобщи ми Дечуч. — Но ако прецакаш и него, баба ти е мъртва.

— Тя добре ли е?

— Да. И ме подлудява.

— Искам да говоря с нея.

— Ще говориш с нея, когато доставиш сърцето. Ето новия план. Занеси сърцето и мобифона си в малкото ресторантче на улица „Хамилтън“.

— В „Сребърният долар“?

— Да. Ще ти звънна утре вечер в седем.

— Защо не направим размяната по-рано?

— Повярвай ми, бих искал, но не може. Сърцето в добра форма ли е?

— Сложих го върху лед.

— Колко лед?

— Замразено е.

— И аз мислех, че ще направиш така. Просто внимавай да не му откъснеш някое парче. Аз го извадих много предпазливо. Не искам да оплескаш нещата.

Еди затвори. Стомахът ми се сви.

— Пфу!

Морели ме прегърна.

— Не се тревожи за баба си. Тя е като онзи буик от 1953 г. Опасно неунищожима. Може би дори безсмъртна.

Поклатих глава.

— Тя е само една старица.

— Бих се чувствал по-добре, ако можех да повярвам в това — отвърна Морели. — Но според мен сме изправени пред поколение жени и коли, които оборват логиката и науката.

— Мислиш за собствената си баба.

— Никога не съм го признавал, но понякога се тревожа, че баба наистина може да урочаса някого. И това страхотно ме плаши.

Избухнах в смях. Не можах да се въздържа. Морели винаги се отнасяше небрежно към заплахите и предсказанията на баба си.

Навялякох си анцуга с номер 35 над тениската и двамата с Морели изгледахме мача. После разходихме Боб и си легнахме.

Прас! Драс, драc. Прас.

Двамата с Джо се спогледахме. Боб тършуваше из кухнята, събаряше чинии от плота и търсеше остатъци от ядене.

— Гладен е — изпъшка Морели. — Май трябва да го заключим при нас в спалнята, за да не изяде някой стол.

Той стана от леглото и се върна с Боб. Заключи вратата и си легна. Боб скочи при нас на леглото. Завъртя се в кръг няколко пъти, подуши юргана, завъртя се отново и ни погледна объркано.

— Много е сладък — казах на Джо. — По някакъв странен праисторически начин.

Най-после Боб се напъха между мен и Морели. Положи огромната си кучешка глава на възглавницата на Джо, въздъхна доволно и мигновено заспа.

— Трябва да си купиш по-голямо легло — посъветва ме Морели.

Да, а освен това не трябваше да се тревожа и за противозачатъчни тази вечер.

Морели се надигна от леглото в ранна утрин. Отворих си едното око.

— Какво правиш? Едва започна да просветлява.

— Не мога да спя. Боб ми пречи. Освен това обещах на ветеринаря, че Боб ще започне да спортува, затова отиваме да тичаме.

— Чудесно.

— Ти също — дръпна се Джо.

— В никакъв случай.

— Ти ме насади с проклетото куче. Вдигай си задника и идвай с нас.

— В никакъв случай!

Морели ме хвана за глезена и ме извлече от леглото.

— Не ме карай да ставам груб — предупреди ме той. Заставахме до леглото и се вторачихме в Боб. Все още лежеше с глава на възглавницата, но изглеждаше разтревожен. Боб не беше ранобудна птица. Нито пък спортен тип.

— Ставай — нареди му Морели.

Боб затвори очи и се престори на заспал. Джо се опита да го дръпне от леглото, но Боб заръмжа гърлено.

— Мамка му! — изруга Морели. — Как успяваш да се справиш с него? Как го караш да се изака на моравата на Джойс в ранна утрин?

— Откъде знаеш за това?

— Гордън Скайър живее срещу Джойс. А аз играя тенис и скуош с него.

— Подкупвам го с храна.

Морели отиде в кухнята и се върна с плик с моркови.

— Виж какво намерих — каза той. — В хладилника ти имаше здравословна храна. Впечатлен съм.

Не исках да охлаждам ентузиазма му, но морковите всъщност бяха за Рекс. Аз самата мога да харесам морков само ако е в солена торта с огромно количество топено сирене.

Морели протегна морков към Боб, а кучето го изгледа презрително, сякаш искаше да му каже, че сигурно се шегува.

Започнах да изпитвам съжаление към Джо.

— Добре, хайде да се облечем и да отидем в кухнята — предложих. — Там ще затракаме с чиниите и Боб ще се предаде.

След пет минути бяхме напълно облечени, а каишката на Боб бе закопчана около врата му.

— Почакай — казах на Джо. — Не можем да излезем и да оставим сърцето само. Непрестанно разни хора влизат в апартамента ми.

— Какви хора?

— Например Бени и Зиги.

— Нямам право да влизат в къщата ти. Незаконно е. Това е влизане с взлом.

— Не е кой знае какво — отговорих. — Първите един-два пъти бях доста изненадана, но постепенно свикнах.

Взех сърцето от фризера и добавих:

— Ще го оставя при господин Моргенщерн. Той става рано.

— Фризерът ми е повреден — казах на господин Моргенщерн. — Не искам това да се размрази. Мога ли да го оставя при вас до вечерта?

— Разбира се — отговори той. — Прилича на сърце.

— Изпробвам нова диета. Веднъж седмично трябва да се ядат сърца.

— Гледай ти! Може би и аз трябва да опитам. Напоследък не съм в идеална форма.

Морели ме чакаше на паркинга. Тичаше на място, а Боб имаше доволен и весел вид.

— Празен ли е вече? — попитах.

— Да, погрижих се за всичко.

Морели и Боб се понесоха бързо напред, а аз се повлякох след тях. Мога да измина пет километра с десетсантиметрови токове и мога да скапя Морели от обиколки по магазините, но не тичам. Е, освен ако не търча за някоя разпродажба на чанти.

Малко по малко изоставах все повече. Когато Морели и Боб свиха зад ъгъла и ги изгубих от поглед, минах напъряко през дворовете и излязох пред сладкарницата на Фераро. Купих си бадемов сладкиш и тръгнах лениво към къщи, като си хапвах доволно. Бях стигнала почти до паркинга, когато видях Морели и Боб. Веднага се затичах и задишах тежко.

— Къде бяхте, момчета? — попитах. — Изгубих ви.

Морели отвратено поклати глава.

— Не те е срам. Имаш пудра захар по фланелката.

— Сигурно е паднала от небето.

— Жалка история — промърмори Морели.

Минахме покрай Бени и Зиги във фоайето, когато се върнахме.

— Явно сте ходили да тичате — каза Зиги. — Много е полезно.

Повече хора би трябвало да го правят.

Морели сложи ръка на гърдите на Зиги, за да го задържи.

— Какво правите тук?

— Дойдохме да се видим с госпожица Плъм, но нея я нямаше.

— Е, сега е пред вас. Не искате ли да си поговорите с нея?

— Разбира се — отговори Зиги, после се обърна към мен и попита: — Хареса ли ти конфитюрът?

— Да, чудесен е. Благодаря.

— Не сте влизали в апартамента ѝ, нали? — попита Морели.

— Не бихме направили подобно нещо — отвърна Бени. — Прекалено много я уважаваме. Нали, Зиги?

— Да, точно така — потвърди Зиги. — Но бих могъл да го направя, ако исках. Още ме бива.

— Говори ли с жена си? — попитах Бени. — Още ли е в Ричмънд?

— Говорих с нея снощи. В Норфолк е. Каза, че нещата са такива, каквито може да се очаква. Сигурен съм, че разбираш защо всички замесени в тази история са притеснени.

— Истинска трагедия. Няма ли други новини от Ричмънд?

— За съжаление не.

Бени и Зиги се понесоха към асансьора, а ние с Морели последвахме Боб в кухнята.

— Влизали са тук, нали? — попита Джо.

— Да. Търсили са сърцето. Жената на Бени е превърнала живота му в ад и ще го тормози, докато сърцето бъде намерено.

Морели измери чаша храна за Боб. Псето я погълна на екс и затърси още.

— Съжалявам, приятел — каза Джо. — Така се получава, когато станеш дебел.

Глътнах си корема навътре и се почувствах виновна заради бадемовия сладкиш. В сравнение с Морели бях истинска крава. Джо имаше плосък и мускулест корем. Дори можеше да прави коремни преси. Много. И аз правех коремни преси... във въображението си. Но в истинския живот коремните преси не се различаваха силно от заниманията ми с тичане.

[1] Комедиен сериал. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 12

Еди Дечуч бе скрил баба някъде. Вероятно не в Бърг, тъй като щях да съм чула нещо досега. Но може би някъде из Трентън. И двата телефонни разговора бяха местни.

Джо ми обеща да не попълва протокол, но знаех, че ще поработи по случая. Щеше да задава въпроси и да накара ченгетата да издирват по-усърдно Дечуч. Кони, Вини и Лула също проверяваха информаторите си. Но не очаквах да се получи нещо. Еди Дечуч действаше самостоятелно. Можеше да посещава отец Кароли от време на време или да отиде на някоя погребение, но бе сам. Бях убедена, че никой не знаеше бърлогата му. С изключение на Мери Маги Мейсън може би.

По някаква причина Еди се опита да ѝ отиде на гости преди два дни.

Взех Лула от офиса и се понесохме към дома на Мери Маги. Беше сравнително рано сутринта и движението не бе натоварено. По небето се бяха струпали облаци. По-късно през деня се очакваше дъжд. Но на никого в Джърси не му пукаше. Беше четвъртък. Нека си вали. Ние в Джърси се интересуваме само от времето през уикенда.

Харлито заръмжа в подземния гараж. Вибрациите му отекваха в циментовия под и таван. Не видяхме белия кадилак, но сребърното порше бе на обичайното си място. Паркирах харлито близо до него.

Двете с Лула се спогледахме. Не ни се искаше да се качим горе.

— Изпитвам неудобство от разговора с Мери Маги — признах си. — Битката в калта не беше особено славен момент за мен.

— Тя беше виновна. Тя започна всичко.

— Можех да се справя по-добре, но бях изненадана.

— Да — кимна Лула. — Това си личеше от начина, по който викаше за помощ. Надявам се обаче, че тя няма да ме съди за наранен гръбнак или нещо подобно.

Заставахме пред вратата на Мери Маги и притихнахме. Поех си дълбоко дъх и звъннах. Мери Маги отвори след секунда. Веднага щом

ни видя, тя се опита да затръшне вратата. Правило номер две на ловците на престъпници: ако видиш отворена врата, бързо си пъхни крака вътре.

— Сега пък какво? — попита Мери Маги, като се опита да разкара крака ми от пътя си.

— Искам да поговоря с теб.

— Вече говорихме.

— Трябва отново да поговорим. Еди Дечуч отвлече баба ми.

Мери Маги спря да се бори с крака ми и се вторачи в мен.

— Сериозно ли говориш?

— Разполагам с нещо, което той иска. А сега той държи човек, когото аз искам.

— Не знам какво да кажа. Съжалявам.

— Надявах се да ми помогнеш да намеря баба си.

Мери Маги отвори вратата и ние с Лула влязохме в апартамента ѝ. Не мислех, че ще намеря баба, скрита в някой гардероб, но все пак трябваше да погледна. Апартаментът беше хубав, но не особено голям. Съединени всекидневна, трапезария и кухня. Една спалня. Голяма и малка баня. Мястото беше обзаведено с вкус с класически мебели. Меки цветове. Сиво и бежово. Разбира се, навсякъде имаше книги.

— Честна дума, не знам къде е Еди — каза Мери Маги. — Помоли ме да му дам назаем колата си. И преди го е правил. А когато собственикът на клуба те помоли да му дадеш нещо, най-разумно е да изпълниш молбата му. Пък и той е приятен старец. След като говорих с теб първия път, отидох при племенника му и му казах, че си искам колата обратно. Еди ми я караше, когато приятелката ти му устрои засада в гаража. Оттогава не съм го чувала.

Лошото беше, че ѝ повярвах. А добрата новина бе, че Роналд Дечуч поддържаше връзка с чичо си.

— Съжалявам за обувката ти — обърна се Мери Маги към Лула.
— Търсихме я, но не успяхме да я намерим.

— Аха — изсумтя Лула.

Двете с нея не проговорихме, докато не стигнахме до гаража.

— Какво мислиш? — попита ме тя накрая.

— Мисля, че трябва да посетим Роналд Дечуч.

Запалих двигателя, Лула се метна на мотора и отпрашихме с гръм към „Асовете на асфалта“.

— Късметлийки сме, че имаме сваятна работа — рече Лула, когато спрях пред офиса на Роналд Дечуч. — А можехме да работим на някое такова място, да миришем катран по цял ден и вечно разни черни буци да са залепени за подметките ни.

Слязох от мотора и си свалих каската. Силна миризма на горещ асфалт тегнеше във въздуха, а почернелите валяци зад заключената ограда трептяха в маранята от изпаренията. Не се виждаха никакви работници, но очевидно оборудването току-що се бе върнало отнякъде.

— Ще се държим професионално, но нахакано — инструктирах Лула.

— Имаш предвид, че няма да търпим простотиите на оня смачкан пихтиест задник Роналд Дечуч.

— Пак си гледала кеч — казах на Лула.

— Записах си мача на видео, държа редовно да си гледам Скалата.

Лула и аз събрахме смелост и нахлухме вътре, без да чукаме. Нямахме да се оставим да ни стреснат банда малоумни картоиграчи. Щяхме да получим отговори. Щяхме да получим и уважение.

Профучахме през тесния коридор и отново, без да почукаме влязохме във вътрешния кабинет. Отзовахме се лице в лице с Роналд Дечуч, който си играеше на „Скрий салама“ със секретарката си. Всъщност не беше лице в лице, тъй като Роналд бе с гръб към нас. И още по-точно — големият му, космат задник бе щръкнал срещу нас, тъй като Роналд опъваше горката женица на задна прашка. Панталонът му беше свлечен около глезените, а жената бе приведена над масата за карти.

За миг настъпи неловко мълчание, после Лула се изкикоти гръмогласно.

— Няма да е зле да отидеш да ти направят коламаска на задника — посъветва Лула Дечуч. — Това е един адски грозен задник!

— Господи — изстена Роналд, като бързо обу панталона си. — Човек не може да се позабавлява дори в собствения си кабинет.

Жената скочи, оправи си полата и се опита да си натъпче циците обратно в сутиена. После забърза навън с бикините си в ръка и безумно засрамен вид. Надявах се, че ще получи добра компенсация за това.

— Сега пък какво? — попита Дечуч. — Имате ли нещо наум или дойдохте само за да изгледате шоуто?

— Чичо ти отвлече баба ми.

— Какво?

— Вчера. Сега иска да я размени за сърцето.

Роналд се ококори изненадано.

— И ти ли знаеш за сърцето?

Лула и аз се спогледахме.

— Ами сърцето е у мен — отговорих.

— Исусе Христе! Откъде, по дяволите, се сдоби със сърцето?

— Това е без значение — отвърна Лула.

— Точно така — подкрепих я. — Важното е да уредим въпроса. Първо, искам баба да се прибере у дома. А после искам Откаченяка и Дуги.

— Може да успея да уредя нещо за баба ти — каза Дечуч. — Не знам къде се крие чичо Еди, но говоря с него от време на време. Той си има мобифон. Но с другите двама е различно. Не знам нищичко за тях. И според мен, никой друг не знае нищо за тях.

— Еди трябва да ми се обади довечера в седем. Не искам нещо да се обърка. Ще му дам сърцето и искам да прибера баба. Ако ѝ се случи нещо лошо или Еди не я размени за сърцето довечера, играта ще загубее.

— Разбирам.

Двете с Лула излязохме от кабинета. Затворихме вратата зад себе си, метнахме се на харлито и отпрашихме. След две пресечки се наложи да спра, защото се смеехме с такава сила, че се уплаших да не паднем от мотора.

— Беше жестоко — изкиска се Лула. — Ако искаш някой мъж да ти обърне внимание, просто трябва да го пипнеш със смъкнати гащи.

— Никога преди не съм виждала на живо някой да се чука — споделих с Лула, като продължих да се хия. — Дори не съм поглеждала в огледало.

— Не е разумно да се гледаш в огледало — рече Лула. — Мъжете обичат огледалата. Гледат се как вършат работата и виждат в себе си Рекс Необуздания жребец. А жените се поглеждат и си напомнят, че трябва да подновят мъченията във фитнеса.

Опитвах се да се овладеея, когато майка ми звънна.

— Става нещо странно — каза тя. — Къде е баба ти? Защо още не се е прибрала у дома?

— Ще се прибере довечера.

— Същото ми каза и снощи. Кой е този мъж, при когото е отишла? Това никак не ми харесва. Какво ще кажат хората?

— Не се тревожи. Баба е много дискретна. Просто трябваше да го направи.

Не знаех какво друго да кажа, затова започнах да издавам странни звуци, с които имитирах прашцене по линията.

— Олеле! — извиках. — Линията се разпада. Трябва да вървя.

Лула гледаше над рамото ми.

— Виждам ясно долната част на улицата — съобщи ми тя. — Току-що от фирмата за асфалтиране излезе голяма черна кола. А от предната врата излязоха трима мъже. Мога да се закълна, че сочат към нас.

Обърнах се, за да видя какво става. От това разстояние бе невъзможно да видиш подробностите, но един от мъжете май наистина сочеше насам. Те се качиха в колата и тръгнаха към нас.

— Може би Роналд е забравил да ни каже нещо — допусна Лула.

Налегнаха ме неприятни предчувствия.

— Можеше да ни се обади.

— Май не трябваше да му казваш, че сърцето е у нас. Мамка му!

Лула и аз скочихме на мотора, но колата бе само на една пресечка от нас и се приближаваше бързо.

— Дръж се! — изкрещях.

Изстреляхме се напред. Ускорих и завих зад ъгъла внимателно. Не беше разумно да рискувам да повредя мотора.

— Ей — извика Лула в ухото ми. — По петите ни са. Периферното ми зрение улови черната кола, която се приближаваше отстрани. Намирахме се на двупосочна улица и до „Броуд“ оставаха само две пресечки. Проклетите странични улички бяха празни, но по „Броуд“ имаше сериозно движение по това време на деня. Ако успееш да стигна дотам, щях да изчезна от преследвачите. Колата ме задмина, после застана напреки на улицата и блокира пътя ми. Вратите на линкълна се отвориха и четиримата мъже изскочиха навън. Заковах на място. Усетих ръката на Лула на рамото си и с крайчеца на окото си мярнах глока ѝ. Всички застинахме.

Накрая един от мъжете пристъпи напред.

— Рони каза да ви дам визитната му картичка. В случай че решите да се свържете с него. Там е написан и номерът на мобифона му.

— Благодаря — отвърнах и взех картичката. — Много умно от страна на Рони, че се е сетил за това.

— Да, Рони е умен тип.

После мъжете се натовариха в колата и си тръгнаха. Лула спусна предпазителя на пистолета.

— Струва ми се, че изцапах гащите — призна си тя.

Рейнджъра беше в офиса, когато се върнахме.

— В седем часа довечера — съобщих му. — В „Сребърният долар“. Морели знае, но обеща да не провежда полицейска акция.

Рейнджъра ме наблюдаваше внимателно.

— Имаш ли нужда и от мен?

— Помощта ти няма да ми навреди.

Той се надигна.

— Носи микрофона. Включи го в шест и половина.

— Ами аз? — попита Лула. — Поканена ли съм на купона?

— Идваш с мен — отговорих й. — Някой трябва да носи хладилната чанта.

„Сребърният долар“ се намира в квартал Хамилтън, съвсем близо до Бърг и още по-близо до апартамента ми. Работи двадесет и четири часа в денонощието и има меню, което можеш да четеш дванадесет часа. Можеш да получиш закуска по всяко време и чудесен мазен сандвич със сирене в два сутринта. Заведението е заобиколено от всичката онази грозота, която прави Джърси толкова прекрасен. Бакалници, клонове на банки, складове, видеомагазини и ателиета за химическо чистене. И докъдето вижда окото — неоновы надписи и светофари.

Двете с Лула влязохме там в шест и половина. Замразеното сърце хлопаше из хладилната чанта, а микрофонът, залепен под карираната ми фланелена риза, ме дразнеше. Настанихме се в едно сепаре, поръчахме хамбургери и пържени картофи и се загледахме през прозореца в потока коли, които преминаваха покрай нас.

Изпробвах микрофона и получих потвърждение от Рейнджъра, че ме чува. Беше някъде наблизко и наблюдаваше ресторанта.

Абсолютно невидим. Джо също бе някъде там. Вероятно поддържаха връзка. И преди ги бях виждала да работят заедно. Има правила, които мъже като Джо и Рейнджъра използват, за да определят ролите си. Правила, които никога не съм разбирала. Правила, които позволяваха на двама страхотни мъже да водят мирно съвместно съществуване за всеобщо добро.

Заведението беше пълно с клиентите от втората смяна. Първа смяна бяха старците, които идваха тук заради ранния специалитет. Към седем тълпата започваше да оредява. Това не беше Манхатън, където е модерно хората да вечерят в осем или девет часа. В Трентън всички се трудеха усърдно и повечето хора заспиваха към десет.

Мобифонът ми звънна точно в седем. Сърцето ми подскочи леко, когато чух гласа на Еди Дечуч.

— У теб ли е сърцето?

— Да. Точно до мен в хладилната чанта. Как е баба? Искам да говоря с нея.

Чу се тихо мърморене и баба се обади.

— Привет — извика тя.

— Добре ли си?

— Жестоко!

Гласът ѝ звучеше прекалено щастливо.

— Пила ли си?

— Двамата с Еди ударихме по няколко коктейла преди вечеря, но не се тревожи, трезва съм като краставица.

Лула седеше срещу мен, хилеше се и клатеше глава. Подозирах, че и Рейнджъра прави същото. Еди взе слушалката от баба.

— Готова ли си за инструкциите?

— Да.

— Знаеш ли как да стигнеш до „Нотингъм“?

— Да.

— Добре. Тръгни по „Нотингъм“ към улица „Мълбери“ и завий по „Чери“.

— Чакай малко. Племенникът ти Роналд живее на „Чери“.

— Да. Ще занесеш сърцето на Роналд. Той ще се погрижи да го достави в Ричмънд.

По дяволите! Щях да си получа баба, но нямаше да мога да пипна Еди Дечуч. Надявах се Рейнджъра или Джо да го заловят, когато

направим размяната.

— Ами баба? — попитах.

— Веднага щом Роналд ми се обади, ще пусна баба ти.

Пъхнах мобифона в джоба на якето си и обясних плана на Лула и Рейнджъра.

— Доста хитър е за един смотан старец — отбеляза Лула. — Планът не е лош.

Вече бях платила храната, затова оставих бакшиш на масата и Лула и аз излязохме от ресторанта. Черното и зеленото около очите ми бе изсветляло до жълто, а жълтото бе скрито зад тъмни очила. Лула не беше издокарана в кожения си тоалет. Носеше джинси, ботуши и тениска с няколко крави върху нея, които рекламираха сладолед „Бен и Джери“. Бяхме просто две обикновени жени, излезли да хапнат по един хамбургер. Дори хладилната чанта изглеждаше невинно. Никой нямаше причина да подозира, че вътре се крие сърце, което ще бъде разменено срещу баба ми.

Ами всички тези хора, които се тъпчеха с пържени картофи и зелева салата и си поръчваха оризов пудинг за десерт? Какви бяха техните тайни? Кой можеше да каже дали не са шпиони или бандити, или крадци на бижута? Огледах се наоколо. Кой въобще можеше да каже, че са хора?

Не стигнах много бързо до улица „Чери“. Тревожех се за баба и се притеснявах, че ще дам на Роналд свинско сърце. Затова карах много внимателно. Ако разбиех харлито, нямаше да улесня работата си по спасяването на баба. Все пак беше приятна вечер да караш мотор. Нямаше дъжд и мухи. Усецах зад себе си Лула, която стискаше хладилната чанта.

Лампата на терасата на Роналд светеше. Предположих, че ме очакваше. Надявах се във фризера му да има място за карантията. Оставих Лула на мотора с глока в ръка и отнесох чантата до вратата. Звъннах и зачаках.

Роналд отвори и ме огледа внимателно, после се вторачи в Лула.

— Вие двете да не би и да спите заедно? — попита той.

— Не — отговорих. — Аз спя с Джо Морели.

Роналд очевидно се разочарова. Морели беше ченге от нравствения отдел, а Роналд определено е от нарушителите на нравствения кодекс.

— Преди да ти предам сърцето, искам да се обадиш на Еди и баба да бъде освободена — казах.

— Разбира се. Влизай.

— Ще остана тук. Искам да чуя гласа на баба и да се убедя, че е добре.

Роналд сви рамене.

— Добре. Дай да видя сърцето.

Свалих капака и той надникна в хладилната чанта.

— Господи! — възкликна Роналд. — Замръзнало е.

И аз погледнах в чантата. Видях бледа буца червеникав лед, опакован в найлон.

— Да — кимнах. — Започваше да добива странен вид. Не можеш да запазиш едно сърце свежо завинаги. Затова го замразих.

— Но го видя, когато не беше замразено, нали? Добре ли изглеждаше?

— Не съм голям специалист в това отношение.

Роналд изчезна и се върна с мобифон в ръка.

— Ето — каза той и ми подаде телефона. — Можеш да говориш с баба си.

— Аз съм в „Квакерският мост“ с Еди — събщи ми баба. — Харесах си едно сако в „Мейсис“, но ще трябва да изчакам да си получа пенсията.

После чух гласа на Еди.

— Ще оставя баба ти в пицарията. Можеш да си я прибереш, когато си поискаш.

Повторих думите му, за да ги чуе и Рейнджъра.

— Добре, искам да съм сигурна. Ще оставиш баба в пицарията в „Квакерският мост“.

— Да — потвърди Еди. — Ти какво? Да не носиш микрофон?

— Кой? Аз?

Върнах телефона на Роналд и му подадох хладилната чанта.

— Ако съм на твое място, ще сложа сърцето във фризера засега, а после ще го опаковам в сух лед за пътуването до Ричмънд.

Той кимна.

— Ще те послушам. Не бих искал да дам на Луи Ди сърце пълно с червеи.

— Ще те попитам нещо от чисто любопитство — казах. — Твоя ли беше идеята да донеса сърцето тук?

— Ти каза, че не трябва да позволявам нещо да се обърка.

Върнах се до мотора, извадих мобифона и набрах номера на Рейнджъра.

— На път съм — съобщи ми той. — На около десет минути от „Квакерският мост“. Ще ти звънна, когато прибера баба ти.

Кимнах и затворих. Не можех да говоря. Има случаи, когато животът е прекалено сложен.

Лула живее в малък апартамент в една част на гетото, която е доста приятна, доколкото може да е приятно гетото. Поех по авеню „Брънзуик“, пресякох железопътната линия и намерих махалата на Лула. Улиците бяха тесни, а къщите — малки. Вероятно навремето са били строени за имигранти, вкарани в страната, за да работят в заводите за стомана и порцелан. Лула живееше в средата на улицата, на втория етаж в една от тези къщи.

Телефонът ми звънна тъкмо когато изгасих двигателя.

— Баба ти е при мен, маце — съобщи ми Рейнджъра. — Ще я заведа у вашите. Искаш ли пица?

— С пеперони и допълнително сирене.

— Това допълнително сирене ще те убие — укори ме Рейнджъра и затвори.

Лула се смъкна от мотора и ме погледна.

— Добре ли си?

— Да. Чудесно.

Тя пристъпи напред и ме прегърна.

— Ти си добър човек.

Усмихнах ѝ се, примигнах и си избърсах носа в ръкава. Лула също беше добър човек.

— Олеле — възкликна тя. — Да не би да плачеш?

— Не. Една мушица ми влезе в окото преди малко.

Нужни ми бяха около десет минути, за да стигна до къщата на нашите. Паркирах малко по-надолу и загасих фаровете. По никакъв начин нямаше да вляза в къщата преди баба. Майка ми вероятно бе откачила напълно. По-добре да ѝ обясня, че баба е била отвлечена, след като и тя щеше да се появи в цялото си величие.

Седнах на бордюра и използвах свободното си време, за да звънна на Морели.

— Баба е в безопасност — съобщих му. — С Рейнджъра е. Той я взел от магазина и ще я доведе у дома.

— Чух. Бях зад теб, когато отиде при Роналд. Останах там, докато Рейнджъра ме уведоми, че баба ти е с него. Сега съм на път за вкъщи.

Джо ме покани да прекарам нощта в дома му, но отказах. Имах доста работа. Бях успяла да си върна баба, но Откаченяка и Дуги все още бяха някъде в неизвестност.

След малко в края на улицата проблеснаха фарове и лъскавият черен мерцедес на Рейнджъра спря пред къщата на родителите ми. Рейнджъра помогна на баба да излезе от колата и ми се усмихна.

— Баба ти изяде цялата пица. Предполагам, че апетитът на човек се увеличава, когато го държат за заложник.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Бих предпочел да умра.

— Трябва да поговорим. Няма да се бавя вътре. Ще ме изчакаш ли?

Приковахме очи един в друг и замълчахме. Облизах устни наум. Да! Щеше да ме почака. Обърнах се, за да тръгна към къщата, но той ме дръпна. Ръцете му се плъзнаха под ризата ми. Дъхът ми спря.

— Микрофонът — обясни ми Рейнджъра, като махна лепенката.

Пръстите му погалиха нежно кожата ми и се плъзнаха по онази част от гърдите ми, която не бе покрита от сутиена.

Баба вече бе влязла вкъщи, когато я настигнах.

— Господи, нямам търпение да отида във фризьорския салон утре и да разкажа на всички тази история.

Баща ми вдигна очи от вестника си, а майка ми потръпна неволно.

— Какво ново? — обърна се баба към баща ми. — Не съм виждала вестник от два дни. Изпуснала ли съм нещо?

Майка ми присви очи.

— Къде беше?

— Проклетата да съм, ако знам — отговори баба. — Имах торба на главата, когато влизах и излизах.

— Баба беше отвлечена — обясних на майка ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Имах нещо, което Еди Дечуч искаше, затова той отвлече баба и ми я предложи за размяна.

— Слава Богу — въздъхна с облекчение майка ми. — Мислех, че се е нанесла при някой мъж.

Баща ми се върна към вестника си. Още един обикновен ден в живота на семейство Плъм.

— Научи ли нещо от Чучи? — попитах баба. — Имаш ли представа къде може да са Откаченяка и Дуги?

— Еди не знае нищо за тях. И той би искал да ги намери. Твърди, че Дуги е започнал цялата работа. Дуги бил откраднал сърцето му. Но така и не разбрах каква е тази история със сърцето.

— И нямаш никаква представа къде те държа Еди?

— Сложи торба върху главата ми, когато влизахме и излизахме. Отначало не осъзнавах, че съм отвличена. Мислех си, че става дума за сексуална играчка. Знаем само, че обикаляхме доста, а после влязохме в гараж. Чух вратата на гаража да се отваря и затваря. После отидохме в долната част на къща. Стори ми се, че гаражът води към мазе, но пък мазето беше ремонтирано и обзаведено. Имаше всекидневна с телевизор, две спални и малка кухня. И още една стая с котела за отоплението, пералнята и сушилнята. Не виждах навън, защото имаше капаци на прозорците от външната страна — каза баба и се прозя. — Е, аз си лягам. Скапана съм, а утре ме чака велик ден. Ще разкажа страхотна история за отвличането. А и много хора ще искат да я чуят.

— Само не разказвай нищо за сърцето — помолих я. — Това е тайна.

— Няма проблеми. Бездруго не знам нищо съществено по въпроса.

— Ще подадеш ли оплакване срещу Еди? Баба ме изгледа изненадано.

— Срещу Чучи? Не, по дяволите! Какво ще си помислят хората?

Рейнджъра стоеше облеган на колата и ме чакаше. Беше облечен в черно. Елегантен черен панталон, скъпи черни обувки, черна тениска, черно кашмирено сако. Знаех, че сакото не е предназначено да го пази от студа, а да скрива пистолета му. Не че имаше някакво значение. Сакото беше много елегантно.

— Роналд ще занесе сърцето в Ричмънд вероятно още утре — казах на Рейнджъра. — Тревожа се да не открият прекалено бързо, че това не е сърцето на Луи Ди.

— Е, и?

— Страхувам се, че може да ни съобщят недоволството си, като направят нещо ужасно на Откаченяка или Дуги.

— И?

— Мисля, че Откаченяка и Дуги са в Ричмънд. Според мен съпругата и сестрата на Луи Ди действат в комбина. Убедена съм, че Откаченяка и Дуги са при тях.

— И би искала да ги спасиш.

— Да.

Рейнджъра се усмихна.

— Може и да е забавно.

Рейнджъра има странно чувство за хумор.

— Научих адреса на Луи Ди от Кони. Смята се, че жена му се е заключила в къщата след смъртта му. Естел Колучи, сестрата на Луи Ди, също е там. Потеглила за Ричмънд в същия ден, когато Откаченяка изчезна. Мисля, че жените са успели да отвлекат Откаченяка и са го завели в Ричмънд. Обзалагам се, че и Дуги е там. Вероятно на Естел и София им е писнало от безрезултатните действия на Бени и Зиги и са решили да вземат нещата в свои ръце.

За съжаление теорията ми звучеше съвсем объркано по-нататък. Една от причините за това бе, че Естел Колучи не отговаряше на описанието на жената със страшните очи. Всъщност не отговаряше дори на описанието на жената в лимузината.

— Искаш ли първо да се отбиеш у дома и да си вземеш нещо? — попита ме Рейнджъра. — Или предпочиташ веднага да тръгнем?

Погледнах мотора. Трябваше да го скътам някъде. Не беше разумно да споделям с майка ми, че заминавам за Ричмънд с Рейнджъра. А нямах желание да оставям харлито на паркинга пред апартамента си. Старците, които живеят в блока, са склонни да прегазват предмети, по-малки от кадилак. А Господ знае, че не исках да оставя мотора при Морели. Той щеше да настоява да дойде в Ричмънд. Беше не по-малко компетентен за подобна операция от Рейнджъра. Всъщност вероятно Морели бе още по-добър, защото не

беше толкова смахнат. Но пък това не беше полицейска операция. Беше си операция на ловци на престъпници.

— Трябва да измисля нещо за мотора — казах на Рейнджъра. — Не искам да го оставя тук.

— Не се тревожи. Ще накарам Танк да се грижи за него, докато се върнем.

— Ще има нужда от ключовете.

Рейнджъра ме погледна, сякаш бях пълен идиот.

— Да бе! — плеснах се по челото. — Какви ги дрънкам?

Танк не се нуждаеше от ключ. Той беше един от разбойниците на Рейнджъра, а те имаха по-сръчни пръсти и от Зиги.

Напуснахме Бърг и потеглихме на юг. След няколко минути заваля, отначало леко, после все по-силно. Мерцедесът свистеше тихо по пътя. Нощта ни обгърна нежно. Само лампичките по таблото разсейваха тъмнината.

Всички удобства на майчина утроба, съчетани с технологията на пилотска кабина в реактивен самолет. Рейнджъра натисна копчето на уредбата и колата се изпълни с класическа музика. Симфония. Не беше „Годсмак“, но все пак музиката беше приятна.

По мои изчисления пътуването щеше да ни отнеме около пет часа. Рейнджъра не беше от хората, с които можеш да водиш безсмислени разговори. Държеше мислите и живота си за себе си. Затова се облегнах назад и затворих очи.

— Ако се измориш и искаш да те сменя, само ми кажи.

Отпуснах се удобно и се замислих за Рейнджъра. Когато се запознахме, беше мускулест и нахакан тип от улицата. Говореше с маниера и ходеше с походката, типична за испанската част на гетото, облечен в анцуг и черно яке. А сега внезапно бе издокаран в кашмир, слушаше класическа музика и се изразяваше като възпитаник на Харвард.

— Случайно да имаш брат близък? — попитах.

— Не — меко отговори той. — Съвсем самичък съм.

ГЛАВА 13

Събудих се, когато колата спря. Вече не валеше, но беше много тъмно. Погледнах дигиталния часовник на таблото. Почти три. Рейнджъра разглеждаше голямата къща в колониален стил на отсрещната страна на улицата.

— Това къщата на Луи Ди ли е? — попитах. Рейнджъра кимна.

Беше просторна сграда, издигната върху малък парцел. Къщите наоколо бяха подобни. Всичките бяха сравнително нови. Нямаше високи дървета, нито храсти. След двадесет години кварталът щеше да е чудесен. В момента обаче изглеждаше прекалено нов и гол. В дома на Луи Ди не светеше. До тротоара нямаше паркирани коли. В този квартал държаха колите си в гаражите или на частните алеи.

— Остани тук — нареди ми Рейнджъра. — Трябва да се поогледам наоколо.

Проследих с поглед как пресича улицата и изчезва в сенките. Открехнах прозореца и наострих уши, за да чуя нещо, но не успях. Рейнджъра е бил в специалните части в миналото и не беше загубил уменията си. Движи се като голяма смъртоносна котка. Аз, от друга страна, се движа като хипопотам. Предполагам, че точно заради това бях оставена в колата.

Рейнджъра се появи откъм задната част на къщата и се върна в мерцедеса. Седна зад волана и завъртя ключа.

— Здравата са се залостили вътре — съобщи ми той. — Алармата е включена, а завесите на прозорците са спуснати. Няма какво да се види. Ако знаех нещо повече за къщата и навиците на обитателите ѝ, щях да вляза и да се огледам. Но нямам желание да го правя сега, тъй като не знам колко души има вътре.

Той подкара надолу по улицата.

— На петнадесет минути сме от административния център. Компютърът ми каза, че там има универсален магазин, няколко заведения за бързо хранене и мотел. Накарах Танк да ни резервира стаи. Ще можеш да поспиш няколко часа и да се освежиш. Идеята ми е

да потропаме на вратата на госпожа Ди в девет часа и да се намъкнем в къщата.

— Идеята ми допада.

Танк ни беше запазил стаи в класически двуетажен мотел. Не бяха луксозни, но не бяха и гадни. И двете стаи бяха на втория етаж. Рейнджъра отвори вратата ми, светна стаята и огледа помещението набързо. Всичко изглеждаше наред. В тъмните ъгли не се криеха опасни лунатици.

— Ще мина да те взема в осем и половина — каза Рейнджъра. — Ще закусим, а после ще отидем да поздравим дамите.

— Ще бъда готова.

Той ме придърпа към себе си и ме целуна. Бавно и страстно. Ръцете му притискаха гърба ми. Сграбчих ризата му и се залепих за него. Усетих светкавичната реакция на тялото му.

Внезапно се видях издокарана в булчинската рокля.

— Мамка му! — изругах вбесено.

— Това не е обичайната реакция, когато целувам някоя жена — каза Рейнджъра.

— Добре, ето каква е истината. Наистина искам да спя с теб, но имам онази проклета булчинска рокля...

Устните на Рейнджъра се плъзнаха към ухото ми.

— Мога да те накарам да забравиш за роклята.

— Можеш. Но това ще създаде ужасни проблеми.

— Измъчва те морална дилема.

— Да.

Той ме целуна отново. Този път леко. Отстъпи назад и устата му се изкриви в нерадостна усмивка.

— Не искам да упражнявам натиск върху теб или моралната ти дилема, но се надявам да успееш да заловиш Дечуч сама, защото ако ти помогна, ще си прибера наградата.

След тези думи Рейнджъра си тръгна. Затвори вратата след себе си и го чух да влиза в собствената си стая малко по-надолу по коридора.

Мамка му!

Проснах се на леглото напълно облечена. Лампите светеха, а очите ми бяха широко отворени. Когато сърцето ми спря да бумти ожесточено и зърната на гърдите ми се отпуснаха, станах и си

напръсках лицето с вода. Навих часовника за осем. Ура, четири часа съм! Загасих лампата и се мушнах в леглото. Не можах да заспя. Прекалено много дрехи. Станах, съблякох се и останах по гащи. Легнах си, но пак не можах да заспя. Този път нямах достатъчно дрехи на себе си. Облякох си ризата, пъхнах се под завивката и незабавно се унесох.

В осем и половина, когато Рейнджъра почука на вратата ми, бях напълно готова. Бях си взела душ и бях направила всичко възможно да си оправя косата при липсата на гел. Нося адски много боклуци в чантата си, но кой би се сетил, че може да се нуждая от гел.

Рейнджъра закуси с кафе, плодове и ръжен геврек. Аз изядох едно кексче, шоколадов шейк и порция пържени картофи. А тъй като Рейнджъра черпеше, получих и подарък — малката кукличка от детското меню.

В Ричмънд бе доста по-топло от Джърси. Някои от дърветата и ранните азалии цъфтяха. Небето беше ясно и се мъчеше да придобие идеален син цвят. Чудесен ден за тормозене на възрастни дами.

Движението по главните улици бе доста натоварено, но когато влязохме в квартала на Луи Ди, се стопи напълно. Училищните автобуси бяха взели хлапетата, а възрастните обитатели бяха потеглили към курсовете си по йога, магазините, тенис клубовете или службите си. Кварталът имаше делови вид тази сутрин. С изключение на къщата на Луи Ди, която изглеждаше както в три през нощта. Тъмна и притихнала.

Рейнджъра звънна на Танк, който му съобщи, че Роналд излязъл от къщата си точно в осем с хладилната чанта в ръка. Танк го проследил на юг до Уайтхорс и се върнал обратно, когато се уверил, че Роналд е на път за Ричмънд.

— Е, какво мислиш за къщата? — попитах Рейнджъра.

— Мисля, че крие някаква тайна.

Излязохме от колата и отидохме до вратата. Рейнджъра звънна. След секунда вратата бе отворена от жена на около шестдесет години. Кестенявата ѝ коса беше подстригана късо и обрамчваше удължено, тясно лице, украсено с дебели черни вежди. Жената беше облечена в черно. Черна рокля върху дребната ѝ, жилава фигура, черна вълнена жилетка, черни обувки и чорапи. Не носеше грим и бижута, с

изключение на прост сребърен кръст. Очите ѝ бяха очертани с тъмни кръгове, сякаш не бе спала от доста време.

— Да? — попита тя безжизнено.

На тънките ѝ безцветни устни не се появи усмивка.

— Търся Естел Кол учи — казах.

— Естел не е тук.

— Съпругът ѝ ми каза, че ви гостува.

— Съпругът ѝ е сгрешил.

Рейнджъра пристъпи напред, но жената блокира пътя му.

— Вие ли сте госпожа Дистефано? — попита я той.

— Аз съм Кристина Галоне. София Дистефано е моя сестра.

— Трябва да поговорим с госпожа Дистефано.

— Тя не приема посетители.

Рейнджъра я избута навътре.

— Мисля, че за нас ще направи изключение.

— Не! — извика Кристина и задърпа Рейнджъра. — Тя не е добре. Трябва да си тръгнете!

От кухнята излезе друга жена. Беше по-възрастна от Кристина, но приликата се забелязваше от пръв поглед. Носеше същата черна рокля и обувки и семпъл сребърен кръст. Беше по-висока, а късата ѝ кестенява коса бе прошарена. Лицето ѝ бе по-жизнено от това на сестра ѝ, но очите ѝ бяха странно лишени от изражение. Поглъщаха светлината навътре и не издаваха нищо. Първото ми впечатление бе, че е под влияние на силни успокоителни. Второто ми предположение бе, че е луда. Бях почти сигурна, че гледам жената със страшните очи, която бе простреляла Откаченяка.

— Какво става? — попита тя.

— Госпожа Дистефано? — каза Рейнджъра.

— Да.

— Искаме да поговорим с вас за изчезването на двама млади мъже.

Сестрите се спогледаха, а космите по тила ми настръхнаха. Вляво от мен се намираше всекидневната. Беше тъмна и отблъскваща, обзаведена с полирани махагонови маси и кресла, тапицирани с тежък брокат. Завесите бяха спуснати и не позволяваха на слънчевата светлина да проникне в стаята. Вдясно от мен се виждаше малък

кабинет. Вратата беше отчасти отворена и разкриваше претрупано с боклуци бюро. И тук завесите бяха спуснати.

— Какво искате да знаете? — попита София.

— Имената им са Уолтър Дънфи и Дъглас Крупър. Искаме да знаем дали сте ги виждала.

— Не познавам нито един от двамата.

— Дъглас Крупър е нарушил съдебната си гаранция — обясни Рейнджъра. — Имаме причини да вярваме, че е в тази къща. Като агенти по залавяне на обвиняеми към гаранционното бюро на Винсът Плъм сме упълномощени да проведем обиск.

— Няма да направите подобно нещо. Ще си тръгнете веднага или ще повикам полицията.

— Ако ще се почувствате по-добре от присъствието на полицията, докато претърсваме къщата, моля, повикайте ги.

Сестрите отново си размениха безмълвни погледи. Кристина нервно заусуква полата си.

— Наглостта ви не ми харесва — тихо произнесе София. — Проявявате неуважение.

Олеле! И аз можех да се лиша от езика си като нещастната мъртва съседка на София.

Рейнджъра пристъпи настрана и отвори вратата на вградения гардероб. Ръката, с която държеше пистолета си, бе спокойно отпусната надолу.

— Престанете! — извика София. — Нямате право да претърсвате къщата. Знаете ли коя съм? Осъзнавате ли, че аз съм вдовицата на Дистефано?

Рейнджъра отвори следващата врата. Малка тоалетна.

— Заповядвам ви да спрете или ще си понесете последствията — заплаши София.

Рейнджъра отвори вратата на кабинета и запали лампата, като наблюдаваше двете жени внимателно.

Последвах го и обиколих всекидневната и трапезарията, като палех лампите. После влязох в кухнята. В коридорчето до нея имаше заключена врата. Килер или мазе. Нямах желание да проверя. Нямах пистолет. А дори и да имах, не бях много добра в употребата му.

Внезапно София се спусна към мен.

— ВЪн оттук! — изкрещя тя, като ме хвана за китката и ме дръпна силно. — Махни се от кухнята ми!

Освободих се от хватката ѝ. Със светкавично движение, което мога да определя само като змийско, София бръкна в едно чекмедже и извади пищов. Обърна се, прицели се и простреля Рейнджъра. После се завъртя към мен.

Без да мисля, действайки обладана от див страх, се хвърлих към нея и я проснах на пода. Пистолетът се плъзна настрани, а аз се метнах към него. Рейнджъра го стигна преди мен. Взе го спокойно и го прибра в джоба си.

Скочих на крака, без да знам какво да направя. Ръкавът на кашмиреното сако на Рейнджъра беше прогизнал от кръв.

— Да повикам ли помощ? — попитах. Той съблече сакоето и огледа ръката си.

— Не е страшно — успокои ме Рейнджъра. — Донеси ми някаква кърпа.

После бръкна в джоба си и извади белезниците.

— Закопчай ги заедно.

— Не ме докосвай — извика София. — Ако ме докоснеш, ще те убия. Ще ти издера очите.

Сложих гривната на ръката на Кристина и я задърпах към София.

— Протегни си ръката — наредих на София.

— Никога! — извика тя и ме заплю.

Рейнджъра се приближи към нас.

— Протегни си ръката или ще застрелям сестра ти — каза той.

— Луи! Чуваш ли ме, Луи? — изкрещя София, като вдигна очи нагоре.

Вероятно виждаше някъде отвъд тавана на стаята.

— Виждаш ли какво става? Виждаш ли това безобразие? Исусе Христе — зави тя. — Исусе Христе!

— Къде са? — попита Рейнджъра. — Къде са двамата младежи?

— Те са мои — изсъска София. — Няма да ви ги дам. Не и преди да получа онова, което искам. Онзи кретен Дечуч нае слугата си да докара сърцето обратно в Ричмънд. Прекалено мързелив и засрамен, за да го донесе лично. И знаете ли какво ми донесе онзи малък пикльо? Празна хладилна чанта. Мислел си, че може да се отърве безнаказано. И той, и приятелят му.

— Къде са? — отново попита Рейнджъра.

— Там, където трябва да бъдат. В ада. И ще останат там, докато ми кажат какво са направили със сърцето. Искам да знам у кого е.

— Сърцето е у Роналд Дечуч — казах. — В момента пътува насам.

София присви очи.

— Роналд Дечуч — повтори тя и се изплю на пода. — Ето какво мисля за Роналд Дечуч. Ще повярвам едва когато видя сърцето на Луи.

Очевидно София не знаеше цялата история, нито за моето участие в нея.

— Пуснете сестра ми — помоли ни Кристина. — Виждате, че не е добре.

— Имаш ли белезници в себе си? — попита ме Рейнджъра.

Зарових в чантата си и извадих белезниците.

— Закопчай ги за хладилника — каза ми той. — После потърси аптечка.

И двамата имахме опит с огнестрелните рани, затова се справихме доста бързо и добре. Намерих материали за първа помощ в банята на горния етаж, сложих стерилен компрес на ръката на Рейнджъра и я овързах с марля и бинт.

Рейнджъра натисна бравата на заключеното помещение до кухнята.

— Къде е ключът? — попита той.

— Да изгниеш в ада дано! — отвърна София с присвити змийски очи.

Рейнджъра отстъпи назад, ритна вратата и тя се отвори. Тесни стъпала водеха към мазето. Беше тъмно като в кладенец. Рейнджъра запали лампата и слязохме долу с насочени пистолети. Отзовахме се в мазе, пълно с обичайния асортимент кашони, инструменти и предмети, които бяха прекалено хубави, за да бъдат изхвърлени, но пък не вършеха никаква работа. Няколко градински столове и маси, покрити с вехти чаршафи. Единият ъгъл беше посветен на котела и бойлера. Другият — на пералнята и сушилнята. Пред третия бе издигната тухлена стена, която образуваше малка стаичка, вероятно три на три метра. Вратата беше метална и заключена с катинар.

Погледнах Рейнджъра.

— Бомбено укритие? Килер за вина?

— Адът — отвърна той, като ми махна да се отдръпна назад и изстреля два куршума, за да разбие катинара.

Отворихме вратата и отстъпихме стреснато назад заради вонята на екскременти и страх. Малката стаичка беше тъмна, но откъм далечния ъгъл ни погледнаха два чифта очи. Откачения и Дуги бяха сгушени един в друг.

Бяха голи и мръсни, косите им — сплъстени, а ръцете — покрити с рани. Бяха закопчани с белезници за метална маса, забита в стената. Празни шишета от вода и пликове от хляб се търкаляха по пода.

— Маце — поздрави ме Откачения. Краката ми омекнаха и се отпуснах на коляно. Рейнджъра ме изправи бързо.

— Не сега — скара ми се той. — Вземи чаршафите от градинските мебели.

Чуха се още няколко изстрела. Рейнджъра освобождаваше Откачения и Дуги от масата.

Откачения беше в по-добра форма от Дуги, който бе седял в стаичката по-дълго. Дуги беше отслабнал ужасно, а по ръцете му имаше белези от изгорено.

— Мислех си, че ще умра тук — каза Дуги.

Двамата с Рейнджъра се спогледахме. Ако не се бяхме намесили, най-вероятно така и щеше да стане. София нямаше да ги освободи, след като ги бе отвлякла и измъчвала.

Увихме ги в чаршафите и ги качихме горе. Влязох в кухнята, за да повикам полицията, и не можах да повярвам на очите си. От вратата на хладилника висеше чифт белезници. Вратата беше изцапана с кръв. Жените бяха изчезнали.

Рейнджъра застана зад мен.

— Вероятно София си е прегризала ръката — допуска той.

Набрах 911 и след десет минути патрулна кола закова пред къщата. Скоро бе последвана от втора кола и линейка.

Не можахме да си тръгнем от Ричмънд преди свечеряване. Откачения и Дуги бяха сложени на системи, за да ги хидратират и натъпчат с антибиотици. Ръката на Рейнджъра бе защита и превързана. Прекарахме доста време с ченгетата. Не беше лесно да им обясним историята. Забравихме да споменем за свинското сърце, което пристигаше от Трентън. А и решихме да не замътваме водите с

отвлечането на баба. Корветът на Дуги бе намерен в заключен гараж на София. Щяха да го изпратят в Трентън в края на седмицата.

Рейнджъра ми даде ключовете за мерцедеса, когато излязохме от болницата.

— Не привличай много вниманието — нареди ми той. — Не е желателно полицията да разглежда колата отблизо.

Дуги и Откаченяка, облечени в нови анцузи и маратонки, седяха сгушени на задната седалка. Изглеждаха чисти и облекчени, че са въвн от мазето.

Пътуването към Джърси беше спокойно. Дуги и Откаченяка заспаха веднага щом потеглихме. Рейнджъра потъна в мисли. Ако бях по-бодра, можех да използвам времето, за да премисля живота си. Вместо това обаче се съсредоточих върху пътя, като се мъчех да не заспя.

Влязох си у дома, като почти очаквах да видя Бени и Зиги вътре. Открих обаче само спокойствие. Блажена тишина. Заклучих вратата и се проснах на канапето.

Събудих се след три часа и се завлякох в кухнята. Пуснах парче бисквита и зърно грозде в клетката на Рекс и му се извиних. Бях не само мръсница, която въздиша по двама мъже, но и лоша майка на хамстера.

Лампичката на телефонния ми секретар примигваше. Повечето съобщения бяха от майка ми. Имаше две от Морели и едно от булчинския магазин на Тина, в което ми съобщаваха, че роклята ми е готова. Рейнджъра също се бе обаждал, за да ми каже, че Танк е оставил мотора на паркинга ми, а и за да ме предупреди да внимавам. София и Кристина бяха там някъде навън.

Последното послание беше от Вини.

— Поздравявам те, че успя да върнеш баба си. Чух, че и Откаченяка, и Дуги също вече са си у дома. Знаеш ли кой липсва? Еди Дечуч. Помниш ли го? Той е човекът, когото исках да ми доставиш. Онзи, заради когото ще фалирам, ако не завлечеш дъртия му задник в пандиза. Той е поне на хиляда лазарника, за Бога. Сляп е. Не чува. Не може да се изпикае без чужда помощ. А ти не можеш да го хванеш. Какъв, по дяволите, е проблемът?

Мамка му! Еди Дечуч. Направо бях забравила за него. А Еди живееше все някъде. В къща с гараж, който се отваряше в мазето. А

като се съдеше по броя стаи, които баба описа, очевидно къщата бе доста голяма. А такова нещо не се срещаше в Бърг. Нито пък в квартала на Роналд Дечуч. С какво още разполагах? С нищо. Кръгла нула. Нямах представа как да намеря Еди Дечуч. Честно казано, дори не исках да го откроя.

Беше четири сутринта, а аз се чувствах абсолютно изтощена. Изключих телефона, дотърсих се до спалнята, пъхнах се под завивките и спях до два следобед.

Имах купа пуканки в скута и касета във видеото, когато мобифонът ми зазвъня.

— Къде си? — попита Вини. — Звънях у вас, но никой не вдигна.

— Изключих телефона. Имам нужда от почивка.

— Е, почивката ти свърши. Току-що улових едно обаждане чрез полицейския скенер. Товарен влак, пристигащ от Фили, фраснал бял кадилак на прелеза на улица „Дитър“. Станало е преди няколко минути. Колата очевидно е напълно размазана. Искам веднага да отидеш там. Ако имаш късмет, сигурно от Еди Дечуч ще е останало нещо, достатъчно да го идентифицираме.

Погледнах часовника в кухнята. Беше почти седем. Преди двадесет и четири часа бях в Ричмънд и се приготвях за пътя към къщи. Това беше като лош сън — трудно да го повярваш.

Грабнах си чантата и ключовете от мотора и пъхнах остатъка от сандвича в устата си. Дечуч не беше любимият ми човек, но пък и не бих го прегазила с влак. От друга страна, това щеше да направи живота ми по-добър. Завъртях очи, възмутена от себе си, докато тичах през фоайето. Щях да отида направо в ада заради подобни мисли.

Нужни ми бяха двадесет минути, за да стигна до улица „Дитър“. Районът беше блокиран от полицейски коли и линейки. Паркирах на три пресечки оттам и извървях пеша остатъка от пътя. Ченгетата тъкмо ограждаха мястото с жълти ленти, когато се приближих. Не толкова, за да запазят местопроизшествието, колкото, за да задържат назад зяпачите. Огледах тълпата, като търсех позната физиономия, някой, който да ме вкара вътре. Забелязах Карл Констанца, който стоеше с няколко униформени ченгета. Тя бяха отговорили на обаждането и сега бяха една стъпка пред зяпачите, оглеждаха развалината и клатеха глави. Джо Джуниак, шефът на полицията, беше с тях.

Проправих си път към Карл и Джуниак, като се опитвах да не поглеждам отблизо смачканата кола, тъй като не исках случайно да видя някой откъснат крайник.

— Здравсти — жизнерадостно ме поздрави Карл, когато ме видя. — Очаквах те. Това е бял кадилак. Или поне е било.

— Идентифицирахте го ли вече?

— Не. Номерата не могат да се видят.

— Има ли някой в колата?

— Трудно е да се каже. Колата е висока само шестдесет сантиметра в момента. Пожарникарите са донесли инфрачервеното си оборудване и се опитват да открият телесна топлина.

Потръпнах неволно.

— Пфу!

— Да. Знам какво имаш предвид. Бях втори тук.

Хвърлих едно око на кадилака и топките ми се свиха.

От мястото си не можех да видя колата добре. Нямах нищо против, тъй като знаех мащаба на унищожението. Кадилакът беше ударен от товарен влак, който не бе претърпял никакви щети. Дори не беше дерайлирал.

— Някой сети ли се да звънне на Мери Маги Мейсън? — попитах. — Ако това е колата, която Еди Дечуч шофираше, разбира се. Мери Маги е собственицата.

— Съмнявам се, че някой ѝ се е обадил — отговори Констанца. — Смятам, че още не сме се организирали толкова добре.

Бях сигурна, че съм тикнала адреса и телефона на Мери Маги някъде из чантата си. Зарових сред монетите, опаковките от дъвка, пилата, ментовите бонбони и другите боклуци, които се събират на дъното на чантата ми, и накрая намерих листчето.

Мери Маги вдигна телефона на второто позвъняване.

— Стефани Плъм е — представих се. — Получи ли си вече колата?

— Не.

— Стана катастрофа с влак и бял кадилак. Реших, че може да искаш да дойдеш тук и да опиташ да идентифицираш колата.

— Има ли пострадали?

— Прекалено рано е да се каже. В момента се трудят по развалините.

Обясних ѝ мястото и ѝ обещах, че ще я изчакам.

— Чух, че вие с Мери Маги сте добри приятелки — подхвърли Констанца. — Говорят, че се търкаляте заедно в калта.

— Да — кимнах. — Мисля да започна нова кариера.

— По-добре помисли пак. Казаха ми, че „Змийското гнездо“ ще приключи с дейността си. Слухът е, че от две години били на червено.

— Невъзможно. Мястото беше претъпкано.

— Такова място прави пари от пиенето, а хората вече не пият достатъчно. Сядат вътре и си поръчват само онова, което влиза в куверта. Знаят, че ако пийнат повечко, може да си загубят шофьорските книжки. Точно затова Въртележката се махна оттам. Отворил си е ново заведение в Саут Бийч, където имало тълпи пиячи. А на Дейв Винсънт не му пука. Това беше само фасада за него. Той си прави мангизите от неща, за които не би искала да знаеш.

— Значи Еди Дечуч не изкарва кой знае колко от инвестицията си?

— Не знам. Тези типове рядко остават на сухо, но според мен Дечуч не получава много.

Том Бел отговаряше за случая на Лорета Ричи и изглежда го бяха насадили и с този. Том беше едно от цивилните ченгета, които се мотаеха около кадилака и локомотива на влака. Той се обърна и тръгна към нас.

— Има ли някой в колата? — попитах.

— Не може да се каже. От локомотива лъха такава жега, че уредът за улавяне на топлинно излъчване не върши работа. Ще трябва да изчакаме, докато локомотивът се охлади или докато успеем да разкараме колата от релсите и я отворим. А това ще отнеме известно време. Част от нея е заклещена под локомотива. Чакаме специално оборудване. Знаем само, че няма оцелял в колата. А за да изпреваря следващия ти въпрос, ще ти кажа, че не можем да разчетем регистрационния номер и следователно не знаем дали това е кадилакът, който Еди Дечуч шофираше.

Да си гадже на Морели си има добрите страни. Оказват ми специално внимание, като например да отговорят на незададените ми въпроси.

На прелеза на улица „Дитър“ има бариера. Стояхме на около двеста метра от нея, тъй като колата бе избутана чак дотам. Влакът

беше дълъг и се простираше отвъд улица „Дитър“. От мястото си видях, че бариерата е все още спусната. Възможно е да е била развалена и да се е спуснала след катастрофата. Но по-вероятно ми се струваше кадилакът да е спрял на релсите нарочно и да е чакал сблъсъка с влака.

Забелязах Мери Маги на отсрещната страна на улицата и ѝ магнах. Тя си проби път през тълпата любопитни и се присъедини към мен. Погледна кадилака отдалеч и лицето ѝ преbledня.

— Боже Господи! — възкликна с ококорени очи и ужасен поглед.

Представих Том на Мери Маги и му обясних, че тя е вероятният собственик на колата.

— Мислите ли, че ще успеете да разберете дали това е вашата кола, ако я огледате отблизо? — попита Том.

— Има ли някой в нея?

— Не знаем. Не можем да видим нищо. Възможно е да е празна, но просто не сме сигурни.

— Ще повърна — изхленчи Мери Маги.

Всички се мобилизираха. Вода, флакончета с амоняк, хартиени пликосе. Дори не разбрах откъде се появи всичко това. Ченгетата действат адски бързо, когато са изправени пред кечистка, която се кани да драйфа.

След като Мери Маги спря да се поти и на лицето ѝ се появи някакъв цвят, Бел я заведе по-близо до колата. Ние с Констанца ги последвахме. Не изпитвах огромно желание да оглеждам, касапницата, но и не исках да пропусна нещо.

Спряхме на около три метра от развалината. Бел се оказа прав. Локомотивът не работеше, но от него се излъчваше страхотна топлина. А и самият му размер ти внушаваше страх.

Мери Маги се вторачи в останките от колата и се залюля.

— Мисля, че това е моята кола — каза тя.

— Откъде сте толкова сигурна? — попита Бел.

— Виждам тапицерията. Чичо ми накара да облекат седалките му в синьо. И това не е обичайната тапицерия за кола.

— Нещо друго?

Мери Маги поклати глава.

— Не мисля. Няма какво да се види.

Върнахме се на предишното си място и се скупчихме един до друг. Пристигнаха няколко камиона с тежко оборудване и заработиха по кадилака. Използваха ацетиленови горелки, за да отделят кадилака от локомотива. Стъмваше се и ченгетата включиха прожектори, които осветиха сцената и ѝ придадоха леко призрачния вид на филмова площадка.

Някой ме дръпна за ръкава. Обърнах се и видях баба Мазур, която стоеше на пръсти и се опитваше да види катастрофата по-добре. Мейбъл Притчет беше с нея.

— Виждала ли си някога подобно нещо? — вълнуваше се баба. — Чух по радиото, че влак ударил бял кадилак и помолих Мейбъл да ме докара дотук. Това колата на Еди ли е?

— Не знаем със сигурност, но смятаме, че е тя.

Запознах баба с Мери Маги.

— Приятно ми е — каза баба. — Аз съм запалена почитателка на кеча.

После погледна кадилака и добави:

— Ужасно неприятно ще е, ако Еди е вътре. Той е такъв сладур.

Поклати глава, наведе се към Мери Маги и попита:

— Знаете ли, че бях отвлечена? С торба на главата и всичко друго.

— Сигурно е било страшно — отвърна Мери Маги.

— Ами, в началото си мислех, че Чучи иска да изпробва някоя сексуална играчка. Той има проблеми с пениса, нали разбирате. Не му върши никаква работа. Само си виси отпуснато като умрял. Но после се оказа, че съм отвлечена. Не е ли страшно? Първо се возихме някъде. После чух как влизаме в гараж, който имаше автоматична врата. А пък гаражът беше свързан с едно от онези обзаведени мазета с две спални и всекидневна с телевизор. А креслата във всекидневната бяха тапицирани с леопардова дамаска.

— Знам къщата — кимна Мери Маги. — Веднъж ходих там на купон. Долу има и малка кухня, нали? А банята е с тапети на тропически птици.

— Точно така — потвърди баба. — Шарки от джунглата. Чучи каза, че и Елвис имал стая с тапети от джунглата.

Не можех да повярвам на ушите си. Мери Маги знаеше тайното скривалище на Еди Дечуч. А сега може би вече не се нуждаех от тази

информация.

— Кой е собственик на къщата? — намесих се.

— Въртележката.

— Мислех, че се е преместил във Флорида.

— Да, но запази къщата. Има доста роднини тук и прекарва половин година във Флорида и половин в Трентън.

Чу се звук от разкъсване на метал и кадилакът бе отделен от влака. Наблюдавахме безмълвно как свалят покрива му. Том Бел застана до колата. След секунда се обърна към мен и ми съобщи, че е празна.

— Еди не е вътре — казах на останалите и всички преглътнахме сълзи от облекчение.

Не знаех защо. Еди Дечуч не беше чак такъв симпатяга. Но пък може би никой не е достатъчно лош, за да заслужи някакъв влак да го превърне в пица.

Обадих се на Морели, когато се прибрах у дома.

— Чу ли за Дечуч?

— Да. Том Бел ми звънна.

— Странна работа. Мисля, че Дечуч нарочно е оставил колата на релсите, за да бъде размазана.

— И Том мисли същото.

— Защо Дечуч е постъпил така?

— Защото е смахнат.

Не мислех, че Дечуч е смахнат. Искате ли да видите луд? Е, хвърлете едно око на София. Дечуч имаше физически и емоционални проблеми, а животът му се изплъзваше от контрол. Няколко неща се бяха объркали и той се бе опитал да ги оправи, но положението бе продължило да се влошава. Вече виждах как са навързани нещата. Не можех да си обясня само смъртта на Лорета Ричи и кадилака на релсите.

— Тази вечер се случи и нещо хубаво — казах. — Баба се появи и се заговори с Мери Маги. Разказа й подробно за отвличането. Описа й къщата, където я завел Дечуч. А Мери Маги рече, че описанието й напомняло за къщата на Въртележката.

— Въртележката живееше в Юинг, близо до авеню „Олдън“. Имаме досието му.

— Има логика. Виждала съм Дечуч в този район. Преди смятах, че ходи там заради Роналд, но вероятно е отивал в къщата на Въртележката. Можеш ли да ми дадеш адреса?

— Не.

— Какво искаш да кажеш с това не?

— Не искам да ходиш да се мотаеш там. Дечуч е нередовен.

— Това ми е работата.

— Не ме изкушавай да започвам разговор за работата ти.

— Нямахте нищо против работата ми, когато станахме гаджета.

— Беше различно. Тогава не знаех, че ще бъдеш майка на децата ми.

— Аз дори не знам дали искам деца.

— Господи! — изстена Морели. — Никога не споделяй това с майка ми или баба ми. Моментално ще поръчат убийството ти.

— Наистина ли няма да ми дадеш адреса?

— Не.

— Ще го намеря от друго място.

— Добре — отвърна Морели. — Но не искам да участвам в това.

— И ще кажеш на Том Бел, нали?

— Да. Остави това на полицията.

— Това е война — казах сериозно.

— Мили Боже — изохка той. — Отново война.

ГЛАВА 14

Затръшнах телефона на Морели и взех адреса от Мери Маги. Сега вече имах проблем. Нямах партньор. Беше събота вечер и Лула имаше среща. Рейнджъра би се отзовал, но не исках да му досаждам толкова скоро след като бе прострелян. А и щеше да ми се наложи да си платя. Сърцето ми се свиваше, колчем се сетех за това. Когато бях близо до него и се усещаше силното привличане между нас, го исках ужасно много. Но когато бяхме на разстояние, мисълта да спя с него ме плашеше.

Ако изчакам до утре, ще съм една стъпка зад полицията. Оставаше само един човек, но идеята да работя с него ме накара да се облея в студена пот. Този човек беше Вини. В началото, когато отвори агенцията, Вини си вършеше черната работа сам. Но след като бизнесът му потръгна, той назначи няколко души и се настани зад бюрото. Все още залавя по някой престъпник, но това определено не е любимото му занимание. Носят се слухове, че Вини не е най-етичният агент по залавяне на обвиняеми в света.

Погледнах часовника. Трябваше да взема решение. Не исках да се мотая толкова дълго, че да ми се наложи да вадя Вини от леглото.

Поех си дълбоко дъх и набрах номера му.

— Имам информация за Дечуч — съобщих му. — Искам да я проверя, но нямам подкрепление.

— Ще се видим в офиса след половин час — каза той и затвори.

Паркирах мотора отзад до тъмносиния кадилак на Вини. Вътре светеше и задната врата бе отворена. Вини прибираше пистолет в кобура на крака си, когато влязох. Беше издокаран в задължителния черен цвят на ловците на престъпници и носеше бронезилетка. Аз, от друга страна, бях облечена в джинси, бледозелена тениска и тъмносиня риза, носена като сако. Пистолетът ми беше у дома в кутията от бисквити в кухнята. Надявах се, че Вини няма да ме попита за него. Мразех пицова. Той ми метна една бронезилетка и аз я навлякох.

— Кълна се — рече той, като ме огледа внимателно, — не мога да разбера как въобще успяваш да заловиш някого.

— Късмет — отговорих спокойно.

Дадох му адреса и го последвах към колата. Никога преди не бях излизала с Вини и усещането ми се стори доста странно. Отношенията ни винаги са били враждебни. Знаем прекалено много един за друг, за да сме приятели. А и сме наясно, че всеки би използвал тези знания безмилостно, ако се наложи. Е, всъщност не съм чак толкова безмилостна, но ме бива да заплашвам. Може би същото се отнасяше и за Вини.

Къщата на Въртележката се намираще в квартал, който вероятно бе строен през седемдесетте. Просторни терени и високи дървета. Къщите бяха големи, с гаражи за две коли и задни дворове с огради, където играеха кучета и деца. Повечето прозорци светеха. Представих си как възрастните им обитатели дремят пред телевизорите, а хлапетата седят в стаите си и си пишат домашните или сърфират из Интернет.

Вини спря срещу къщата на Въртележката.

— Сигурна ли си, че това е мястото? — попита той.

— Мери Маги каза, че веднъж била тук на купон, а описанието отговаряше на това на баба.

— О, Господи — изстена той. — Ще вляза с взлом в нечия къща само заради думите на някаква кечистка. И то не в коя да е къща, а в дома на Въртележката.

Вини подкара колата към края на улицата и паркира. Излязохме и тръгнахме към сградата. Застанахме за момент на тротоара, като оглеждахме съседните къщи и се заслушвахме за звуци, които да ни подсказват, че има хора и навън.

— На малките прозорчета долу има капаци — прошепнах на Вини. — И са затворени. Точно както баба ги описа.

— Добре — кимна Вини. — Влизаме. Ето възможностите. Объркали сме къщата и в този случай ще си имаме неприятности, задето сме изкарали акъла на някое невинно смотано семейство. Или пък сме уцелили мястото и Дечуч започва да стреля по нас.

— Радвам се, че ми обясни толкова подробно. Вече се чувствам много по-добре.

— Имаш ли план? — попита Вини.

— Да. Отиваш и звъниш на вратата, за да провериш дали вътре има някой. А аз те чакам тук в ролята на подкрепление.

— Аз пък имам по-добра идея. Защо не притичаш ти и не поемеш огъня върху себе си?

— В къщата не свети — посочих му. — Мисля, че вътре няма никой.

— Може да спят.

— Или пък да са мъртви.

— Е, това би било чудесно — ухили се Вини. — Мъртъвците не могат да стрелят.

Тръгнах по тревата.

— Да видим дали отзад свети.

— Напомни ми вече да не плащам гаранциите на разни старци. Човек не може да разчита на тях. Не разсъждават нормално. Забравят да си изпият хапчетата и в следващия момент тъпчат трупове в бараките си и отвличат стари дами.

— И отзад не свети — оповестих. — А сега какво? Добър ли си във влизането с взлом?

— Имам известен опит — отговори Вини, като отиде до задната врата и натисна бравата.

Заклучено. Той се обърна към мен, погледна ме и се ухили.

— Фасулска работа.

— Можеш ли да отключиш?

— Не. Но мога да си пъкна ръката през дупката, където навремето е имало стъкло.

Приближих се. Наистина едно от стъклата на вратата бе свалено.

— Предполагам, че Дечуч си е загубил ключа — каза Вини.

Да бе! Като че ли въобще някога е имал ключ. Много хитро се бе сетил да използва празната къща на Въртележката.

Вини натисна дръжката отвътре и отвори вратата.

— Време е за купон — прошепна той.

Държах в ръката си фенер, а сърцето ми биеше ускорено. Е, не препускаше, но определено бе забързало ход.

Претърсихме горния етаж набързо и решихме, че никога не е бил обитаван от Дечуч. Кухнята беше неизползвана, хладилникът — изключен и отворен. Спалните, всекидневната и трапезарията бяха в идеален ред. Всяка възглавница си беше на мястото, а на масите имаше

кристални вази, които очакваха да ги напълнят с цветя. Въртележката си живееше добре.

Благодарение на капациите на прозорците и тежките завеси имахме възможност да запалим лампите долу. Мястото отговаряше напълно на описанията на баба и Мери Маги. Страната на Тарзан. Дамаски с леопардови шарки и райета на зебри, а за да се объркаш напълно — тапети с екзотични птици, които живеят само в Южна и Централна Америка.

Хладилникът беше изключен и празен, но все още студен. Гардеробите и чекмеджетата бяха празни. Гъбата в сушилника за чинии беше още влажна.

— За малко сме го изпуснали — процеди Вини. — Изчезнал е и ми се струва, че не възнамерява да се връща.

Загасихме и тъкмо се канехме да си тръгнем, когато чухме вратата на гаража да се отваря. Стояхме в обзаведената част на мазето. Между нас и гаража имаше къс коридор и няколко стъпала. Вратата към гаража беше затворена. В пролуката под нея се появи светлина.

— Ох, мамка му! — прошепна Вини.

Вратата на гаража се отвори и Дечуч застана очертан от светлината. Влезе във фойето, запали лампата в основата на стълбите и се вторачи право в нас. И тримата застинахме неподвижно като сърни в светлината на фарове. Това продължи няколко безкрайни секунди, после Дечуч загаси лампата и побягна по стълбите. Реших, че тича към предната врата на първия етаж, но той я подмина и се втурна в кухнята. Справяше се доста добре за годините си.

Двамата с Вини се хвърлихме след него нагоре по стълбите, като се блъскахме в тъмното. Стигнахме догоре и вдясно от себе си видях проблясване на оръжие. Бам! Дечуч стреляше по нас. Изпищях, проснах се на земята и затърсих прикритие.

— Агенти по съдебни гаранции! — изкрещя Вини. — Пусни оръжието, Дечуч, тъпо дърто копеле!

Еди отговори с нов изстрел. Чух нещо да пада и Вини да проклина ожесточено. После и той започна да стреля.

Седях свита зад канапето с ръце на главата. Вини и Дечуч стреляха сляпо в тъмнината. Вини имаше глок с четиринадесет патрона. Не знам с какво бе въоръжен Дечуч, но имах чувството, че чувам автоматична стрелба. Настъпи кратко затишие. Пълнителят на

Вини изтрака на пода и в пистолета бе вкаран нов. Или поне си помислих, че Вини зарежда. Не можех да видя нищо, тъй като още се криех зад канапето.

Тишината бе по-оглушителна и от стрелбата. Подадох глава иззад канапето и надникнах навън предпазливо.

— Хей?

— Загубих Дечуч — прошепна ми Вини.

— Може да си го убил.

— Чакай малко. Какъв е този шум? Автоматичната врата на гаража се отваряше.

— Мамка му! — изрева Вини, втурна се към стълбите, подхлъзна се на първото стъпало и се сгромоляса на площадката.

Скочи бързо на крака, отвори предната врата и се прицели. Чух свирене на гуми, после Вини затръшна вратата.

— По дяволите! Мамка му! Да му го начукам! — изкреця Вини и се понесе към мен. — Не мога да повярвам, че оня дъртак избяга! Измъкна се тихичко покрай мен, докато зареждах. Мамка му! Мамка му! Да му го начукам!

Псувните бяха изречени с такъв бяс, че се уплаших да не би някоя вена в мозъка на Вини да се спуска.

Той запали лампата и се огледахме. Лампите бяха разбити, стените — целите в кратери, дамаската беше разкъсана от куршумите.

— Боже Господи — изстена Вини. — Прилича на бойно поле.

В далечината завиха сирени. Полиция.

— Изчезвам оттук — заяви Вини.

— Не знам дали е добра идея да бягаш от полицията.

— Не бягам от полицията — отвърна Вини, като взимаше по две стъпала наведнъж. — Бягам от Въртележката. Мисля, че ще е разумно да запазим тази случка за себе си.

Не можех да отрека логиката му.

Префучахме през най-тъмната част на двора и през имота зад къщата на Въртележката. Из квартала светнаха лампи и залаяха кучета. А ние с Вини дишахме тежко и лъкатушихме през храстите. Видяхме колата на един двор разстояние, излязохме от сенките и тръгнахме бавно. Суматохата беше пред дома на Въртележката.

— Затова никога не трябва да паркираш пред къщата, в която ще проникнеш — рече дълбокомислено Вини.

Това определено бе нещо, което трябваше да запомня.

Влязохме в колата. Вини спокойно завъртя ключа и потеглихме като двама почтени и отговорни граждани. Завихме зад ъгъла и Вини погледна надолу.

— Господи — изохка той. — Надървил съм се.

През завесите в спалнята ми проникваше слънчева светлина. Тъкмо размишлявах дали да стана, когато някой потропа на вратата. Нужна ми беше около минута да си намеря дрехите, а междувремежно чукането се замени с крясъци.

— Хей, Стеф, там ли си? Ние сме. Дуги и Откаченяка.

Отворих вратата бързо. Двамата ми заприличаха на Боб — с доволни физиономии и изпълнени с безсмислена енергия.

— Донесохме ти понички — каза Дуги и ми подаде голям бял плик. — И искаме да ти разкажем нещо.

— Да — потвърди Откаченяка. — Само почакай да чуеш това. Направо е жестоко. Ние с Дуги си говорихме дълго и накрая се усетихме какво е станало със сърцето.

Оставих плика с понички на плота в кухнята и тримата си взехме по една.

— Кучето е виновно — започна Откаченяка. — Кучето на госпожа Белски. Споти изяде сърцето на Луи Ди.

Замръзнах с поничката пред устата ми.

— Нали разбираш, Дечуч се споразумял с Дъгстър да занесе сърцето в Ричмънд — продължи Откаченяка. — Но Дечуч не казал на Дуги нищо друго, освен че трябва да занесе хладилната чанта на госпожа Ди. И така, Дуги сложил хладилната чанта на предната седалка на батмобила и решил да тръгне за Ричмънд рано сутринта. Единственият проблем беше, че аз и съквартирантът ми Хюи решихме към полунощ, че ни се яде сладолед от „Бен и Джери“ и взехме назаем батмобила. А тъй като той има само две места, оставих хладилната чанта на задната тераса.

Дуги се хилеше неудържимо.

— Страхотна работа.

— Та ние с Хюи върнахме колата адски рано сутринта, защото Хюи трябваше да отиде на работа в склада. Оставих го там, а когато

паркирах колата в двора на Дуги, хладилната чанта беше катурната, а Спотти дъвчеше нещо. Не му обърнах внимание, защото той винаги рови из боклука и яде нещо. Затова върнах хладилната чанта в колата и се прибрах да погледам сутрешните предавания по телевизията. Тази Кати Курик е ужасно сладка.

— А после аз занесох празната хладилна чанта в Ричмънд — довърши Дуги.

— Спотти е изял сърцето на Луи Ди — възкликнах.

— Точно така — потвърди Откаченяка, после довърши поничката си и избърса ръце в ризата си. — Е, ние ще тръгваме. Имаме да вършим доста работа.

— Благодаря за поничките.

— Ей, но проблемо.

Останах в кухнята десет минути, като се опитвах да преработя новата информация и се чудех дали въобще означаваше нещо в световен мащаб. Така ли се получава, когато човек прецака непоправимо кармата си? Някакво си псе изяжда сърцето му? Не стигнах до никакъв извод, затова реших да взема душ и да видя дали това ще ми помогне.

Заклучих вратата и се завлякох в банята. Стигнах до всекидневната, когато на вратата отново се почука. Преди да се добера до нея обаче, тя бе отворена с такава сила, че веригата изтрака безпомощно и увисна. Силният шум бе последван от псувня, която със сигурност бе излязла от устата на Морели.

— Добро утро — поздравих го и се вторах в безполезната верига.

— Колкото и развито въображение да имам, не бих казал, че е добро — отвърна ми той.

Очите му святкаха мрачно, а устните му бяха стиснати ядно.

— Случайно да си ходила в къщата на Въртележката снощи?

— Не — отвърнах и поклатих убедително глава. — Не и аз.

— Добре. И аз така си помислих... някакъв идиот проникнал вътре и я унищожил. Изподупчил с куршуми цялата къща. Всъщност, подозираме, че поне двама души са провели престрелката на века там. Знаех си, че ти не може да си толкова тъпа.

— Правилно.

— За Бога, Стефани! — изкрещя той. — Къде ти беше умът? Какво, по дяволите, стана там?

— Не съм била аз, забрави ли?

— О, да. Забравих. Добре тогава, какво според теб е правил онзи друг човек в къщата на Въртележката?

— Предполагам, че е търсил Дечуч. А после може би е намерил Дечуч и е избухнала престрелка.

— И Дечуч е избягал?

— И аз бих си помислила същото.

— Слава Богу, че не намерихме други отпечатъци, освен тези на Дечуч, защото иначе онзи тъпанар, който е унищожил къщата, ще си има неприятности не само с полицията, но ще отговаря и пред Въртележката.

Започвах да се ядосвам, че Морели не спира да крещи.

— Да, слава Богу — повторих с най-ледения си тон. — Нещо друго?

— Да, има и друго. Видях Дуги и Откаченяка на паркинга ти. Уведомиха ме, че ти и Рейнджъра сте ги спасили.

— Е, и?

— В Ричмънд.

— Е, и?

— И Рейнджъра бил прострелян?

— Повърхностна рана.

Морели стисна устни още по-здраво.

— Господи!

— Притеснявах се да не се разбере, че сърцето е свинско. Тогава щяха да си отмъстят на Дуги и Откаченяка.

— Адски достойно, но не ме кара да се чувствам по-добре. По дяволите, ще получа язва. Заради теб изпих безброй шишета маалокс. Мразя това. Неприятно ми е да се чудя по цял ден в каква смахната история си се замесила и кой стреля по теб.

— Ама че лицемерие! Та ти си ченге.

— Но никога не стрелят по мен. Единствените случаи, в които се тревожа, че може да ме убият, са когато съм с теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че трябва да избереш между мен и работата си.

— Е, и аз ще ти кажа нещо. Няма да прекарам остатъка от живота си с човек, който ми дава ултиматуми.

— Добре.

— Чудесно.

Морели си тръгна, като затръшна вратата зад себе си. Обичам да си мисля, че имам стабилна психика, но това ми дойде в повече. Разревах се и плаках до пълно изтощение, после изядох три понички и си взех душ. Избърсах се, но все още се чувствах ужасно потисната, затова реших да си изруся косата. Промяната е полезна, нали?

— Искам да съм руса — казах на господин Арнолд, единствения фризьор, който работеше в неделя. — Латинено руса. Искам да приличам на Мерилин.

— Скъпа — отвърна ми той. — С твоята коса няма да приличаш на Мерилин, а на Арт Гарфънкъл.

— Направи го.

Господин Моргенщерн беше във фоайето, когато се върнах.

— Уха! — каза той. — Приличаш на онази певица... как ѝ беше името?

— На Арт Гарфънкъл?

— Не. Не на мъж. На онази, дето има цици като фунийки за сладолед.

— Мадона.

— Да. Точно така.

Влязох си у дома и отидох направо в банята, за да видя новата си прическа в огледалото. Харесах я. Беше различна. Изискана по един курвенски начин.

На кухненския плот ме чакаше купчина кореспонденция, която грижливо бях избягвала досега. Отворих си една бира, за да отпразнувам новата си коса, и прегледах пощата. Сметки, сметки, сметки. Погледнах чековата си книжка. Нямах достатъчно пари. На всяка цена трябваше да заловя Дечуч.

Предполагах, че и той има проблеми с парите. Не си получаваше пенсията. От провала с цигарите не бе получил нищо. От „Змийското гнездо“ също не идваха приходи. А сега си нямаше кола и място за живеене. Грешка, не разполагаше с кадилака, но бе изчезнал с някакво возило от гаража на Въртележката. Но пък аз не успях да видя новата му кола.

На телефонния ми секретар имаше четири съобщения. Не ги бях проверила, тъй като се страхувах, че са от Джо. Подозирах, че всъщност никой от нас не беше готов за брак. Но вместо да погледнем истината в очите, винаги намирахме начин да създаваме напрежение във връзката си. Не говорехме за важни неща като деца и професии, а всеки отстояваше мнението си с крясъци.

Може би моментът не бе подходящ за женитба. Не исках да съм ловец на престъпници до края на живота си, но пък и нямах желание да се превърна в домакиня толкова рано. А и хич не ми се искаше да се омъжвам за човек, който ми поставяше ултиматуми.

Вероятно и Джо трябваше да реши какво точно иска от бъдещата си съпруга. Беше отгледан в традиционно италианско семейство с майка домакиня и властен баща. Ако и Джо искаше жена, която да се впише в този модел, аз определено не бях подходящата. Възможно е някой ден да си остана вкъщи и да гледам деца, но винаги ще се опитвам да полетя от покрива на гаража. Просто съм си такава.

„Е, Русокоске, прояви малко смелост — казах си. — Ти си новата и по-добра Стефани. Провери си съобщенията. Бъди безстрашна.“

Пуснах първото съобщение. Беше от майка ми.

— Стефани? Майка ти е. Имам чудесно печено за довечера. И малки кокосови кексчета за десерт. С шоколадови пръчици по тях. Момичетата обичат кексчета.

Второто съобщение бе ново напомняне от страна на булчинския магазин, че роклята ме очаква.

Третото беше от Рейнджъра. Нова информация за смахнатите сестри. Кристина се появила в болницата полужива. Всички кости на ръката ѝ били счупени. София смазала ръката ѝ с чук за пържоли, за да я извади от белезниците. Кристина не могла да изтърпи болката и се предала, но София беше още на свобода.

Четвъртото беше от Вини. Обвиненията срещу Мелвин Бейлър били свалени и той си купил едностранен билет до Аризона. Очевидно бившата му жена станала свидетел на бясното му нападение върху мизерната му кола и се уплашила. След като можел да се отнесе така със собствената си кола, не се знаело каква ще е следващата му постъпка. Затова жена му накарала майка си да оттегли обвиненията и си уредила финансовите проблеми с Мелвин. Понякога не е лошо да си луд.

Това бяха всички съобщения. Нито едно от Морели. Странно е как разсъждаваме ние жените. Сега бях бясна, защото Джо не ме беше потърсил.

Казах на мама, че ще се появя за вечеря. После съобщих на Тина, че се отказвам от роклята. След като затворих телефона, се почувствах с десет килограма по-лека. Откачения и Дуги бяха добре. Баба също. Аз бях блондинка и нямах булчинска рокля. Ако не брояхме проблемите с Морели, животът ми беше чудесен.

Дремнах малко преди да се отправя към нашите. Когато се събудих, с косата ми бе станало нещо странно, затова взех бърз душ. След като се измих и изсуших наистина заприличах на Арт Гарфънкъл. Имах дори по-смахнат вид от него. Косата ми сякаш бе експлодирала.

— Не ми пука — казах на отражението си в огледалото. — Аз съм новата и по-добра Стефани.

Долна лъжа, разбира се. Утехата на момичетата от Джърси.

Обух чифт нови черни джинси, черни ботуши и червена блуза с къси ръкави. Влязох във всекидневната и открих Бени и Зиги настанени удобно на канапето.

— Чухме душа и решихме да не те безпокоим — обясни Бени.

— Да — добави Зиги. — И трябва да си оправиш веригата. Не се знае кой може да реши да влезе тук.

— Току-що бяхме на погребението на Луи Ди. Чухме как си освободила малкия педал и приятеля му. София е постъпила ужасно.

— Тя си беше луда още когато Луи бе жив — каза Зиги.

— Никой разумен човек не би посмял да ѝ обърне гръб. Тя не разсъждава трезво.

— Искаме да предадеш много поздравии на Рейнджъра от нас. Надяваме се, че ръката му е по-добре.

— Луи със сърцето си ли беше погребан? — попитах.

— Да. Роналд го занесъл направо на погребалния агент, който го сложил в гърдите му и го зашил. Беше си като чисто нов. После Роналд придружил катафалката до Трентън за погребението днес.

— Без София?

— Беше оставила цветя на гроба, но не дойде на церемонията — отговори Зиги и поклати глава. — Присъстваха адски много полицаи. Нарушиха спокойствието на опечалените.

— Предполагам, че още търсиш Чучи — смени темата Бени. — Трябва да внимаваш с него. Той е малко... — Бени завъртя пръст около ухото си, за да ми покаже, че Еди е превъртял. — Е, не е като София все пак. Чучи има добро сърце.

— Всичко е заради удара му и стреса — добави Зиги. — Човек не трябва да подценява стреса. Ако имаш нужда от помощ с Чучи, обади ни се. Може пък ние да успеем да направим нещо.

Бени кимна в потвърждение.

— Косата ти изглежда чудесно — направи ми комплимент Зиги. — Накъдрила си се, нали?

Двамата старци се надигнаха и Бени ми подаде някаква кутия.

— Ето ти малко печени фъстъци. Естел ги донесе от Вирджиния.

— Тук няма такива хубави фъстъци като във Вирджиния — каза Зиги.

Благодарих им за фъстъците и затворих вратата след тях. Оставих им пет минути, за да се изнесат от сградата, после грабнах черното кожено яке и чантата си и заключих апартамента.

Майка ми погледна над рамото ми, когато ми отвори.

— Къде е Джо? Къде е колата ти?

— Размених си колата за мотор.

— Онзи мотор до бордюра?

Кимнах.

— Прилича на моторите на „Ангелите от ада“.

— Това е „Харли Дейвидсън“.

Чак тогава майка ми загра. Косата! Устата ѝ увисна, а очите ѝ се ококориха.

— Косата ти — прошепна тя.

— Реших да изпробвам нещо ново.

— Господи, приличаш на...

— На Мадона?

— Не. На Арт Гарфънкъл.

Оставих каската, якето и чантата си в гардероба в коридора и седнах до масата.

— Пристигна точно навреме — каза баба. — Боже Господи! Я се погледни! Приличаш на онзи певец...

— Знам — прекъснах я рязко. — Знам.

— Къде е Джозеф? — попита майка ми. — Мислех, че и той ще дойде на вечеря.

— Ами ние... ние скъсахме.

Всички спряха да ядат, с изключение на баща ми. Той използва затишието, за да си сипе още картофи.

— Това е невъзможно — възрази мама. — Имаш булчинска рокля.

— Отказах я.

— Джозеф знае ли за това?

— Да.

Опитах се да се държа небрежно, затова помолих сестра ми да ми подаде фасула. Щях да се справя. Бях блондинка. Можех да се справя с всичко.

— Заради косата е, нали? — попита мама. — Джо е отменил сватбата заради косата ти.

— Аз отмених сватбата. И не искам да говоря за това.

На вратата се звънна и Валери скочи.

— Това е за мен. Имам среща.

— Среща! — повтори майка ми. — Това е чудесно. Тук си от толкова кратко време, а вече имаш среща.

Завъртях очи. Сестра ми е луда. Така става, когато пораснеш като доброто момиченце. Никога не научаваш колко важно нещо са лъжите и измамите. Аз никога не съм водила гаджетата си у дома. Срещах се с тях навън, за да предпазя родителите си от инфаркт, когато видеха гадже с татуировки или обици. Или, както в този случай, лесбийка.

— Това е Джанин — представи ни Валери на ниска, тъмнокоса жена. — Запознахме се, когато ходих на интервю в банката. Не получих работата, но Джанин ме покани да излезем.

— Но тя е жена — ахна мама.

— Да, ние сме лесбийки — отвърна Валери.

Майка ми припадна. Бам! Опъна се като талпа на пода. Всички скочихме и се втурнахме към нея. Тя отвори очи, но не помръдна в продължение на тридесет секунди. После изкрещя:

— Лесбийка! Света Богородице! Франк, дъщеря ти е лесбийка!

Баща ми се намръщи на Валери.

— Моята вратовръзка ли си сложила?

— Ужасно си нагла — възмути се мама. — Всички онези години, когато беше нормална и имаше съпруг, живя в Калифорния. А сега се прибра тук и стана лесбийка. Не е ли достатъчно, че сестра ли стреля по хората? Какво е това семейство, за Бога?

— Вече почти не стрелям по никого — отговорих бързо.

— Обзалагам се, че в лесбийските връзки има доста предимства — намеси се баба. — Ако се ожениш за лесбийка, тя никога няма да оставя дъската на клозета вдигната.

Хванах майка ми за едната ръка, Валери я стисна за другата и я изправихме.

— Ха така — жизнерадостно каза Валери. — По-добре ли се чувстваш?

— По-добре? — изстена майка ми. — По-добре?

— Е, ние излизаме — заяви Валери и тръгна към коридора. — Не ме чакайте. Имам ключ.

Майка ми се извини, влезе в кухнята и разби чиния в стената.

— Никога преди не я бях виждала да чупи чинии — споделих с баба.

— Довечера ще заключа всички ножове, за да сме сигурни, че няма да стане нещо лошо — каза баба.

Последвах мама в кухнята и ѝ помогнах да събере парчетата от чинията.

— Изплъзна се от ръката ми — оправда се мама.

— И аз така си помислих.

Струваше ми се, че никога нищо не се променя в дома на родителите ми. Имам чувството, че кухнята е абсолютно същата както когато бях момиченце. Стените са преобоядисани, а завесите сменени. Миналата година сложиха нов линолеум. Електрическите уреди биват подменяни, когато вече не могат да се поправят. Но това е лимитът на подновяването. От тридесет и пет години майка ми готви картофи в една и съща тенджерата. Миризмите също не се промениха. Ябълков сос, зеле, шоколадов пудинг, печено агне. И ритуалите са същите. За обяд се сядат около малката кухненска маса.

Двете с Валери си пишихме домашните на кухненската маса под зоркото око на мама. Предполагам, че сега Анджи и Мери Алис ѝ правят компания в кухнята.

Трудно е да се почувстваш възрастен човек, когато нищо в кухнята на майка ти не се променя. Струва ти се, че времето е спряло. Влизам в кухнята и искам нарязани на триъгълничета сандвичи.

— Никога ли не ти писва от живота ти? — попитах мама. — Не ти ли се иска понякога да направиш нещо ново?

— Имаш предвид да се кача в колата и да карам, докато стигна до Тихия океан? Или да взривя тази кухня? Или да се разведа с баща ти и да се омъжа за Том Джоунс? Не. Никога не си мисля за тези неща.

Тя махна капака на подноса с кексчета и се вторачи в тях. Половината бяха шоколадови с бяла глазура, останалите — жълти с шоколадова глазура. Върху бялата глазура имаше шарени захарни пръчици. Мама промърмори нещо, което звучеше като „шибани кексчета“.

— Какво? — попитах. — Не те чух.

— Не съм казвала нищо. Отивай и сядай.

— Надявах се да ме закараш до погребалното бюро — каза ми баба. — Ръсти Кухарчек е изложен при Стива. Ходих на училище с него. Поклонението ще бъде чудесно.

Нямах никаква друга работа.

— Разбира се — отговорих ѝ, — но ще трябва да обуеш панталон. Аз съм с харлито.

— С харли? Откога имаш харли? — поинтересува се баба.

— Имах проблеми с колата, затова Вини ми даде назаем мотора.

— Няма да возиш баба си на мотор — скара ми се мама. — Ще падне и ще се убие.

Баща ми мъдро не каза нищо.

— Няма да има проблеми — успокоих я. — Имам резервна каска.

— Ти си отговорна — продължи да недоволства мама. — Ако нещо се случи с нея, ти ще я посещаваш в старческия дом.

— Вероятно и аз бих могла да си купя мотор — замисли се баба. — Когато ти вземат книжката, това означава ли, че нямаш право да караш и мотор?

— Да! — извикахме всички заедно.

Никой не искаше баба отново на пътя.

Мери Алис си ядеше вечерята забола нос в чинията си, тъй като конете нямат ръце. Когато вдигна глава, лицето ѝ беше покрито с пюре

и сос.

— Какво е лесбийка? — попита тя.

Всички замръзнахме.

— Момичета, които имат за гаджета момичета вместо момчета — отговори баба.

Анджи се протегна към млякото си.

— Смята се, че хомосексуалността се дължи на аномална хромозома.

— Тъкмо се канех да го кажа — оправда се баба.

— Ами конете? — попита Мери Алис. — Има ли коне лесбийки?

Спогледахме се зашеметени. Скочих от стола.

— Кой иска кексче?

ГЛАВА 15

Обикновено баба се издокарва за вечерните поклонения. Предпочита елегантни черни обувки с ток и съблазнителни поли, в случай че присъства някое бодро старче. Този път обаче, в чест на мотора, носеше панталон и маратонки.

— Имам нужда от рокерски дрехи — заяви баба. — Днес си получих пенсията и утре сутрин ще отида на пазар, след като вече имаме харли.

Яхнах мотора, а баща ми помогна на баба да се качи зад мен. Завъртях ключа, моторът заръмжа и ауспусите започнаха да вибрират.

— Готова ли си? — извиках на баба.

— Готова съм — изкрещя тя в отговор.

Профучах направо по улица „Рузвелт“ и след секунди паркирах пред погребалното бюро на Стива.

Помогнах на баба да слезе и да си свали каската. Тя се отдръпна от мотора и си оправи дрехите.

— Разбирам защо хората харесват тези мотори — каза тя. — Наистина те събуждат там отдолу.

Ръсти Кухарчек беше в зала номер три, което показваше, че роднините му се бяха поскъпили за ковчега му. Зловещите смъртни случаи и мъртъвците, чиито роднини купуваха луксозни, махагонови и покрити с дърворезба легла за вечността, биваха излагани в зала номер едно.

Оставих баба при Ръсти и ѝ обещах, че ще се върна при Стива след час и ще се срещнем до масата със закуски.

Беше хубава вечер и реших да повървя пеша. Тръгнах надолу по „Хамилтън“ и влязох в Бърг. Още не се беше стъмнило съвсем. След около месец хората щяха да седят на терасите по това време. Казах си, че се разхождам, за да се успокоя и да помисля, но не след дълго се отзовах пред къщата на Еди Дечуч и въобще не се чувствах спокойна. Бях раздражена от неуспеха си да заловя беглеца.

Половината на Дечуч изглеждаше напълно изоставена, а в половината на Маргучи гърмеше телевизионно шоу. Измарширувах до вратата на госпожа Маргучи и почуках.

— Каква приятна изненада — възкликна тя, когато ме видя. — Чудех се как вървят нещата с теб и Чучи.

— Той все още е някъде навън — отговорих.

Анджела изцъка с език.

— Голям хитрец е.

— Виждала ли си го? Или да си чувала нещо в съседната половинка?

— Не, имам чувството, че е напуснал планетата. Нито веднъж не чух телефона му да звъни.

— Май трябва да се поогледам наоколо.

Обиколих къщата, надникнах в гаража и спрях за малко пред бараката. Ключът от къщата на Дечуч беше у мен, затова си отворих и влязох вътре. По нищо не личеше, че мястото може да е било посетено от Еди. На кухненския плот лежеше купчина неотворени писма. Почуках отново на вратата на Анджела.

— Ти ли прибираш пощата на Дечуч? — попитах я.

— Да. Внасям я вътре всеки ден и проверявам дали всичко е наред. Не знам какво друго бих могла да направя. Мислех, че Роналд ще мине да прибере пощата, но не съм го виждала.

Когато се върнах в погребалното бюро, баба стоеше до масата с курабийки и говореше с Откаченяка и Дуги.

— Маце — поздрави ме Откаченяка.

— Да не би да си дошъл да се видиш с някого? — попитах.

— Не. Тук сме заради бисквитите.

— Часът изтече като миг — въздъхна баба. — Тук има адски много хора, с които не успях да си поговоря. Бързаш ли да се прибереш? — попита ме тя.

— Ние можем да те заведем у вас — предложи й Дуги. — Никога не си тръгваме преди девет, защото тогава Стива вади бисквитите с шоколадов пълнеж.

Разкъсвах се от противоречия. Не исках да остана тук, но не знаех дали мога да поверя баба на грижите на Дуги и Откаченяка.

Дръпнах Дуги настрана.

— Не искам никой от вас да пуши трева.

— Никаква трева — обеща ми той.

— И не искам баба да ходи в стриптийз барове.

— Никакви стриптийз барове.

— И не искам тя да се замесва в никакви престъпления.

— Хей, аз съм нов човек — отвърна той.

— Добре — кимнах. — Разчитам на теб.

В десет часа ми звънна майка ми.

— Къде е баба ти? — поинтересува се тя. — И защо не си с нея?

— Трябваше да се прибере с приятели.

— Какви приятели? Отново ли я загуби? По дяволите!

— Ще ти звънна след малко.

Затворих и в същия миг телефонът звънна отново. Беше баба.

— Пипнах го! — извика тя.

— Кого?

— Еди Дечуч. Внезапно в погребалното бюро ми дойде гениална идея и се сетих къде може да е Чучи тази вечер.

— Къде?

— Да си вземе чека за пенсията. Всички в Бърг си получаваме пенсиите в един и същи ден. А вчера Еди бе зает с разсипването на кадилака си. Затова си помислих, че ще изчака да се стъмни и ще мине да си прибере чека. И, разбира се, той точно така постъпи.

— И къде е сега?

— Е, това е проблемът. Влезе в къщата си, за да си вземе пощата, а ние се опитахме да го арестуваме. Той обаче извади пищов и ние се уплашихме и побягнахме. Обаче Откаченяка не тичаше достатъчно бързо и сега е заложник на Еди.

Фраснах глава в кухненския плот. Стори ми се, че ще се почувствам по-добре, ако продължа да го правя. Бам, бам, бам, с глава в плота.

— Обадохте ли се на полицията? — попитах.

— Решихме, че това не е добра идея, тъй като Откаченяка имаше някои забранени вещества в себе си. Дуги спомена нещо за някакъв пакет в обувката на Откаченяка.

Страхотно!

— След секунда съм при вас — казах. — Не правете нищо, докато не дойда!

Грабнах си чантата, изтичах по коридора и надолу по стълбите, профучах през външната врата и се метнах на мотора. Заковах на алеята на Анджела Маргучи и се огледах наоколо. Забелязах баба и Дуги, скрити зад една кола на отсрещната страна на улицата. Бяха издокарани в суперкостюми, а около вратовете им бяха завързани големи кърпи за баня, които трябваше да изглеждат като пелерини.

— Идеята с кърпите е страхотна — отбелязах.

— Ние се борим с престъпността — обясни ми баба.

— Още ли са вътре? — попитах.

— Да. Говорих с Дечуч по мобифона на Дуги — отговори баба.

— Каза, че ще освободи Откачения само ако му осигурим хеликоптер, а после самолет на летището в Нюарк, който да го отведе в Южна Америка. Стори ми се, че е пийнал здраво.

Набрах номера му.

— Искам да поговоря с теб — казах на Еди.

— Никога. Не и преди да си получи хеликоптера.

— Няма да получиш хеликоптер със заложник като Откачения. На никого не му пука дали ще го застреляш или не. Ако го пуснеш, аз ще вляза и ще заема мястото му. Аз съм по-подходящ заложник за хеликоптер.

— Добре — съгласи се Дечуч. — Има логика.

Да бе! Като че ли въобще нещо в цялата история звучеше логично.

Откачения излезе от къщата, облечен в суперкостюма си и с кърпа на врата. Дечуч държеше пистолет до главата му. Качих се на терасата.

— Ужасно ме е срам — каза Откачения. — Имам предвид, как изглежда един супергерой, отвлечен от немощен старец? — запита той и погледна Дечуч. — Нищо лично, човече.

— Заведи баба у дома — наредих на Откачения. — Майка ми се тревожи за нея.

— Искаш да кажеш веднага?

— Да. Веднага.

Баба още беше на отсрещната страна на улицата. Не исках да крещя, затова й звъннах по мобифона.

— Ще остана да си поговоря с Еди — обясних. — А ти се прибери у дома с Откачения и Дуги.

— Тази идея не ми харесва — възрази баба. — Мисля, че и аз трябва да остана.

— Благодаря, но ще ми е по-лесно, ако съм сама.

— Да се обадя ли в полицията?

Погледнах Дечуч. Не изглеждаше луд или ядосан, а по-скоро изморен. Ако полицията се появише, той можеше да откачи и да направи нещо тъпо, като например да ме застреля. А ако си поговорех кротко с него, може би щях да успея да го убедя да се предаде.

— Не — отговорих на баба.

Затворих и двамата с Дечуч останахме на терасата, докато баба, Откаченяка и Дуги си тръгнат.

— Ще се обади ли в полицията? — попита ме Дечуч.

— Не.

— Мислиш ли, че можеш да ме хванеш съвсем сама?

— Не искам никой да пострада. Включително и аз — отвърнах, като го последвах в къщата. — Не очакваш наистина да ти осигурят хеликоптер, нали?

Той махна отвратно с ръка и се затътри към кухнята.

— Измислих хеликоптера само за да впечатля Една. Трябваше да кажа нещо. Тя си мисли, че съм адски важен беглец от закона — рече Еди и отвори хладилника. — Няма нищо за ядене. Докато жена ми беше жива, винаги имаше нещо за ядене.

Напълних кафе машината с вода и сипах кафе във филтъра. Прерових шкафовете и открих кутия с бисквити. Сложих няколко в една чиния и двамата с Дечуч се настанихме до кухненската маса.

— Изглеждаш изморен — казах му.

Той кимна.

— Нямахме къде да спя снощи. Тази вечер се канех да си прибера чека и да се настаня в някой хотел, но Една се появи заедно с двамата клоуни. Вече не мога да направя нищо като хората — оплака се той, като си взе бисквита. — Дори не мога да се самоубия. Заради шибаната простата. Спирам кадилака на релсите. Седя си вътре и чакам да умра. И какво става? Трябва да изляза, за да се изпикая. Вечно ми се пикае. Та значи излизам и отивам в храстите. А влакът идва в това време. Не е ли абсолютна подигравка? А после не знаех какво да направя и ме хвана шубето. Изчезнах като шибан страхливец.

— Беше страхотна катастрофа.

— Да, видях я. Проклетият влак избута кадилака цял километър напред.

— Откъде взе новата кола?

— Гепих я.

— Значи още те бива за някои неща.

— Единственото, което все още ми върши работа, са пръстите ми. Не виждам. Не чувам. Не мога да се изпикая.

— Можеш да излекуваш тези неща.

Той се заигра с бисквитата.

— Има някои неща, които не могат да се излекуват.

— Знам, баба ми каза.

Той вдигна очи изненадано.

— Каза ти? О, Господи! Исусе Христе! Жените са такива ужасни клюкарки.

Налях две чаши кафе и подадох едната на Еди.

— Ходил ли си на лекар за този проблем?

— Няма да отида на лекар. Преди да се усетиш, започват да те убеждават да си направиш една от онези имплантации. А аз не искам шибана имплантация в пениса — отвърна той, като поклати глава. — Не мога да повярвам, че ти говоря за това. Защо въобще говоря с теб?

Усмихнах му се мило.

— Защото е лесно да се говори с мен.

А и защото дъхтеше силно на алкохол. Очевидно Дечуч се бе утешил с доста пиене.

— Докато си говорим, защо не ми разкажеш за Лорета Ричи? — предложих му.

— Господи, тя беше страхотен звяр. Дойде да ми донесе от онази „Храна на колела“ и се нахвърли върху мен. Обясних й, че вече не ставам за онази работа, но тя не щеше и да чуе. Каза ми, че можела да накара всеки да... нали разбираш, да го направи. Затова реших, че нямам какво да загубя, ако опитам. И след секунда тя е там долу върху малкия Еди и май успява да направи нещо. И тъкмо когато ми се стори, че работата ще стане, тя се тръшна и умря. Предполагам, че е получила инфаркт заради усиления труд. Опитах се да я съживя, но си беше съвсем мъртва. Толкова се ядосах, че я застрелях.

— Трябва да опиташ да си овладяваш емоциите — казах му.

— Да, не си първата, която ми го казва.

— Никъде нямаше кръв. Нито дупки от куршуми.

— На какво ти приличам, а? На шибан аматьор? — Лицето на Дечуч се сгърчи, а по бузата му се търкулна сълза. — Наистина съм депресиран — промълви той.

— Обзалагам се, че знам нещо, което ще те развесели.

Той ме погледна недоверчиво.

— Нали знаеш за сърцето на Луи Ди? — попитах.

— Да.

— Е, това не беше неговото сърце.

— Шегуваш ли се?

— Кълна се в Господ.

— Чие беше сърцето?

— Свинско. Купих го от една месарница.

Дечуч се ухили.

— Значи са погребали Луи Ди със свинско сърце?

Кимнах в потвърждение.

Еди се засмя.

— А къде е истинското сърце на Луи Ди?

— Едно куче го изяде.

Дечуч избухна в смях. Смя се весело дълго време, но после се закашля. Когато се овладя и спря да се смее и да кашля, погледна надолу.

— Господи, имам ерекция.

Мъжете получават ерекция в най-странни моменти.

— Погледни само — възкликна той. — Виж! Красива работа. Твърд е като скала.

Погледнах. Наистина прилична ерекция.

— Кой би си помислил? — поклатих глава. — Иди, че разбери.

Дечуч се усмихна доволно.

— Май все пак не съм чак толкова стар.

Еди отиваше в затвора. Не виждаше. Не чуваше. Не можеше да се изпикае за по-малко от петнадесет минути. Но имаше ерекция и всички други проблеми му се струваха незначителни. В следващия си живот искам да бъда мъж. Те имат ясно определени приоритети. Животът им е толкова прост.

Вратата на хладилника на Еди привлече вниманието ми.

— Случайно да си взимал телешки бут от фризера на Дуги?

— Да. Отначало си помислих, че е сърцето. Беше увит в найлон, а в кухнята беше тъмно. Но после осъзнах, че пакетът е прекалено голям. Огледах го отблизо и видях, че е бут. Реших, че Дуги няма да усети липсата му, а аз обичам телешко. Но след това не намерих време да го сготвя.

— Неприятно ми е, че трябва да заговоря за това — казах му. — Но наистина трябва да ми позволиш да те заведа в съда.

— Не мога да го направя — отвърна Еди. — Помисли. Как ще изглежда, а? Еди Дечуч заловен от някакво си момиче.

— Такива неща се случват непрекъснато.

— Не и в моята професия. Никога няма да преживея такъв срам. Всички ще ми се подиграват. Аз съм мъж. Трябва да ме залови някой корав тип като Рейнджъра.

— Не и Рейнджъра. Не е на разположение. Не се чувства добре.

— Да, ама пък аз го искам. Искам Рейнджъра. Няма да дойда, ако не ме прибере Рейнджъра.

— Харесвах те повече, преди да получиш ерекция.

Дечуч се ухили.

— Да, метнах се обратно на седлото, пиленце.

— А защо сам не се предадеш?

— Хора като мен не постъпват по този начин. Може би младите го правят. Но моето поколение си има правила. Имаме си кодекс.

Пистолетът му лежеше на масата пред него. Той го взе и вкара куршум в цевта.

— Искаш ли да си отговорна за самоубийството ми?

О, мамка му!

Във всекидневната бе запалена малка настолна лампа, а и лампата в кухнята светеше. Останалата част от къщата тънеше в тъмнина. Дечуч седеше с гръб към вратата към тъмната трапезария. Като призрак от зловецото минало, само дрехите ѝ прошумоляха, на вратата се появи София. Застана там за момент, като се олюляваше леко, затова си помислих, че може би наистина е видение, резултат на свръхвъзбуденото ми въображение. София държеше пистолет. Вторачи се в мен, прицели си и, преди да реагирам, стреля. Бам!

Оръжието на Дечуч излетя от ръката му, кръв пръсна от главата му и той се просна на пода.

Някой изпищя. Мисля, че бях аз.

София се засмя тихо. Зениците ѝ бяха толкова свити, че почти не се виждаха.

— Изненадах ви, нали? Наблюдавах ви през прозореца. Седите си тук двамата и си хапвате бисквити.

Не отговорих. Страхувах се, че ако отворя уста, ще започна да заеквам и да се лигавя или пък да издавам неразбираеми гърлени звуци.

— Днес положиха Луи в гроба — продължи София. — Не можах да отида на погребението заради вас. Съсипахте всичко. Ти и Дечуч. Той започна цялата история и ще си плати за това. Не можех да се погрижа за него, докато не си получа сърцето обратно, но сега времето му дойде. Око за око — засмя се тя зловещо. — А ти ще ми помогнеш. Ако свършиш добра работа, може и да те пусна. Съгласна ли си?

Мисля, че кимнах, но не съм сигурна. София никога нямаше да ме пусне. И двете го знаехме.

— Око за око — повтори София. — Господ казва така.

Стомахът ми се сви.

Тя се усмихна.

— По лицето ти виждам, че знаеш какво трябва да се направи. Това е единственият начин, нали? Ако не го направим, ще бъдем прокълнати завинаги.

— Имаш нужда от лекар — прошепнах. — Преживяла си сериозен стрес. Не разсъждаваш разумно.

— Ти пък какво знаеш за разумните разсъждения? Говориш ли с Господ? Думите му ли те ръководят?

Вторачих се в нея. Усещах пулса си в гърлото и слепоочията.

— Аз говоря с Господ — заяви София. — Правя каквото ми нареди. Аз съм неговото оръдие.

— Да, ама Господ е свестен тип — възразих. — Не би ти наредил да направиш нещо лошо.

— Правя онова, което е правилно — отвърна София. — Прерязвам злото още в корените му. Душата ми е на ангел отмъстител.

— Откъде знаеш?

— Господ ми каза.

Осени ме зловеща мисъл.

— Луи знаеше ли, че говориш с Господ? И че си Божие оръдие?

София замръзна.

— Онази стаичка в мазето... циментовата стаичка, където държеше Откаченяка и Дуги. Луи заключваше ли те понякога там?

Пистолетът затрепери в ръката ѝ, а очите ѝ проблеснаха диво.

— Винаги е трудно за правоверните. За мъчениците. За светците. Опитваш се да ме разсееш, но няма да стане. Знам какво трябва да направя. А ти ще ми помогнеш. Искам да коленичиш и да разкопчаеш ризата му.

— По никакъв начин!

— Ще го направиш. И то веднага или ще те застрелям. Първо ще прострелям единия ти крак, после другия. А след това ще продължа, докато изпълниш задачата или умреш.

Тя се прицели. Знаех си, че казва истината. Щеше да ме застреля, без да ѝ мигне окото. И щеше да продължи докато умра. Надигнах се, като използвах масата за опора. Тръгнах с вдървени крака към Дечуч и коленичих до него.

— Направи го! — нареди ми София. — Разкопчай му ризата.

Сложих ръка на гърдите на Дечуч и почувствах топлината му. Усетих и как се опитваше да си поеме дъх.

— Той е още жив! — извиках.

— Още по-добре — каза София.

Потръпнах неволно и започнах да разкопчавам ризата му. Бавно. Пестях време. Пръстите ми пипаха несръчно. Едва успях да се справя със задачата.

Когато разкопчах ризата на Еди, София се протегна, взе нож от дървената поставка на кухненския плот и го хвърли на пода до Дечуч.

— Разрежи му фланелката.

Взех ножа и усетих тежестта му. Ако това беше филм, щях да забия ножа в гърлото на София със светкавично движение. Но за жалост беше действителността и аз нямах представа как да хвърлям ножове или как да се движа достатъчно бързо, за да избегна куршума.

Приближих острието към бялата фланелка на Еди. Мислите ми препускаха диво. Ръцете ми трепереха, а под мишниците и по челото ми се стичаше пот. Пробих дупка и прокарах ножа до края на фланелката, разкривайки мършавите гърди на Дечуч. Заля ме гореща вълна и сърцето ми се сви.

— Сега му изтръгни сърцето — със спокоен и тих глас ми нареди София.

Вдигнах глава и я погледнах. Лицето ѝ беше ведро... с изключение на онези зловеци очи. Беше убедена, че постъпва правилно. Вероятно гласовете в лудата ѝ глава я уверяваха в това.

Нещо капна върху гърдите на Дечуч. Или носят ми течеше или от устата ми капеха лиги. Бях прекалено уплашена, за да разбера кое от двете.

— Не знам как да го направя — казах. — Не знам как да стигна до сърцето.

— Ще намериш начин.

— Не мога.

— Ще намериш!

Поклатих глава.

— Искаш ли да се помолиш, преди да умреш? — попита ме тя.

— Стаичката в мазето... Луи често ли те заключваше там? Молеше ли се вътре?

Ведрината ѝ се изпари.

— Той твърдеше, че съм луда, но всъщност той беше луд. Не вярваше. Господ не говореше с него.

— Не е трябвало да те заключва в стаичката — рекох, ядосана на човека, който бе заключил болната си от шизофрения жена в мазето, вместо да я заведе на лекар.

— Време е — изрече тържествено София и насочи пистолета към мен.

Погледнах Дечуч и се зачудих дали бих могла да го убия, за да се спася. Колко силен беше инстинктът ми за самосъхранение? После насочих очи към вратата на мазето.

— Имам идея — казах. — Дечуч има доста инструменти в мазето. Може би ще успея да прережа ребрата му, ако имам трион.

— Това е абсурдно.

Скочих на крака.

— Не е. Точно от това се нуждая. Гледала съм такива неща по телевизията. В онези лекарски предавания. Веднага ще се върна.

— Спри!

Вече бях до вратата на мазето.

— Трябва ми само една минута.

Отворих вратата, запалих лампата и заслизах надолу. София беше на няколко крачки след мен.

— Не толкова бързо — скастри ме тя. — Ще сляза с теб. Заслизахме заедно, внимателно и бавно, за да не се подхлъзнем. Прекосих мазето и взех триона, който лежеше на дърводелския тезгях на Дечуч. Жените обичат бебета. Мъжете обичат инструменти.

— Тръгвай нагоре — нареди ми София.

Очевидно ѝ беше неприятно в мазето и нямаше търпение да излезе от него.

Заизкачвах се бавно, като влачех крака. Знаех, че София е неспокойна и нервна зад мен. Усещах пистолета на гърба си. Беше прекалено близо. Рискуваше, защото искаше да избяга от мазето. Стигнах до най-горното стъпало, завъртях се рязко и с всичка сила я фраснах в гърдите с триона.

Тя изпищя. Чу се изстрел, който не ме улучи, и София се строполи надолу. Не изчаках да видя резултата. Метнах се през вратата, затръшнах я и я заключих, после излетях през предната врата, която небрежно бях оставила отключена, когато последвах Дечуч в кухнята.

Заблъсках по вратата на Анджеела Маргучи и закрепях. Отвори ми след секунда. Едва не съборих Анджеела на пода в бързината.

— Заклучи вратата — изхриптях. — Заклучи всички врати и ми дай пушката на майка ти.

После се втурнах към телефона и набрах 911.

Ченгетата пристигнаха, преди да събера сили да се върна в къщата на Дечуч. Нямаше смисъл да влизам там сама, след като ръцете ми трепереха толкова силно, че не можах да държа пушката.

Двама униформени влязоха в половината на Еди и след секунда повикаха санитарите. София беше все още в мазето. Беше си счупила таза, а вероятно и няколко ребра. Помислих си, че счупените ребра са зловеща ирония.

Последвах санитарите към кухнята и застинах, когато влязох вътре. Дечуч го нямаше на пода.

Първото униформено ченге, влязло в къщата, беше Били Квятковски.

— Къде е Дечуч? — попитах го. — Оставих го на пода до масата.

— Кухнята беше празна, когато влязох.

Вторачихме се в кървавата диря, която водеше към задната врата. Квятковски светна фенерчето си и тръгна към двора. Върна се след

секунди.

— Трудно ми е да проследя дирята в тревата в тази тъмница, но в алеята зад гаража има кръв. Струва ми се, че колата на Дечуч е била паркирана там. Той вече е изчезнал.

Невероятно! Истинско чудо! Тоя тип приличаше на хлебарка — палиш лампата и той изчезва.

Дадох показания и си тръгнах. Тревожих се за баба. Искях да се уверя, че е в безопасност у дома. Също така исках да седна в кухнята на мама. А най-силно исках шоколадово кексче.

Всички лампи светеха, когато паркирах пред къщата на нашите. Роднините ми седяха във всекидневната и гледаха телевизия. Познавах семейството си доста добре и бях убедена, че всички чакат Валери.

Баба скочи от канапето, когато влязох.

— Хвана ли го? Заклучи ли Дечуч?

Поклатих глава.

— Измъкна се.

Нямах никакво желание да давам подробни обяснения.

— Страхотен пич е — възхити се баба и се отпусна обратно на канапето.

Влязох в кухнята, за да си взема кексче. Чух отварянето и затварянето на предната врата. Валери се довлече в кухнята и се отпусна на един стол. Косата ѝ беше зализана зад ушите и бухната на темето. Руса лесбийка, която имитира Елвис.

Сложих подноса с кексчетата пред нея и седнах.

— Е? Как мина вечерта?

— Пълен провал. Тя не е моя тип.

— А какъв е твоят тип?

— Очевидно не включва жените — отговори Валери и свали хартиената обвивка от кексчето. — Джанин ме целуна, но нищо не стана. После ме целуна отново и беше доста... страдна.

— Колко страдна?

Валери се изчерви като домати.

— Пусна ми език.

— И?

— Адски странно. Наистина беше много странно.

— Значи няма да ставаш лесбийка?

— Така ми се струва.

— Хей, все пак опита. Ако не рискуваш, няма да спечелиш —
утеших я.

— Мислех, че човек може да придобие вкус към това. Нали разбираш, както когато бяхме малки и аз мразех аспержи? А сега обичам аспержи.

— Може би трябва да опиташ отново. Нужни ти бяха двадесет години, за да заобичаш аспержи.

Валери се замисли, докато дъвчеше кексчето си. Баба се присъедини към нас.

— Какво става? Изпуснах ли нещо?

— Ядем кекс — отговорих.

Баба си взе кексче и седна.

— Вози ли се вече на мотора на Стефани? — обърна се баба към Валери. — Аз се качих тази вечер и интимните ми части си умряха от кеф.

Валери едва не се задави.

— Може би трябва да се откажеш от лесбийството и да си купиш харли — посъветвах Валери.

Майка ми влезе в кухнята. Погледна подноса и въздъхна.

— Кексчетата бяха за момичетата.

— И ние сме момичета — отвърна баба.

Мама седна до нас и си взе кексче. Избра си ванилово с шоколадови пръчици. Всички се вторачихме смаяни в нея. Мама почти никога не хапваше от идеалните кексчета с шоколадови пръчици. Дояждаше остатъци или кексчета със съсипана глазура. Ядеше строшени бисквити и палачинки, изгорели от едната страна.

— Леле! — възкликнах. — Ядеш цяло кексче.

— Заслужавам го — отвърна мама.

— Обзалагам се, че пак си гледала Опра Уинфри — каза баба. —
Винаги познавам, когато си гледала Опра.

Мама се заигра с опаковката.

— Има и още нещо...

Спряхме да ядем и се вторачихме в нея.

— Връщам се в училище — обясни ни тя. — Кандидатствах в колежа в Трентън и ме приеха. Ще посещавам вечерните им курсове.

Въздъхнах облекчено. Бях се уплашила, че се готви да си направи татуировка или да си сложи обица на езика. Или пък да

напусне баща ми и да се присъедини към някоя циркова трупа.

— Това е страхотно — казах. — Каква специалност?

— Засега общообразователна — отговори мама. — Но бих искала да стана медицинска сестра някой ден. Винаги съм смятала, че от мен ще излезе добра сестра.

Беше почти полунощ, когато се прибрах. Високото ниво адреналин отдавна бе спаднало, заменено от изтощение. Бях натъпкана с кексчета и мляко и готова да се просна в леглото и да спя поне една седмица. Взех асансьора догоре, а когато вратата се отвори на моя етаж, излязох навън и застинах. Не можех да повярвам на очите си. В коридора пред вратата ми седеше Еди Дечуч.

Беше омотал огромна кърпа около главата си и я бе завързал с колана си, чиято катарамма висеше закачливо до слепоочието му. Вдигна глава, когато тръгнах към него, но не стана и не ми се усмихна. Освен това не ме застреля и не ме поздрави. Просто си седеше кротко на пода и ме гледаше.

— Сигурно те цепи страхотно главоболие — казах.

— Да, един аспириин ще ми дойде добре.

— Защо не влезе в апартамента ми? Всички други го правят.

— Нямах инструменти. А човек се нуждае от инструменти, когато иска да влезе с взлом някъде.

Изправих го на крака и му помогнах да влезе в апартамента ми. Настаних го на най-удобното си кресло и донесох полупразната бутилка уиски, която баба бе оставила скрита в гардероба ми след престоя си тук.

Дечуч изпи три щедри глътки и лицето му леко порозовя.

— Господи, мислех, че ще ме изкормиш като празнична пуйка — каза той.

— Да. Страшничко си беше. Кога се свести?

— Когато говорехте как да ми разрежете ребрата. Господи! Топките ми настръхват, като си помисля за това — потресено промърмори и отпи отново. — Изчезнах веднага щом двете слязохте по стълбите.

Не можах да сдържа усмивката си. Излетях от кухнята на Дечуч с такава скорост, че дори не забелязах отсъствието му.

— Е, какво сега?

Той се отпусна в креслото.

— Шофирах наоколо известно време. Канех се да избягам, но главата ужасно ме болеше. София ми отнесе половината ухо. Изморен съм. Господи, колко съм изморен! Но знаеш ли какво? Вече не съм депресиран. Така че реших, какво пък, по дяволите, да видим какво може да направи за мен адвокатът ми.

— Искаш да те заведе в съда?

Дечуч отвори очи.

— Не, по дяволите! Искам Рейнджъра да ме заведе там. Но не знам как да се свържа с него.

— След всичко, което преживях, заслужавам аз да те заведе.

— Хей, ами аз? Отнесоха ми половината ухо!

Въздъгнах тежко и звъннах на Рейнджъра.

— Имам нужда от помощ — казах му. — Но е малко странно.

— Винаги е така.

— Седя си тук с Еди Дечуч, но той не иска да бъде заведен в съда от момиче.

Чух смеха на Рейнджъра от другата страна.

— Не е смешно — сгълчах го.

— Върховно е!

— Ще ми помогнеш ли или не?

— Къде сте?

— В апартамента ми.

Това не бе точно помощта, която бях очаквала, и ми се струваше, че пазарлъкът ни не се отнася до нея. Но пък човек никога не можеше да е сигурен, когато ставаше дума за Рейнджъра. Всъщност като се замисля, дори не бях напълно сигурна, че въобще е говорил сериозно за наградата си.

След двадесет минути Рейнджъра почука на вратата. Беше облечен в черни военни дрехи, а на кръста му висеше патрондаш. Само Господ знае от каква работа го бях отделила. Той ме погледна и се ухили.

— Блондинка?

— Нали знаеш, действам импулсивно понякога.

— Някакви други изненади?

— Нищо, което да искам да ти разкажа в момента.

Той влезе във всекидневната и повдигна вежди изненадано, когато видя Дечуч.

— Не съм виновна — казах бързо.

— Лоша ли е раната?

— Ще оживея — отговори Дечуч. — Но ужасно боли.

— София се появи и му отнесе половината ухо — обясних на Рейнджъра.

— А тя къде е сега?

— Арестувана е.

Рейнджъра хвана Дечуч под мишниците и го изправи на крака.

— Танк ме чака отвън в джипа. Ще заведем Дечуч в спешното отделение. Там ще му е по-удобно отколкото в пандиза. Могат да го заключат в болницата.

Адски умно бе от страна на Дечуч, че настояваше за Рейнджъра. Той винаги успява да постигне невъзможното.

Затворих вратата след тях и я заключих. Пуснах телевизора и започнах да щракам с дистанционното. Нямах кеч, нито хокей. Никакви интересни филми. Петдесет и осем канала и нищичко за гледане.

Имах много неща наум, но не исках да мисля за нито едно от тях. Заразхождах се из апартамента раздразнена и в същото време облекчена, че Морели не се бе обаждал.

Нямах никакви задачи. Бях намерила всички. Нямах отворени случаи. В понеделник щях да си прибера парите от Вини и да платя месечните сметки. Хондата ми беше в сервиза, но още не бях получила сметката за нея. Ако имах поне малко късмет, застраховката щеше да покрие ремонта.

Взех си дълъг горещ душ, а когато се погледнах в огледалото след това, се зачудих коя е тази блондинка. Не бях аз. Вероятно следващата седмица щях да отида и да накарам да ме боядисат в естествения ми цвят. Една блондинка в семейството е достатъчна.

Въздухът, който нахлуваше през отворения прозорец на спалнята, миришеше на лято, затова реших да спя само по тениска. До следващия ноември нямах да облека фланелена нощница. Облякох си бяла тениска и се пъхнах под завивките. Загасих лампата. Лежах в тъмнината, без да заспя и се чувствах самотна.

Имам двама мъже в живота си, но не знам какво да мисля за нито един от тях. Морели влиза и излиза от живота ми още откакто бях на шест години. Прилича на комета, която на всеки десет години се

понася към мен, обикаля ме свирепо, после изчезва в космоса. Струва ми се, че нуждите и желанията ни никога не съвпадат напълно.

Рейнджъра е нов в живота ми. Необяснима и странна личност. Отначало ми беше нещо като инструктор, а сега... какво всъщност е сега? Трудно ми е да преценя какво иска от мен. Или пък какво искам аз от него. Сексуално удоволствие. За нищо друго не съм сигурна. Потръпнах неволно при мисълта за сексуални изживявания с Рейнджъра. Знам толкова малко за него, че това ще е нещо като да правиш любов с превръзка на очите... чисто физическо удоволствие и проучване. И доверие. У Рейнджъра има нещо, което те кара да му се довериш.

Сините цифри на дигиталния ми часовник проблясваха в тъмнината. Един часът. Не можех да заспя. Образът на София се появи в ума ми. Затворих очи и го отпъдих. Мина още доста време, без да заспя. Сините цифри показваха един и половина.

Внезапно в притихналия апартамент чух изщракването на бравата. И мекия звън на счупената верига, която се удари в отворената врата. Сърцето ми спря. Когато заработи отново, заби с такава сила, че очите ми се замъглиха. Някой беше влязъл в апартамента ми.

Стъпките бяха леки. Но не предпазливи. Не спираха от време на време, за да дадат възможност на човека да се ослуша и да се огледа в тъмния апартамент. Опитах се да овладее дишането си. Подозирах кой е натрапникът, но от това паниката ми не намаляваше.

Той застана до вратата на спалнята ми и почука леко.

— Будна ли си?

— Вече съм. Изкара ми акъла.

Беше Рейнджъра.

— Искам да те видя — каза той. — Нямах ли нощна лампа?

— В банята.

Той взе лампата от банята и я включи в контакта в спалнята. Светлината не беше силна, но ми бе достатъчна, за да го видя ясно.

— Е? — попитах, като потрих ръце наум. — Какво става? Добре ли е Дечуч?

Рейнджъра свали патрондаша и го пусна на пода.

— Дечуч е добре, но ние с теб имаме недовършена работа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.